

343.1432

Number

ร. 3

การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริง
ที่มีต่อยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนกุหลาบวิทยาลัยสุราษฎร์ธานี กรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์

ของ

ศิริวรรณ เทพฉิม

12 ช.ศ. 2542

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว

ตุลาคม 2541

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

S 19051

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

.....*สมเด็จพร วาณิชการ*.....ประธาน
(อาจารย์พรณพิศ วาณิชการ)
.....*ดร.สมสร วงษ์อยู่น้อย*.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมสร วงษ์อยู่น้อย)

คณะกรรมการสอบ

.....*สมเด็จพร วาณิชการ*.....ประธาน
(อาจารย์พรณพิศ วาณิชการ)
.....*ดร.สมสร วงษ์อยู่น้อย*.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมสร วงษ์อยู่น้อย)
.....*ดร.คมเพชร นัตรสกุลกุล*.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร นัตรสกุลกุล)
.....*ดร.นันทา สุรักษา*.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ดร.นันทา สุรักษา)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....*ศาสตราจารย์ ดร.เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์*.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ศาสตราจารย์ ดร.เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์)

วันที่...๙...เดือน...ตุลาคม.....พ.ศ. 2541
๑

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยความกรุณาของ อาจารย์พรหมพิศ วาณิชการ ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.สมสรร วงษ์อยู่น้อย กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ผู้ซึ่งให้ความเอื้ออาทร ให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะ ตลอดจนปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องในการทำปริญญานิพนธ์ ผู้วิจัยซาบซึ้งในความกรุณาเป็นอย่างยิ่งและขอกราบขอบคุณอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร ฉัตรสุกกุล กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติมและเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือสำหรับการวิจัยครั้งนี้ และ ดร.นันทา สุริรักษา กรรมการสอบที่แต่งตั้งเพิ่มเติมที่ได้ให้คำแนะนำและข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่ผู้วิจัย

ขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ และ รองศาสตราจารย์ กมลรัตน์ กรีทอง ที่กรุณาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือสำหรับการวิจัยครั้งนี้ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ แก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่ผู้วิจัย

ขอขอบคุณผู้อำนวยการโรงเรียนทวิธาภิเษก คณาจารย์ คุณไพโรจน์ สุขมากและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนทวิธาภิเษก ที่ให้ความร่วมมือในการให้นักเรียนตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับการเรียน ซึ่งเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณผู้อำนวยการโรงเรียนประชาราษฎร์อุปถัมภ์ คณาจารย์และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนประชาราษฎร์อุปถัมภ์ ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณผู้อำนวยการโรงเรียนกุนนทีรุทธารามวิทยาคม คณาจารย์ทุกท่านตลอดจน ขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกุนนทีรุทธารามวิทยาคม ที่อำนวยความสะดวกให้ความร่วมมือและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยในการศึกษาค้นคว้าเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ พี่ ๆ เพื่อน ๆ จิตวิทยาการแนะแนวทุกคน คุณเอกราช แก้วเขียว และน้องของข้าพเจ้า ได้แก่ คุณสุกัญญา คุณกิตติพงศ์ คุณณรงค์ศักดิ์ ค.ช. พิภพ และค.ช. ณัฐวุฒิ เทพนิม ผู้เป็นที่รักและให้ความช่วยเหลือ ให้ความห่วงใย เป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดมา

ท้ายสุดนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ คุณย่า ที่ส่งเสริมและสนับสนุนการศึกษาแก่ลูกมาโดยตลอด ให้ความรัก ความห่วงใย และเป็นกำลังใจสำคัญต่อผู้วิจัยจนปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ศิวาภรณ์ เทพนิม

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
คำนำ	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	5
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	5
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	6
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	14
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคล	15
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบ เผชิญความจริง	31
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับยุทธวิธีการเรียน	49
3 วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า	65
ประชากร	65
กลุ่มตัวอย่าง	65
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	66
วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ	67
แบบแผนการทดลอง	77
ขั้นตอนการดำเนินการทดลอง	78
การวิเคราะห์ข้อมูล	80
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	80

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	81
สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	81
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	82
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	82
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	87
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	87
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	87
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	87
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	88
การดำเนินการทดลอง	88
การวิเคราะห์ข้อมูล	90
สรุปผลของการศึกษาค้นคว้า	90
อภิปรายผลของการศึกษาค้นคว้า	90
ข้อเสนอแนะ	100
บรรณานุกรม	101
ภาคผนวก	
ภาคผนวก ก	109
ภาคผนวก ข	121
ภาคผนวก ค	209
ประวัติย่อของผู้วิจัย	211

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	แสดงกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองจำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์	
	ทางการเรียน	66
2	แสดงระยะเวลาการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มสำหรับกลุ่มทดลองที่ 1 และ 3	71
3	แสดงระยะเวลาการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลสำหรับกลุ่มทดลองที่ 2 และ 4	75
4	แสดงแบบแผนการทดลองแบบ 2x2 Factorial Design	77
5	แสดงคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของยุทธวิธีการเรียน	
	ก่อนการทดลองของนักเรียนแต่ละกลุ่มโดยจำแนกตามวิธีการให้คำปรึกษา	
	แบบเผชิญความจริงและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	83
6	แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนยุทธวิธีการเรียน	
	ของนักเรียนก่อนการทดลอง	84
7	แสดงคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของยุทธวิธีการเรียน	
	ภายหลังการทดลองของนักเรียนแต่ละกลุ่มโดยจำแนกตามวิธีการให้คำปรึกษา	
	แบบเผชิญความจริงและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	85
8	แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนยุทธวิธีการเรียน	
	ของนักเรียนภายหลังการทดลอง	86
9	แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามยุทธวิธีการเรียน	120
10	แสดงคะแนนยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนแต่ละกลุ่ม	
	ก่อนและหลังการทดลอง	210

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1 กรอบแนวคิด (Conceptual Framework) ในการวิจัย	13
--	----

บทที่ 1

บทนำ

คำนำ

การพัฒนาประเทศไทยให้เจริญก้าวหน้าทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมืองและการปกครอง ตลอดจนความมั่นคงของชาตินั้น สิ่งที่เราควรได้รับการพิจารณาเป็นอันดับแรกคือการวางรากฐานการศึกษาให้แก่เยาวชน เพราะการศึกษาจะเป็นกุญแจสำคัญในการผลิตกำลังคนให้กลายเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพทั้งทางด้านความรู้ ความคิด รู้จักคิดแก้ปัญหาและมีจิตใจที่สมบูรณ์ให้เกิดขึ้นในตัวบุคคล ดังที่ เสน่ จามริก (2541:112-113) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการศึกษาเพื่อให้เยาวชนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น และเสริมสร้างความรู้ ความคิด ทักษะและทัศนคติให้แก่เยาวชน รู้จักตัวเอง รู้จักชีวิต สังคมและสิ่งแวดล้อม ถ้านำความรู้ความเข้าใจมาแก้ปัญหาและเสริมสร้างชีวิตและสังคมให้ดีขึ้น นอกจากนี้ อุทุมพร ทองอุไทย (2524 : 17 – 21) กล่าวว่า สิ่งที่สำคัญในการจัดการศึกษาจะต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาอย่างเต็มที่ กล่าวคือ ผู้เรียนสามารถประสบผลสำเร็จในการเรียนตามระดับแห่งความสามารถของเขา

เมื่อพิจารณาถึงปัจจัยที่จะส่งเสริมให้การจัดการศึกษาเจริญก้าวหน้า และบรรลุผลตามจุดมุ่งหมายดังกล่าวข้างต้นจะต้องพิจารณาถึงการบริหารการศึกษา หลักสูตร การเรียนการสอน ครูผู้สอน ตัวนักเรียน ความคิดเห็นในแง่ของการลงทุน สำหรับการจัดการศึกษาของรัฐในแต่ละปีต้องเสียงบประมาณแผ่นดินเป็นจำนวนมากและส่วนหนึ่งได้เกิดจากการสูญเปล่าทางการศึกษาในรูปแบบของการออกจากโรงเรียนกลางคันและตกชั้นซึ่งมีในทุกระดับและทุกประเภทของการศึกษา ซึ่งนอกจากนี้แผนการพัฒนการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 8 (2540 – 2544 : 52) ได้กล่าวถึง คุณภาพการศึกษาของไทยในปัจจุบันว่าคุณภาพการศึกษาของไทยอยู่ในระดับที่น่าเป็นห่วงเด็กนักเรียนไทยส่วนใหญ่ไม่ประสบความสำเร็จทางการเรียนเท่าที่ควร มีความรู้ ความสามารถโดยเฉลี่ยอ่อนลงทั้งในกระบวนการคิด วิเคราะห์ สังเคราะห์อย่างมีเหตุผล การริเริ่มสร้างสรรค์ การแก้ปัญหา ความรู้ทางด้านวิชาการรวมทั้งคุณลักษณะที่พึงประสงค์ในด้านลักษณะการปฏิบัติตนเองทางการเรียน ลักษณะใฝ่รู้ในการเรียนและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ในการจัดการศึกษานั้นถ้ามุ่งจัดการศึกษาเพียงให้นักเรียนอ่านออก เขียนได้ ก็คงจะ
 ไม่เป็นความก้าวหน้าส่วนบุคคลหรือแม้ในการพัฒนาประเทศ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องคำนึงถึง
 คุณภาพของนักเรียนแต่ละบุคคลด้วย โดยเฉพาะเป็นเป้าหมายสำคัญที่สุดในการให้การศึกษาแก่นักเรียน
 ก็คือ ให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน เข้าใจเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ที่เรียน
 ทั้งนี้เพื่อเป็นประโยชน์แก่การประกอบอาชีพ เป็นพื้นฐานของการมีชีวิตที่ดีและเป็นพลเมืองที่มี
 มีคุณภาพของประเทศต่อไป แต่อย่างไรก็ตามการที่นักเรียนจะประสบความสำเร็จทางการเรียน
 หรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับตัวนักเรียนเป็นสำคัญ และไม่เพียงขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางด้าน
 สติปัญญาและความถนัดเพียงอย่างเดียวแต่ต้องคำนึงถึงองค์ประกอบอื่น ๆ เช่น ทักษะคตินของ
 นักเรียนที่มีต่อคุณค่าทางการศึกษา ต่อครู สถานที่เรียนและวิชาที่เรียน ตลอดจนมียุทธวิธี
 การเรียนที่พึงประสงค์ที่ส่งเสริมต่อการเรียนโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเรื่องยุทธวิธีการเรียน ดังที่
 สุภาณี สมนิรัตน์ (2530 : 21) กล่าวว่า ยุทธวิธีการเรียนของนักเรียน จะเป็นตัวกำหนดว่า
 นักเรียนเกิดการเรียนรู้หรือไม่ระหว่างที่เรียนอยู่ในโรงเรียน นักเรียนบางคนอาจจะใช้เวลาใน
 ชั้นเรียนและในการศึกษาทำ ๆ กับคนอื่น แต่นักเรียนที่มียุทธวิธีการเรียนไม่ดีก่อให้เกิดผลเสีย
 อย่างมาก ทั้งในด้านตัวนักเรียนและสภาพการเรียนการสอนของครู ในส่วนตัวนักเรียนนั้น
 ทำให้นักเรียนไม่สามารถมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงเท่าศักยภาพของเขาที่ควรจะเป็นไม่เข้าใจ
 เนื้อหาของบทเรียน สอบตก เรียนซ้ำชั้น และต้องออกกลางคันก่อนสำเร็จการศึกษา นอกจากนี้
 ลินแกรนด์ (Lindgren, 1969 : 49 – 51) กล่าวว่า เหตุผลที่นักเรียนประสบความสำเร็จ
 ในการเรียนนั้นขึ้นอยู่กับวิธีการเรียนที่ปฏิบัติเป็นประจำร้อยละ 33 การมีความสนใจในการเรียน
 ร้อยละ 25 เชววนปัญญาร้อยละ 15 ส่วนนักเรียนที่ไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนนั้น
 เนื่องจากมีวิธีการเรียนที่ปฏิบัติเป็นประจำไม่ดีร้อยละ 25 และขาดความสนใจในการเรียน
 ร้อยละ 35 ซึ่งสอดคล้องกับ สุรีย์ ประกายจันทร์ (2532 : 69 – 70) ที่ได้ศึกษาพบว่านิสัย
 ทางการเรียน ทักษะคติทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กล่าวคือ
 ถ้านักเรียนมีนิสัยทางการเรียน ทักษะคติทางการเรียนดี มีแนวโน้มที่จะประสบผลสำเร็จใน
 การเรียนสูง และถ้านักเรียนมีนิสัยทางการเรียน ทักษะคติทางการเรียนไม่ดี มีแนวโน้มที่จะ
 ประสบผลสำเร็จในการเรียนต่ำ

จากการที่ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์อาจารย์แนะแนว จำนวน 3 คน โรงเรียน
 คุณนทีรุทธารามวิทยาคม กรุงเทพมหานคร ทำให้ทราบว่าปัจจุบันนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
 ปีการศึกษา 2539 ประสบปัญหาทางการเรียน คือ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนส่วนใหญ่
 ต่ำมากจึงทำให้ผู้วิจัยได้สำรวจปัญหาเบื้องต้นของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2

ปีการศึกษา 2539 จำนวน 480 คน จากนักเรียนทั้งหมด 525 คน พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีปัญหา และต้องการปรับปรุงตนเองทางด้านการเรียน จำนวน 452 คน คิดเป็นร้อยละ 54.92 ด้านสังคม จำนวน 206 คน คิดเป็นร้อยละ 25.03 ด้านส่วนตัว จำนวน 165 คน คิดเป็นร้อยละ 20.05 และ จากข้อมูลของฝ่ายทะเบียนและวัดผลของโรงเรียนกุนนทีรุทธารามวิทยาคม กรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2539 มีเกรดเฉลี่ยสะสมทั้งภาคเรียนที่ 1 และ ภาคเรียนที่ 2 ต่ำกว่า 2.00 จำนวน 283 คน คิดเป็นร้อยละ 53.90 จากนักเรียนทั้งหมด 525 คน

ดังนั้นผู้วิจัยได้สำรวจข้อมูลเพิ่มเติมของกลุ่มประชากรเดิมในปีการศึกษาต่อไปซึ่ง เลื่อนชั้นเป็นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 จำนวน 400 คน จากนักเรียนทั้งหมด จำนวน 525 คน ตอบคำถามปลายเปิดเกี่ยวกับปัญหาการเรียน ผลสำรวจพบว่า นักเรียนได้ระบุว่าการศึกษาที่นักเรียนมีผลการเรียนไม่ดีเนื่องจาก นักเรียนมีวิธี ปฏิบัติตนเองด้านการเรียนในลักษณะดังต่อไปนี้

พฤติกรรมกรเรียน	จำนวน (คน)	คิดเป็นร้อยละ
- ไม่มีความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน	261	17.8
- ไม่ทบทวนบทเรียน	226	15.4
- ไม่เตรียมตัวในการสอบ	174	11.9
- ไม่แบ่งเวลาในการเรียน	142	9.7
- ไม่ค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม	137	9.3
- ไม่เข้าชั้นเรียนทุกวิชา	129	8.8
- ไม่เตรียมตัวให้พร้อมในด้านอุปกรณ์ เนื้อหาบทเรียน ก่อนเข้าชั้นเรียน	126	8.6
- ไม่จดบันทึกเนื้อหาที่เรียน	116	7.9
- มีความรู้สึกไม่ดีต่อการเรียน ได้แก่ เบื่อหน่าย การเรียนไม่ชอบในสิ่งที่เรียน ไม่อยากที่จะเรียน	86	5.9
- มีความคิดไม่ดีต่อการเรียน ได้แก่ เรียนเพื่อให้ ผ่าน ๆ ไปในแต่ละวัน เรียนเฉพาะวิชาที่ชอบไม่ยาก เท่านั้น ส่วนวิชาที่ไม่ชอบ ที่ยากไม่เรียนเลย	69	4.7

จากข้อมูลดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนายุทธวิธีการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในปีการศึกษาต่อไปซึ่งเลื่อนชั้นเป็นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อให้ให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงเท่าศักยภาพที่เขาอยู่และประสบผลสำเร็จทางการเรียน

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะพัฒนายุทธวิธีการเรียนโดยนำหลักการและวิธีการให้คำปรึกษามาใช้ในการพัฒนายุทธวิธีการเรียนของนักเรียน ทั้งนี้เพราะว่าการให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการให้ความช่วยเหลือแก่บุคคล ระหว่างผู้ให้คำปรึกษาซึ่งได้รับการฝึกฝนอบรมในวิชาชีพมาโดยเฉพาะกับผู้รับคำปรึกษาซึ่งต้องการความช่วยเหลือเพื่อให้เขาเข้าใจตนเอง เข้าใจผู้อื่นและเข้าใจสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น มีทักษะในการตัดสินใจ และทักษะในการแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถพัฒนาตนเองในทุกด้านได้อย่างเหมาะสม (วัชร ทรัพย์มี, 2533 : 5)

จากการที่ผู้วิจัยศึกษาทฤษฎีการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง เป็นวิธีหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ในการพัฒนายุทธวิธีการเรียนของนักเรียนได้ ซึ่ง กลาสเซอร์ (ประวิณ สุทธิสง่า, 2540 : 3 – 4, 47 ; อ้างอิงมาจาก Glasser, 1965 : 74 – 79) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกระบวนการช่วยเหลือนักเรียน โดยเน้นให้นักเรียนมีความรับผิดชอบในการเปลี่ยนแปลงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในปัจจุบันตลอดจนช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้วิถีทางที่จะเปลี่ยนความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมของตนเอง ด้วยวิธีการพิจารณาและประเมินความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมตามสภาพความเป็นจริง และวางโครงการเปลี่ยนแปลงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของตนเอง ซึ่งสามารถปฏิบัติได้จริงโดยใช้กระบวนการที่มีเป้าหมายชัดเจนและมีระบบ มีขั้นตอน ทั้งนี้เพื่อให้ นักเรียนสามารถสร้างเอกลักษณ์แห่งความสำเร็จของตนเอง

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้แบ่งวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงออกเป็น 2 วิธี เปรียบเทียบกัน วิธีแรก คือ การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ซึ่ง คมเพชร นัตรสุกุล (2521 : 91) กล่าวว่า บรรยากาศของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จะช่วยเอื้ออำนวยต่อการพัฒนาพฤติกรรมของนักเรียนได้อย่างรวดเร็ว กระบวนการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จะส่งเสริมให้นักเรียนเผชิญกับปัญหาของตนเอง และแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น นักเรียนมีโอกาสอภิปรายเกี่ยวกับปัญหาและวิธีการแก้ไขร่วมกัน ซึ่งนอกจากนักเรียนจะเป็นผู้คิดหาวิธีแก้ปัญหของตนเองแล้ว นักเรียนสามารถเสนอความคิดเกี่ยวกับการแก้ปัญหของผู้อื่นด้วย ทำให้นักเรียนได้มีโอกาสแสดงความสามารถต่อกลุ่มอันจะนำไปสู่ความรู้สึกตนเองมีคุณค่า นอกจากนี้ วัชร ทรัพย์มี (2522 : 178 – 179) ได้กล่าวว่า วัยรุ่นจะเป็นวัยที่แสวงหาเอกลักษณ์ของตนเองและต้องการ

การยอมรับจากกลุ่มเพื่อน เด็กในช่วงนี้จึงเต็มใจที่จะฟัง พยายามเข้าใจและยอมรับความคิดเห็น ตลอดจนข้อเสนอแนะจากเพื่อนรุ่นเดียวกันมากกว่าผู้ใหญ่และพร้อมที่จะนำแนวคิดนี้ไปปฏิบัติ

ส่วนการให้คำปรึกษารายบุคคลนั้น ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 179) กล่าวว่า การให้คำปรึกษารายบุคคล เป็นสัมพันธภาพของการช่วยเหลือส่วนบุคคลระหว่างผู้ให้คำปรึกษา และผู้รับคำปรึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจตนเอง สิ่งแวดล้อม สามารถแก้ปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่และสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ เจียรนัย ทรงชัยกุล (2529 : 411) ได้กล่าวถึงข้อดีของการให้คำปรึกษารายบุคคลว่าการให้คำปรึกษารายบุคคลเหมาะสำหรับผู้รับคำปรึกษาที่ไม่พร้อมทางด้านทักษะในเรื่องมนุษยสัมพันธ์ หรือบุคลิกภาพที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในการแสดงออกกับผู้อื่น หรือเหมาะสำหรับนักเรียนบางคนที่ไม่กล้าที่จะเปิดเผยตนเองกับผู้อื่น นอกจากจะไว้วางใจและต้องการความช่วยเหลือจากครูเท่านั้น

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลตามทฤษฎีเผชิญความจริง เพื่อพัฒนายุทธวิธีการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกุนนทีรุทธารามวิทยาคม กรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มกับรายบุคคลแบบเผชิญความจริง
2. เพื่อเปรียบเทียบยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันเมื่อได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
3. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ของวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงกับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีผลต่อยุทธวิธีการเรียนของนักเรียน

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงมียุทธวิธีการเรียนแตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง
2. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันเมื่อได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงแล้วมียุทธวิธีการเรียนแตกต่างกัน

3. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงกับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนส่งผลต่อยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนแตกต่างกัน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการวิจัยครั้งนี้ จะช่วยให้ทราบถึงผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และรายบุคคลแบบเผชิญความจริงที่มีต่อยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกุญชรวิทยาคม กรุงเทพมหานคร ที่มีระดับผลการเรียนต่างกัน และผู้วิจัยคาดว่าจะเป็นแนวทางให้ครู ครูแนะแนว เลือกที่จะนำหลักการ และวิธีการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริงในการพัฒนายุทธวิธีการเรียนให้แก่ นักเรียนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำได้อย่างเหมาะสมและสามารถปรับใช้ในชั้นอื่น ๆ ต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกุญชรวิทยาคม กรุงเทพมหานคร ที่มีคะแนนยุทธวิธีการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 30

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกุญชรวิทยาคม กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2541 ที่มีคะแนนยุทธวิธีการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 30 จำนวน 28 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยใช้ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นชั้นจากประชากรที่สมัครใจเข้ารับการพัฒนายุทธวิธีการเรียน แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1, 2, 3 และ 4 กลุ่มละ 7 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

3.1.1 การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง ซึ่งแบ่งเป็น 2 วิธี ได้แก่

3.1.1.1 การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

3.1.1.2 การให้คำปรึกษารายบุคคล

3.1.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่

3.1.2.1 ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

3.1.2.2 ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ยุทธวิธีการเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ยุทธวิธีการเรียน** หมายถึง แนวทางที่นักเรียนปฏิบัติตนเกี่ยวกับการเรียน ให้สอดคล้องกับความคิด ความรู้สึก การมองเห็นคุณค่าและประโยชน์ที่นักเรียนจะได้รับจากการเรียน ได้แก่ การเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียน ความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน การจดบันทึก การแบ่งเวลาในการเรียน การค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม การทบทวนบทเรียน และการเตรียมตัวสอบ

1.1 การเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียน ได้แก่

1.1.1 การเตรียมอุปกรณ์เกี่ยวกับการเรียน ได้แก่ สมุดจดคำบรรยาย

ดินสอ ปากกา ไม้บรรทัด หนังสือเรียน

1.1.2 การนำงานที่ได้รับมอบหมายมาส่ง

1.1.3 การอ่านบทเรียนล่วงหน้า

1.1.4 การเข้าชั้นเรียน

1.2 ความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน ได้แก่

1.2.1 การไม่พูดคุยหรือเล่นกับเพื่อน

1.2.2 การซักถามเมื่อมีข้อสงสัย

1.2.3 การแสดงความคิดเห็น หรือตอบคำถามครูที่เกี่ยวกับบทเรียน

1.3 การจดบันทึก ได้แก่

1.3.1 การฟังคำบรรยายจากครูผู้สอน

1.3.2 การจับประเด็นสำคัญจากการบรรยาย

1.3.3 การจดโน้ตย่อจากคำบรรยาย

1.4 การแบ่งเวลาในการเรียน ได้แก่

1.4.1 การจัดตารางเวลาประจำสัปดาห์

1.4.2 การกำหนดเวลาดูหนังสือและวิชาที่จะดูในแต่ละวัน

1.5 การค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม ได้แก่

1.5.1 การค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมในห้องสมุด

1.5.2 การอ่านหนังสือประกอบการเรียน ได้แก่ หนังสือคู่มือเรียน
หนังสือพิมพ์ วารสาร

1.6 การทบทวนบทเรียน ได้แก่

1.6.1 การทำการบ้าน

1.6.2 การอ่านทบทวนสิ่งที่เรียนมา

1.6.3 การบันทึกย่อสิ่งที่อ่านและท่องจำ

1.7 การเตรียมตัวสอบ ได้แก่

1.7.1 การทำตารางวางแผนการสอบ

1.7.2 การอ่านทบทวนเนื้อหาตามโน้ตย่อ

1.7.3 การทดลองทำแบบฝึกหัดและแบบทดสอบต่าง ๆ

2. การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง หมายถึง กระบวนการให้ความช่วยเหลือระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับนักเรียนเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนรู้จักตนเอง มีความรับผิดชอบที่จะเปลี่ยนแปลงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมโดยให้นักเรียนประเมินความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมของตนเองในปัจจุบันตามสภาพความเป็นจริงและช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ที่จะเปลี่ยนแปลงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของตนเอง ด้วยการพิจารณา วางแผนเปลี่ยนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมตนเองซึ่งสามารถปฏิบัติได้จริง โดยใช้กระบวนการที่มีเป้าหมายชัดเจน มีระบบ มีขั้นตอน การศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงออกเป็น

2 วิธี คือ

2.1 การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม หมายถึง วิธีการที่ผู้ให้คำปรึกษาให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนเป็นกลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริง เพื่อพัฒนายุทธวิธีการเรียน โดยมีลำดับขั้นตอนในการให้คำปรึกษาดังนี้

2.1.1 ขั้นเริ่มต้นให้คำปรึกษา เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาชี้แจงวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและนักเรียน และระหว่างนักเรียนแต่ละคน เพื่อให้นักเรียนเกิดความคุ้นเคย ไว้วางใจ เข้าใจ ยอมรับผู้ให้คำปรึกษา ยอมรับซึ่งกันและกัน และพร้อมที่จะให้ความร่วมมือในการพัฒนายุทธวิธี

การเรียนรู้ของตนเอง โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคทั่วไปของการให้คำปรึกษา คือการฟัง การใช้ท่าทาง การสบสายตา การเคลื่อนไหว การให้ข้อมูล และการสรุป

2.1.2 ขั้นตอนการให้คำปรึกษา เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาดำเนินการตามลำดับขั้นต่อไปนี้เป็นโอกาสให้นักเรียนในกลุ่มได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ ตลอดจนอภิปรายร่วมกัน เพื่อให้นักเรียนเกิดความรับผิดชอบต่อตนเอง เกิดความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการมียุทธวิธีการเรียนที่เหมาะสม ซึ่งมีขั้นตอนดำเนินการดังนี้

2.1.2.1 ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างสัมพันธภาพ ผู้ให้คำปรึกษาสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษา เพื่อให้ นักเรียนทุกคนในกลุ่มเกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ ไว้วางใจ ปลอดภัยและเป็นกันเองกับผู้ให้คำปรึกษา และผู้ให้คำปรึกษาติดตามผลการให้คำปรึกษาตั้งแต่วินาทีที่ 2 – 8 โดยให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มรายงานการปฏิบัติตามแผนการที่กำหนดโดยผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาได้แก่ การฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการให้กำลังใจ

2.1.2.2 ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนในปัจจุบัน ผู้ให้คำปรึกษาช่วยให้นักเรียนทุกคนในกลุ่ม ได้สำรวจความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนของตนเองในปัจจุบันซึ่งส่งผลกระทบต่อการเรียน โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การสรุป และการให้กำลังใจ

2.1.2.3 ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนของตนเองตามความเป็นจริงว่า เหมาะสมหรือไม่เหมาะสมทั้งต่อตนเองและผู้อื่นโดยผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การตีความหมาย การสรุปและการให้กำลังใจ

2.1.2.4 ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผนการปฏิบัติ ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มวางแผนการปฏิบัติในการปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนของตนเอง พร้อมทั้งได้เรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนที่ถูกต้องซึ่งการวางแผนการปฏิบัติ นั้นอยู่ภายใต้ขอบเขตความสามารถของนักเรียน ซึ่งสามารถปฏิบัติได้จริง มีความชัดเจนและนักเรียนเต็มใจที่จะปฏิบัติ โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การให้ข้อมูล การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการให้กำลังใจ

2.1.2.5 ขั้นที่ 5 ขั้นสร้างสัญญาหรือข้อผูกพัน ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มตกลงใจที่จะปฏิบัติตามแผนการปฏิบัติที่ตนเองเป็นผู้กำหนด และ

นำยุทธวิธีการเรียนที่ถูกต้องนำไปปฏิบัติ โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง และการให้กำลังใจ

2.1.2.6 ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผล ผู้ให้คำปรึกษาดูตามผลการปฏิบัติตามแผนการปฏิบัติในการพัฒนายุทธวิธีการเรียนของนักเรียนในแต่ละครั้งของการให้คำปรึกษา โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง และการให้กำลังใจ

2.1.3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา เป็นขั้นที่นักเรียนในกลุ่มได้เรียนรู้เกี่ยวกับการมียุทธวิธีการเรียนที่เหมาะสม ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนแต่ละคนสรุปสิ่งที่ได้รับจากการให้คำปรึกษา เปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม และผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติมและนัดหมายการให้คำปรึกษาในครั้งต่อไป โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการสรุป

วิธีการนี้ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 3

2.2 การให้คำปรึกษารายบุคคล หมายถึง วิธีการที่ผู้ให้คำปรึกษาให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนเป็นรายบุคคลในแต่ละครั้งของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีเผชิญความจริง เพื่อพัฒนายุทธวิธีการเรียน โดยมีลำดับขั้นตอนในการให้คำปรึกษาดังนี้

2.2.1 ขั้นเริ่มต้นให้คำปรึกษา เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาชี้แจงวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษารายบุคคล และสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้ให้ปรึกษากับนักเรียนเพื่อให้ นักเรียนเกิดความคุ้นเคย ไว้วางใจ เข้าใจ ยอมรับผู้ให้คำปรึกษาและพร้อมที่จะให้ความร่วมมือในการพัฒนายุทธวิธีการเรียนของตนเอง โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคการให้คำปรึกษา คือ การฟัง การใช้ท่าทาง การสบตา การเคลื่อนไหว การให้ข้อมูลและการสรุป

2.2.2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้ โดยผู้ให้คำปรึกษาพบปะกับนักเรียนเป็นการส่วนตัวเพื่อให้ นักเรียนเกิดความรับผิดชอบต่อตนเอง เกิดความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการมียุทธวิธีการเรียนที่เหมาะสม ซึ่งมีขั้นตอนดำเนินการดังนี้

2.2.2.1 ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างสัมพันธภาพ ผู้ให้คำปรึกษาสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษา เพื่อให้นักเรียนแต่ละคนเกิดความรู้สึกอุ่นใจ ไว้วางใจ ปลอดภัย และเป็นกันเองกับผู้ให้คำปรึกษาและผู้ให้คำปรึกษาดูตามผลการให้คำปรึกษาตั้งแต่ครั้งที่ 2 – 8 โดยให้นักเรียนแต่ละคนรายงานผลการปฏิบัติตามแผนการที่กำหนด โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้

เทคนิคในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการให้กำลังใจ

2.2.2.2 ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนในปัจจุบัน ผู้ให้คำปรึกษาช่วยให้นักเรียนทุกคนในกลุ่ม ได้สำรวจความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนของตนเองในปัจจุบัน ซึ่งส่งผลกระทบต่อการเรียน โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การสรุป และการให้กำลังใจ

2.2.2.3 ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียน ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนแต่ละคนพิจารณาและประเมินความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนของตนเองตามความเป็นจริงว่าเหมาะสมหรือไม่เหมาะสมทั้งต่อตนเองและผู้อื่น โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การตีความหมาย การสรุปและการให้กำลังใจ

2.2.2.4 ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผนการปฏิบัติ ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนแต่ละคนวางแผนการปฏิบัติในการปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนของตนเองพร้อมทั้งได้เรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนที่ถูกต้อง ซึ่งการวางแผนการปฏิบัติขึ้นอยู่กับขอบเขตความสามารถของนักเรียน ซึ่งสามารถปฏิบัติได้จริงมีความชัดเจนและนักเรียนเต็มใจที่จะปฏิบัติ โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การให้ข้อมูล การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการให้กำลังใจ

2.2.2.5 ขั้นที่ 5 ขั้นสร้างสัญญาหรือข้อผูกพัน ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนแต่ละคนตกลงใจที่จะปฏิบัติตามแผนการปฏิบัติที่ตนเองเป็นผู้กำหนดและนำยุทธวิธีการเรียนที่ถูกต้องนำไปปฏิบัติ โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง และการให้กำลังใจ

2.2.2.6 ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผล ผู้ให้คำปรึกษาติดตามผลการปฏิบัติตามแผนการปฏิบัติในการพัฒนายุทธวิธีการเรียนของนักเรียนในแต่ละครั้งของการให้คำปรึกษา โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง และการให้กำลังใจ

2.2.3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา เป็นขั้นที่นักเรียนแต่ละคนได้เรียนรู้เกี่ยวกับการมียุทธวิธีการเรียนที่เหมาะสม ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนแต่ละคนสรุปสิ่งที่ได้รับจากการให้คำปรึกษาและเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม และผู้ให้คำปรึกษาสรุปเพิ่มเติมและ

นัดหมายการให้คำปรึกษาในครั้งต่อไปโดยผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการสรุป

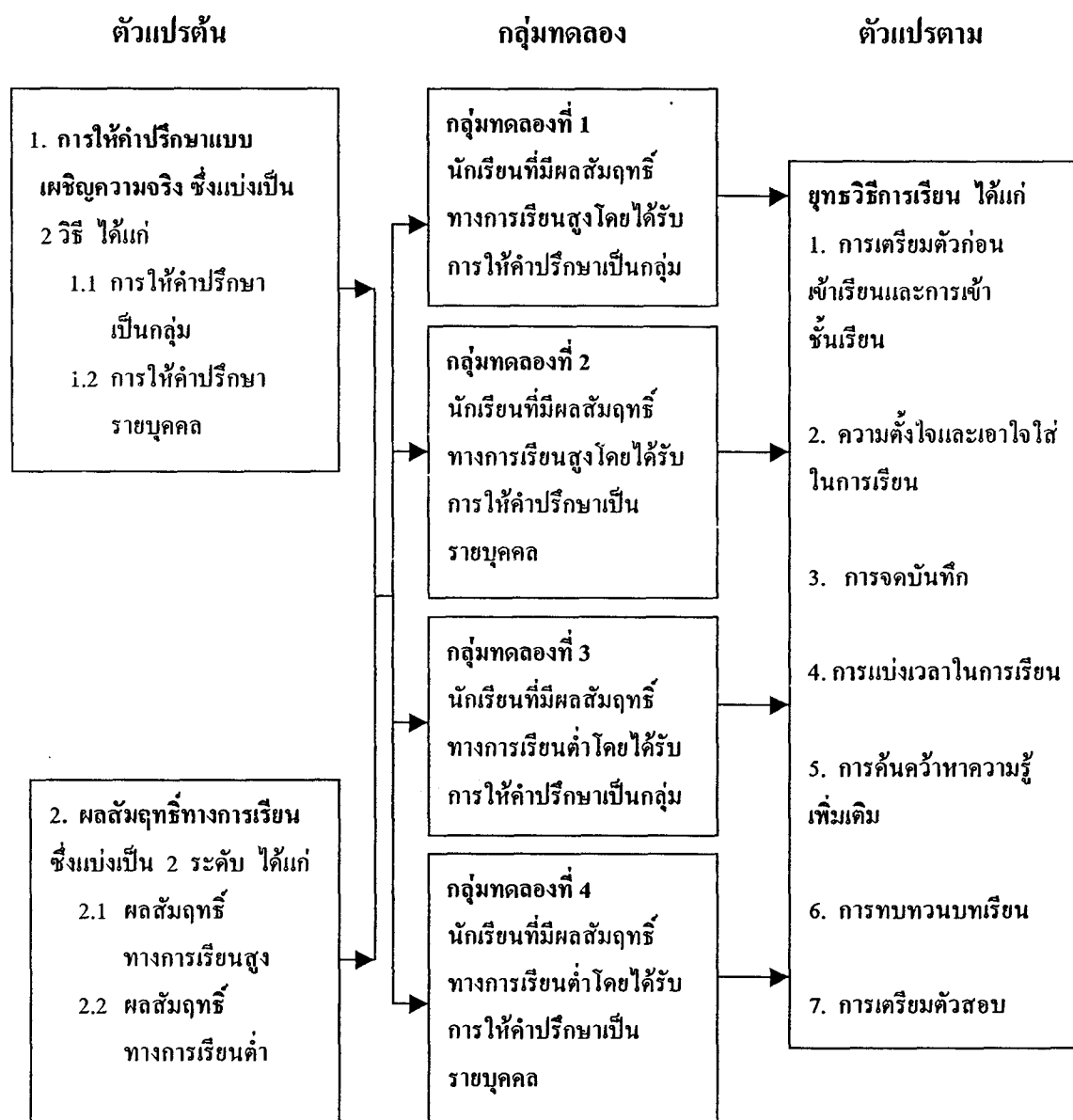
วิธีการนี้ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มทดลองที่ 4

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถทางการเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2540 โดยวัดจากเกรดเฉลี่ยสะสม (Grade Point Average) แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

3.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง หมายถึง นักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมที่อยู่ในตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 70 ขึ้นไป ซึ่งมีเกรดเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 1.84 – 3.12

3.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ หมายถึง นักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมที่อยู่ในตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 30 ลงมา ซึ่งมีเกรดเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 1.31 – 0.54

กรอบแนวความคิด (Conceptual Framework) ในการวิจัย

ภาพประกอบ 1 แผนภูมิแสดงกรอบแนวคิดเกี่ยวกับการทดลอง โดยการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริงที่มีต่อยุทธวิธีการเรียน

บทที่ 2

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยจะครอบคลุมหัวข้อต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคล
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษา
 - 1.1.1 ความหมายของการให้คำปรึกษา
 - 1.1.2 วัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษา
 - 1.1.3 หลักการให้คำปรึกษา
 - 1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
 - 1.2.1 ความหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
 - 1.2.2 วัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
 - 1.2.3 การจัดกลุ่มเพื่อรับคำปรึกษา
 - 1.2.4 พลังในการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
 - 1.2.5 คุณค่าและลักษณะเฉพาะของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
 - 1.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษารายบุคคล
 - 1.3.1 ความหมายของการให้คำปรึกษารายบุคคล
 - 1.3.2 วัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษารายบุคคล
 - 1.3.3 ข้อดีของการให้คำปรึกษารายบุคคล
 - 1.3.4 ข้อจำกัดของการให้คำปรึกษารายบุคคล
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
 - 2.1.1 ความเป็นมาของทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
 - 2.1.2 ความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์และความต้องการพื้นฐานของมนุษย์
 - 2.1.3 จุดประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
 - 2.1.4 หลักการและเทคนิคการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
 - 2.1.5 บทบาทและหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

- 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
 - 2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
 - 2.2.2 งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
 3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับยุทธวิธีการเรียน
 - 3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับยุทธวิธีการเรียน
 - 3.1.1 ความหมายของยุทธวิธีการเรียน
 - 3.1.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับยุทธวิธีการเรียน
 - 3.1.3 ยุทธวิธีการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 3.1.4 หลักการพัฒนายุทธวิธีการเรียน
 - 3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับยุทธวิธีการเรียน
 - 3.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับยุทธวิธีการเรียน
 - 3.2.2 งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับยุทธวิธีการเรียน
1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคล
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษา
 - 1.1.1 ความหมายของการให้คำปรึกษา

ได้มีผู้ให้ความหมายของการให้คำปรึกษาไว้หลายคน ผู้วิจัยรวบรวมได้ดังนี้
 โรเจอร์ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2529 : 124 ; อ้างอิงมาจาก Rogers. 1942)
 กล่าวว่า การให้คำปรึกษาประกอบด้วยลำดับขั้นของการติดต่อสัมพันธ์โดยตรงระหว่างบุคคล
 โดยบุคคลหนึ่งต้องการความช่วยเหลือจากอีกบุคคลหนึ่ง เพื่อเปลี่ยนเจตคติ ความรู้สึก
 ตลอดจนพฤติกรรมต่าง ๆ การให้คำปรึกษาที่มีประสิทธิภาพจะต้องมีรูปแบบการดำเนินงานที่
 เอื้อต่อการเสริมสร้างความสัมพันธ์ เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาได้รับความรู้ และความเข้าใจเพิ่ม
 มากขึ้นซึ่งจะเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยตนเองของผู้มารับคำปรึกษา ให้มีความรับผิดชอบต่อชีวิต
 ของตนเองมากยิ่งขึ้น

สมิทซ์ (Schmidt. 1993 : 108 ; citing Smitt. 1955 : 56) กล่าวว่า การให้
 คำปรึกษาเป็นกระบวนการช่วยเหลือของผู้ให้คำปรึกษาต่อผู้รับคำปรึกษาเข้าใจปรากฏการณ์
 ต่าง ๆ ตามความเป็นจริงเพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจตนเอง

ตัดสินใจเลือก วางแผนแก้ปัญหาในปัจจุบันของคนที่ได้และปรับตัวในสิ่งที่ผู้รับคำปรึกษาต้องการได้ด้วยตนเอง

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 179) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการช่วยเหลือระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา โดยมีจุดประสงค์เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจและยอมรับสภาพตนเอง สามารถแก้ปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่และสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพทั้งในปัจจุบันและอนาคต

วัชร ทรัพย์มี (2533 : 5) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการของสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษาซึ่งเป็นนักวิชาชีพที่ได้รับการฝึกอบรมกับผู้รับคำปรึกษาซึ่งต้องการความช่วยเหลือเพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจตนเอง เข้าใจสิ่งแวดล้อมเพิ่มขึ้นได้ปรับปรุงทักษะในการตัดสินใจและทักษะในการแก้ปัญหา ตลอดจนปรับปรุงความสามารถในการที่จะทำให้องค์กรพัฒนาขึ้น

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการช่วยเหลือระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา โดยผู้ให้คำปรึกษาได้รับการฝึกอบรมในวิชาชีพเพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้เข้าใจตนเอง เข้าใจผู้อื่น เข้าใจสิ่งแวดล้อม สามารถตัดสินใจแก้ปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่ พัฒนาตนเองในทุกด้านได้อย่างมีประสิทธิภาพตลอดจนสามารถปรับตัวอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

1.1.2 วัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษา

พนม ลิ้มอารี (2533 : 176) ได้กล่าวว่า วัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาไว้ดังนี้

1. เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษา ได้สำรวจตนเอง รู้จักและเข้าใจตนเองอย่างถูกต้องเกิดความสำนึกในหน้าที่และความรับผิดชอบ
2. เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษา ได้ระบายความขุ่นเคือง ความไม่สบายใจ ความอึดอัดตันใจ และความไม่พอใจของตนเองออกมา
3. เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษา ได้มองเห็นลู่ทางในการแก้ปัญหาและตัดสินใจได้ด้วยตนเอง รับผิดชอบต่อตนเองดีขึ้น
4. เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษายอมรับและกล้าเผชิญความเป็นจริงที่เกิดขึ้นกับตนเอง สามารถเผชิญกับความยุ่งยากต่าง ๆ ในชีวิตของตนได้ สามารถรับรู้ข้อบกพร่องต่าง ๆ ของตนเอง

5. เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถปรับตนเองและจัดข้อบกพร่องต่าง ๆ ของตนเองได้ รู้วิธีการปรับปรุงแก้ไขที่เหมาะสมกับสถานการณ์
6. เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษามีความรู้ ความชำนาญ มีทักษะในการเลือกการตัดสินใจ
7. เพื่อส่งเสริมให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดเจตคติและอุปนิสัยที่ดี ทั้งทางด้านการศึกษา อาชีพ ส่วนตัว และสังคม
8. เพื่อเป็นการสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้รับคำปรึกษาให้เกิดความคุ้นเคยเป็นกันเอง มีความไว้วางใจ รู้สึกมีที่พึ่งและมีความอบอุ่นใจ
9. เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาพัฒนาพฤติกรรมและบุคลิกภาพของตน ให้เป็นที่พึงปรารถนาของสังคม
9. เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาใช้วิจารณญาณของตนเอง ในการแก้ปัญหาขัดแย้งระหว่างความต้องการของตนเองกับขอบเขตศีลธรรมจรรยา
11. เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้รู้จักวิธีการเลือกอย่างฉลาด อันจะทำให้บรรลุความสำเร็จสูงสุด

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า วัตถุประสงค์ในการให้คำปรึกษามุ่งช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้รู้จักตนเอง เข้าใจตนเอง เข้าใจผู้อื่นและเข้าใจสิ่งแวดล้อม ตระหนักในขอบเขตและความสามารถของตนเอง ยอมรับความจริงเกี่ยวกับตนเองพร้อมที่จะรับผิดชอบและหาทางแก้ปัญหาของตนเอง ตลอดจนพัฒนาตนเองให้มีประสิทธิภาพในทุกด้าน

1.1.3 หลักการให้คำปรึกษา

ไทย์เลอร์ (พนม ลิมอารีย์. 2533 : 177 – 178 ; อ้างอิงมาจาก Tyler. 1969 : 13 - 15) ได้กล่าวถึงกระบวนการให้คำปรึกษาว่ามีหลักสำคัญอยู่ 3 ประการ คือ

1. ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเป็นผู้ที่มีความซื่อสัตย์ต่อผู้รับคำปรึกษาและมีความสนใจผู้รับคำปรึกษาด้วยความจริงใจ และยอมรับผู้รับคำปรึกษาตามที่เขาเป็นอยู่ ขณะนั้น (as he now is)
2. ผู้รับคำปรึกษาจะต้องสามารถไว้วางใจตัวผู้ให้คำปรึกษาได้ ผู้รับคำปรึกษาจะต้องมีความรู้สึกไว้วางใจตัวผู้ให้คำปรึกษา ซึ่งลักษณะเช่นนี้เรียกว่า การรักษาความลับ (Confidentiality) ของผู้ให้คำปรึกษาซึ่งเป็นสิ่งสำคัญเพราะจะทำให้ผู้รับคำปรึกษากล้าพูดกล้าแสดงออก

3. ในกระบวนการให้คำปรึกษานั้นจะต้องมีข้อจำกัดบางประการ คือ

3.1 ข้อจำกัดเกี่ยวกับเวลา (Time) นั่นคือในการให้คำปรึกษาทุกครั้งจะต้องมีการตกลงเกี่ยวกับเวลา ที่ใช้ในการให้คำปรึกษาแต่ละครั้งว่ามีเวลามากน้อยเท่าไร เมื่อหมดเวลาที่ตกลงแล้วผู้ให้คำปรึกษายังไม่ประสบความสำเร็จ ก็ควรจะนัดหมายเป็นครั้งต่อไปจะต้องไม่ปล่อยให้การให้คำปรึกษาเกิดการยืดเยื้อได้

3.2 การให้ปรึกษาจะต้องเกิดจากการนัดหมาย (Appointment) มิใช่เป็นการนัดพบกันโดยบังเอิญ

3.3 การให้ความช่วยเหลือจะต้องอยู่ในขอบเขตจำกัดของการสนทนากันเท่านั้น

3.4 สัมพันธภาพที่เกิดขึ้นระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับผู้รับคำปรึกษาจะต้องอยู่ในขอบเขตจำกัดในฐานะผู้ให้ความช่วยเหลือกับผู้ขอความช่วยเหลือเท่านั้น จะต้องไม่มีความสัมพันธ์ฉันท์คู่สามีหรือความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดอื่น ๆ เช่น พ่อ-ลูก พี่-น้อง หรือ เพื่อน-เพื่อน เป็นต้น

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า หลักการของการให้คำปรึกษาที่ดีนั้นผู้ให้คำปรึกษาจะต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้ คือ ผู้รับคำปรึกษาจะต้องมาด้วยความเต็มใจตลอดจนผู้ให้คำปรึกษาจะต้องรักษาความลับ ยอมรับผู้รับคำปรึกษาในฐานะที่เขาเป็นอยู่ สร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน แต่จะต้องไม่อยู่ในฐานะฉันท์คู่สามี โดยผู้ให้คำปรึกษามุ่งช่วยเหลือให้ผู้รับคำปรึกษาได้สำรวจตนเอง รู้จักตนเอง สิ่งแวดล้อม สามารถตัดสินใจได้ด้วยตนเองและจะช่วยเหลือในขอบเขตความสามารถของตนเองเท่านั้น

1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

1.2.1 ความหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

กอว์รีส์ และบราวน์ (Gawrys and Brown. 1970 : 21) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม เป็นกระบวนการที่ก่อให้เกิดบรรยากาศแห่งการยอมรับความอบอุ่น และเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้ทดสอบ ตรวจสอบ และเลือกวิธีการแก้ปัญหาที่ดีที่สุดสำหรับเขา จุดประสงค์จะถูกสร้างขึ้นจากสมาชิกภายในกลุ่ม การเข้าร่วมกลุ่มของสมาชิกจะไม่มีการบังคับ สมาชิกจะเข้าร่วมกลุ่มด้วยความสมัครใจ มีจุดสนใจร่วมกัน มีปัญหาเหมือนกัน

โอลเซน (ทิพยวรรณ กิตติพร. 2535 : 3 ; อ้างอิงมาจาก Ohlsen. 1977 : 29) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม เป็นวิธีการที่จะให้ความช่วยเหลือแก่บุคคลที่ปกติ เพื่อให้ยอมรับปัญหาต่าง ๆ ของตนเองและพยายามแก้ปัญหาเหล่านั้นก่อนที่จะกลายเป็นปัญหารุนแรง นอกจากนี้สมาชิกในกลุ่มยังสามารถนำเอาความคิดที่ได้จากกลุ่มไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มจึงเป็นสัมพันธภาพพิเศษที่สมาชิกจะมีความรู้สึกปลอดภัย จนพร้อมจะอภิปรายในสิ่งที่เขากำลังกังวล และไม่สบายใจและสามารถกำหนดพฤติกรรมใหม่ ๆ ที่พึงประสงค์ขึ้น ตลอดจนฝึกทักษะในการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นและการลงมือปฏิบัติในพฤติกรรมใหม่

จอร์จ และคัสติน (George and Critiani. 1995 : 197 ; citing George and Dustin. 1988 : 5) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม เป็นกระบวนการช่วยเหลือหรือการปฏิบัติต่อกันระหว่างสมาชิก ในการเอื้ออำนวยบรรยากาศแห่งการยอมรับ ปลอดภัย อ่อนน้อมจริงใจในการให้สมาชิกแต่ละคนเข้าใจตนเอง และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของสมาชิกแต่ละบุคคลไปในทางที่เหมาะสม

ซูซีย์ สมิททิลโกร (2527 : 1) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม เป็นกระบวนการที่นักจิตวิทยาการปรึกษาคัดขึ้นเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับคำปรึกษา ซึ่งมีจำนวนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ความสัมพันธ์ภายในกลุ่มจะก่อให้เกิดบรรยากาศแห่งความอบอุ่น ความยอมรับ ความไว้วางใจ และความเข้าใจซึ่งกันและกัน ภายใต้บรรยากาศเช่นนี้จะช่วยให้สมาชิกกลุ่มได้พูดถึงตนเองและสิ่งที่ทำให้เขารู้สึกกังวลใจ สิ่งที่เขาเผชิญปัญหาของ “กลุ่ม” แต่เป็นปัญหาของ “เขา” เอง สมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่มจะมีบทบาทช่วยเหลือให้กำลังใจและสนับสนุนแก่เขาในการจัดการกับปัญหาเหล่านั้น เพื่อให้สมาชิกกลุ่มรู้จักตนเอง เข้าใจและยอมรับตนเองอย่างแท้จริง ซึ่งทำให้สามารถเลือกทางออกแก้ปัญหาความขัดแย้งภายในจิตใจของตนได้ อันจะนำไปสู่ความงอกงามทางจิตใจและมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ตนปรารถนา

ผ่องพรรณ เกศพิทักษ์ (2529 : 180) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม เป็นกระบวนการของกลุ่มบุคคลที่มีปัญหาหรือความต้องการคล้าย ๆ กัน มาปรึกษาหารือร่วมกันโดยมีผู้ให้คำปรึกษา ซึ่งมีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ทางการให้คำปรึกษา ร่วมให้ความช่วยเหลือหรือร่วมให้คำปรึกษา

วัชรีย์ ทรัพย์มี (2533 : 271 – 272) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม เป็นกระบวนการที่บุคคลซึ่งต้องการตรงกันที่จะปรับปรุงตนเองในเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือต้องการจะแก้ปัญหาใดปัญหาหนึ่งร่วมกัน มาปรึกษาหารือซึ่งกันและกันเป็นกลุ่ม โดยมีผู้ให้คำปรึกษาร่วมอยู่ด้วย สมาชิกในกลุ่มจะมีโอกาสได้แสดงออกเกี่ยวกับความรู้สึกและความคิดเห็น

ของแต่ละคน เป็นการได้ระบายความรู้สึกขัดแย้งในจิตใจ ได้สำรวจตนเอง ได้ฝึกการยอมรับตนเอง กล้าที่จะเผชิญปัญหาและได้ใช้ความคิดในการแก้ปัญหาหรือปรับปรุงตนเอง อีกทั้งได้รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และได้ตระหนักว่าผู้อื่นก็มีความรู้สึกหรือความคิดเห็นเช่นเดียวกับตนเอง ไม่ใช่เขาคนเดียวที่มีปัญหา

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เป็นกระบวนการที่ผู้ให้คำปรึกษาจัดขึ้น เพื่อช่วยเหลือบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป โดยสมาชิกในกลุ่มได้มีโอกาสสำรวจตนเองทั้งความคิด ทักษะ ความรู้สึก ปัญหาที่ตนมีอยู่ โดยการนำปัญหามาอภิปรายแลกเปลี่ยนประสบการณ์และความคิดร่วมกัน เพื่อให้สมาชิกกลุ่มมีการรับรู้ เข้าใจและยอมรับตนเองอย่างแท้จริง สามารถเลือกแนวทางในการแก้ปัญหา ด้วยบรรยากาศที่อบอุ่น ปลอดภัย และมีความเข้าใจซึ่งกันและกัน

1.2.2 วัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 180) กล่าวว่า วัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มไว้ดังต่อไปนี้

1. เพื่อช่วยให้สมาชิกของกลุ่มแต่ละคนรู้จักและเข้าใจตนเอง
2. เพื่อช่วยให้สมาชิกของกลุ่มแต่ละคน พัฒนาการยอมรับตนเองและความรู้สึก ว่าตนเองมีคุณค่า
3. เพื่อช่วยให้สมาชิกของกลุ่มแต่ละคน พัฒนาวิธีการต่าง ๆ ที่จะช่วยให้พัฒนาตนเองเป็นไปอย่างเหมาะสม
4. เพื่อช่วยให้สมาชิกของกลุ่มแต่ละคน พัฒนาแนวทางการแก้ปัญหาของตนเองและสามารถจะตัดสินใจแก้ปัญหาที่ประสบได้อย่างมีประสิทธิภาพ
5. เพื่อให้สมาชิกของกลุ่มแต่ละคน พัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการ และความรู้สึกของบุคคลอื่น ตระหนักในบทบาทและความรับผิดชอบของตนเอง ในการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นและเรียนรู้ที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกภายในกลุ่ม
6. เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในกลุ่ม ให้มีความรักใคร่ปรองดอง
7. เพื่อให้บริการให้คำปรึกษาแก่นักเรียนภายในโรงเรียนได้อย่างทั่วถึง

วัชร ทรัพย์มี (2533 : 272) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมีจุดประสงค์ดังต่อไปนี้คือ

1. ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเป็นคนเปิดเผย ไม่เก็บกด และไม่เสแสร้ง
2. ส่งเสริมให้ผู้รับคำปรึกษามีทัศนคติที่ดีต่อบุคคลอื่น
3. ให้ผู้รับบริการรู้จักตนเอง เกิดการยอมรับตนเอง และไม่ได้มุ่งหวังว่าตนจะต้องดีเลิศไปหมดทุกด้าน
4. ไม่หนีการเข้าสังคม หรือการมีสัมพันธภาพกับผู้อื่น
5. พัฒนาทักษะในการสื่อความหมาย เช่น การตั้งคำถามให้ตรงเป้าหมายอย่างนุ่มนวล
6. ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาไม่ด่วนตัดสินใจก่อนการพิจารณาสิ่งต่าง ๆ อย่างรอบคอบ
7. ให้ผู้รับคำปรึกษาตระหนักว่าผู้อื่นก็ต้องเผชิญปัญหาและหาทางแก้ปัญหาเหมือนกัน
8. ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้มีโอกาสพิจารณาว่าค่านิยมของตนเหมาะสมหรือไม่
9. ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถตัดสินใจได้ด้วยคามั่นคงทางจิตใจ แม้จะมีอัตราการเสี่ยงอยู่บ้างก็ตาม
10. ให้ผู้รับคำปรึกษาตระหนักว่าวิธีแก้ปัญหาไม่ได้มีอยู่เพียงวิธีเดียว
11. ให้ผู้รับคำปรึกษาได้มีโอกาสสำรวจศักยภาพ ความคิดสร้างสรรค์ที่แฝงอยู่
12. ให้ผู้รับคำปรึกษาได้มีโอกาสรับและให้ความช่วยเหลือแก่ผู้อื่น เป็นต้นว่าเกิดความภูมิใจว่าได้แสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น
13. ฝึกให้ผู้รับคำปรึกษาไวต่อความรู้สึกและความต้องการของผู้อื่น

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม คือ เพื่อช่วยให้สมาชิกกลุ่มได้รู้จักตนเอง เข้าใจผู้อื่น และเข้าใจสิ่งแวดล้อม รู้จักสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น สามารถนำเอาความคิดและประสบการณ์จากกลุ่มไปพัฒนาตนเองตามศักยภาพของตนและพัฒนาแนวทางการแก้ปัญหาของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2.3 การจัดกลุ่มเพื่อรับคำปรึกษา

ในการดำเนินการจัดกลุ่มเพื่อเข้ารับคำปรึกษานั้น ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องมีความเข้าใจที่จะเลือกสมาชิกในกลุ่มให้เหมาะสมเพราะเป็นปัจจัยที่สำคัญที่จะทำให้ การให้คำปรึกษาประสบความสำเร็จตามที่จุดมุ่งหมายกำหนดไว้ ซึ่งแนวทางในการจัดกลุ่มเพื่อรับคำปรึกษามีดังต่อไปนี้

ลักษณะปัญหาของสมาชิกกลุ่ม (Problem Characteristic)

คมเพชร ฉัตรสุกกุล (2521 : 94) กล่าวว่า สมาชิกที่จะมารับคำปรึกษาจากกลุ่มจะต้องเป็นผู้มีปัญหาคล้ายคลึงกัน เช่น อาจจะเป็นกลุ่มที่มีปัญหาทางการเรียน ทั้งนี้เพื่อจะทำให้แต่ละคนที่มีปัญหาแนวเดียวกันได้พูดและอภิปรายในประเด็นเดียวกัน และโดยธรรมชาติแล้วคนที่มีปัญหาเดียวกันจะพูดกันอย่างเข้าใจ ตลอดจนสามารถเสนอแนะวิธีการแก้ปัญหาของตนเองซึ่งอาจจะประโยชน์ต่อผู้อื่นได้

ความสมัครใจของสมาชิกกลุ่ม (Voluntary)

คมเพชร ฉัตรสุกกุล (2521 : 94) กล่าวว่า สมาชิกที่จะมารับคำปรึกษาแบบกลุ่มควรจะเป็นผู้ที่มีความเต็มใจที่จะร่วมมือในการแก้ไขปัญหา ถ้าเป็นไปได้ก็อาจจะต้องใช้วิธีการให้นักเรียนอาสาสมัคร (Volunteers) โดยที่ไม่มีการบังคับเลยว่าจะต้องเข้ากลุ่มเพื่อแก้ไขปัญหา ทั้งนี้เพื่อที่จะให้การดำเนินการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเป็นไปด้วยดีและสมาชิกแต่ละคนเกิดความร่วมมือกับกลุ่มเป็นอย่างดี

กลุ่มแบบปิดและกลุ่มแบบเปิด (Closed VS. Open Groups)

ผู้ให้คำปรึกษาควรจะกำหนดว่า กลุ่มควรจะเป็นแบบปิดหรือแบบเปิดให้แน่นอน กลุ่มแบบปิด หมายถึง กลุ่มที่ประกอบด้วยสมาชิกกลุ่มเดียวกันตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่งปิดกลุ่ม ส่วนกลุ่มแบบเปิด หมายถึง กลุ่มที่มีสมาชิกบางคนออกไปแล้วรับสมาชิกใหม่เข้ามาแทนที่ เป็นระยะ ๆ จนกระทั่งปิดกลุ่ม

ชูชัย สมิทธิไกร (2527 : 19) กล่าวว่า ลักษณะการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มควรจะเป็นลักษณะเป็นกลุ่มปิด เพราะกลุ่มจะมีการพัฒนา และก้าวสู่ช่วงเวลาที่มีการแก้ปัญหา ซึ่งความเคลื่อนไหวเช่นนี้จำเป็นจะต้องอาศัยเวลาและความรู้สึกผูกพันเป็นหนึ่งเดียว การที่มีสมาชิกใหม่เข้ามาในกลุ่มอาจจะขัดขวางต่อพัฒนาการเช่นนี้ได้

นอกจากนี้ ทิพวรรณ กิตติพร (2535 : 190) กล่าวว่า การเปลี่ยนสมาชิกกลุ่มที่เข้ามาใหม่จะมีผลต่อการสร้างสัมพันธภาพ ความเหนียวแน่นและความไว้วางใจในกลุ่ม

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า ในการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มนั้นควรที่จะเป็นกลุ่มแบบปิดเพื่อที่จะทำให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน ตลอดจนไม่ขัดขวางการดำเนินการให้คำปรึกษาของกลุ่มในการที่จะพัฒนาและแก้ปัญหาของสมาชิกแต่ละคน

ขนาดของกลุ่ม (Size)

เชอร์ทเซอร์ และสโตน (Shertzer and Stone. 1974 : 217) กล่าวว่า ขนาดของกลุ่มควรมีจำนวนสมาชิก 6 คน จะเหมาะสมที่สุด

ชูชัย สมิทธิไกร (2527 : 18) กล่าวว่า ขนาดของกลุ่มซึ่งประกอบด้วยสมาชิกที่เป็นวัยรุ่นหรือผู้ใหญ่กลุ่มขนาด 6 – 10 คน และสำหรับกลุ่มซึ่งสมาชิกเป็นเด็กควรมีขนาด 4 – 6 คน

วัชร ทรัพย์มี (2533 : 274) กล่าวว่า ขนาดของกลุ่มปกติแล้วควรมีสมาชิกประมาณ 6 – 8 คน

ทิพวรรณ กิตติพร (2535 : 193) กล่าวว่า กลุ่มที่มีสมาชิกเป็นผู้ใหญ่และมีผู้นำกลุ่มเพียงคนเดียวควรประกอบด้วยสมาชิกประมาณ 8 คน และกลุ่มที่มีสมาชิกเป็นเด็กควรมีจำนวน 3 – 4 คน

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า ขนาดของกลุ่มในการให้คำปรึกษานั้นควรประกอบด้วยสมาชิกประมาณ 6 – 10 คน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัยของสมาชิก กล่าวคือ ถ้าสมาชิกอยู่ในวัยเด็กขนาดของกลุ่มควรประกอบด้วยสมาชิก 3 – 6 คน และถ้าสมาชิกอยู่ในช่วงวัยรุ่นหรือผู้ใหญ่ขนาดของกลุ่มควรประกอบด้วยสมาชิก 6 – 10 คน

อายุ (Age)

ชูชัย สมิทธิไกร (2527 : 20) กล่าวว่า ผู้ให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมักจะจัดให้บุคคลที่มีอายุใกล้เคียงกันอยู่ในกลุ่มเดียวกัน เพราะสมาชิกกลุ่มจะรู้สึกสะดวกสบายใจมากขึ้นเมื่ออยู่ในกลุ่มที่มีอายุใกล้เคียงกัน

สอดคล้องกับ วัชร ทรัพย์มี (2533 : 273) กล่าวว่า ผู้ให้คำปรึกษาควรเลือกผู้รับคำปรึกษาที่มีอายุใกล้เคียงกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีความสามารถในการสื่อสารภาษาใกล้เคียงกันจะได้พูดกันรู้เรื่อง

เพศ (Sex)

ทรอตเซอร์ (ชูชัย สมิทธิไกร. 2527 : 20 ; อ้างอิงมาจาก Trotzer. 1977) กล่าวว่า การจัดกลุ่มให้สมาชิกทั้งหมดมีเพศเดียวกันเหมาะสมสำหรับผู้รับคำปรึกษาที่เป็นเด็กวัยเข้าโรงเรียน ส่วนการจัดกลุ่มให้มีทั้งสองเพศละกันเหมาะสมสำหรับผู้รับคำปรึกษาที่เป็น

เด็กวัยรุ่นและผู้ใหญ่ ทั้งนี้เพราะเด็กวัยรุ่นเข้าโรงเรียนหรือมีอายุประมาณ 6–12 ขวบ เป็นวัยที่กำลังอยู่ในระยะของการเรียนรู้เอกลักษณ์ความเป็นชายและความเป็นหญิง ส่วนการจัดกลุ่มให้คละกันทั้งสองเพศนั้นจะมีสภาพที่คล้ายกับสังคมภายนอกมากกว่า ซึ่งเด็กวัยรุ่นจะมีแนวโน้มที่จะไวต่อการประเมินตัวเขาต่อเพศตรงข้ามและมีความต้องการอย่างมากในการที่จะปรับปรุงตนเอง

ระดับสติปัญญาและการศึกษา (Intellectual and Educational)

เฮนเซน และคนอื่น ๆ (ทิพยวรรณ กิตติพร. 2535 : 199 ; อ้างอิงมาจาก Hansen and others. 1976 : 364) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มควรจัดสมาชิกที่มีระดับสติปัญญาและการศึกษาใกล้เคียงกันหรือมีความแตกต่างกันน้อยที่สุดเข้ากลุ่มเดียวกัน เพราะสมาชิกสามารถมีปฏิสัมพันธ์และสื่อสารได้ง่าย และเข้าใจกันมากกว่าผู้ที่มีความแตกต่างกันมาก ส่วนกลุ่มที่มีระดับสติปัญญาแตกต่างกันมากจะทำให้ผู้ที่มีการศึกษาต่ำกว่ารู้สึกว่าเป็นส่วนเกินของกลุ่มทำให้ขาดความสนใจและกระตือรือร้นที่จะมีส่วนร่วมในกลุ่ม

ระยะเวลาและจำนวนครั้งในการเข้ากลุ่ม (Length and Frequency)

คอเรย์ (Corey. 1986 : 70) กล่าวว่า การกำหนดจำนวนครั้งและระยะเวลาในการเข้ากลุ่มนั้นสำหรับผู้ใหญ่ควรใช้เวลาประมาณ 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ๆ ละ 1 ครั้ง สำหรับเด็กและวัยรุ่นควรจัดให้พบปะกันมากกว่า 1 ครั้ง ต่อสัปดาห์และลดระยะเวลาในแต่ละครั้งลง ส่วนนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาควรใช้เวลาในการเข้ากลุ่มครั้งละ 1 ชั่วโมงถึง 2 ชั่วโมง

คมเพชร ฉัตรสุกกุล (2521 : 99) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มควรจัดให้มีสัปดาห์ละ 2 ครั้ง เวลาอย่างน้อยไม่ควรต่ำกว่า 1 ชั่วโมงหรือไม่เกิน 2 ชั่วโมง และจำนวนครั้งในการสิ้นสุดการให้คำปรึกษาในโรงเรียนและวิทยาลัย ควรกำหนดจำนวนครั้งไว้ประมาณ 6–7 ครั้ง โดยถือเป็นกลุ่มที่ใช้ระยะสั้น

ชูชัย สมิทธิไกร (2527 : 18) กล่าวว่า ระยะเวลาในการเข้ากลุ่มแต่ละครั้งควรใช้เวลา 1 ชั่วโมงครึ่ง ถึง 2 ชั่วโมง แต่สำหรับเด็กระยะเวลาที่ใช้ควรจะสั้นลง กล่าวคือแต่ละครั้งควรใช้เวลาประมาณ 20 นาที ถึง 1 ชั่วโมง ส่วนจำนวนครั้งในการเข้ากลุ่มนั้นอย่างน้อยควรจะพบกันสัปดาห์ละ 1 ครั้ง ส่วนจำนวนครั้งที่ใช้ในการเข้ากลุ่มทั้งหมดขึ้นอยู่กับเป้าหมายของกลุ่มและธรรมชาติของกลุ่ม แต่อย่างน้อยที่สุดควรจะเข้ากลุ่มจำนวนไม่ต่ำกว่า 8 ครั้ง

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 184) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม สำหรับเด็กควรจะใช้เวลาประมาณ 45 นาที มิฉะนั้นเด็กจะเหนื่อยหรือเบื่อเพราะความสนใจของเด็กสั้นมาก

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า ระยะเวลาที่ใช้ในการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มนั้น สำหรับกลุ่มที่มีสมาชิกอยู่ในวัยรุ่นหรือผู้ใหญ่ ควรใช้ระยะเวลาอย่างน้อยไม่ควรต่ำกว่า 1 ชั่วโมงหรือไม่เกิน 2 ชั่วโมง แต่ถ้าอยู่ในวัยเด็กไม่ควรนานเกิน 1 ชั่วโมงประมาณครั้งละ 20-45 นาที มิฉะนั้นเด็กจะเหนื่อยหรือเบื่อเพราะความสนใจของเด็กสั้น จำนวนครั้งในการ จัดควรจัดให้มีสัปดาห์ละ 2 ครั้ง สำหรับจำนวนครั้งทั้งหมดในการให้คำปรึกษากลุ่ม ประมาณ 6-8 ครั้ง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเป้าหมายของกลุ่มและธรรมชาติของกลุ่ม

การจัดสถานที่

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 180-181) กล่าวว่า การให้คำปรึกษากลุ่ม ควรจัดสถานที่เพื่ออำนวยความสะดวก สถานที่ควรจัดเป็นส่วนตัวมีขนาดกว้างพอเพียงที่จะ อำนวยความสะดวกในการจัดกิจกรรม ไม่กว้างขวางหรือโล่งโจนเกินไป อากาศถ่ายเท สะดวก สีผนังและเพดานห้องควรจะไม่มืดทึบหรือเข้มจนเกินไป และสามารถ เก็บ เสียงได้

1.2.4 พลังในการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

คมเพชร จัตรสุกุล (2521 : 97-98) กล่าวว่า ในการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องรู้ เข้าใจ และยอมรับที่จะนำเอาพลังต่าง ๆ มาใช้ในการดำเนินการ ให้คำปรึกษาให้สมบูรณ์ ในขณะที่เดียวกันก็ต้องช่วยให้สมาชิกในกลุ่มสามารถใช้พลังงาน เหล่านี้ด้วยซึ่งมีดังต่อไปนี้

1. **ข้อผูกพัน (Commitment)** บุคคลที่จะได้รับประโยชน์จากการให้ คำปรึกษาเป็นกลุ่มจะต้องรับรู้และยอมรับว่ามีความต้องการที่จะรับคำปรึกษา และจะพูดถึง ปัญหาทั้งหลายของตนเอง จะแก้ไขและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเมื่อรับคำปรึกษาจากกลุ่มแล้ว
2. **ความรับผิดชอบ (Responsibility)** สมาชิกที่มีปัญหาทั้งหลายจะต้อง พยายามเพิ่มความรับผิดชอบสำหรับตนเอง และเพื่อการแก้ไขปัญหากลุ่ม นอกจากนี้จะต้อง เพิ่มโอกาสให้เกิดความเจริญงอกงามภายในกลุ่มที่รับคำปรึกษา

3. การยอมรับ (Acceptance) การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มจะได้ผลดีก็ต่อเมื่อสมาชิกให้การยอมรับกันเอง ซึ่งจะส่งผลให้แต่ละบุคคลเกิดแรงบันดาลใจตนเองและมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเขาด้วย

4. การดึงดูด (Attractiveness) ถ้าหากกลุ่มเป็นที่ดึงดูดใจของสมาชิกในกลุ่มมากเท่าใด ก็ยิ่งจะทำให้การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมีอิทธิพลต่อสมาชิกในกลุ่มเพิ่มขึ้น

5. ความรู้สึกเป็นเจ้าของ (Belonging) สมาชิกจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงตนเองและบุคคลที่จะต้องมีอิทธิพลในกลุ่มเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงนั้นจะต้องมีความรู้สึกอย่างรุนแรงต่อความรู้สึกเป็นเจ้าของกลุ่ม ซึ่งจะทำให้เป็นผลดีต่อการช่วยกลุ่ม

6. ความปลอดภัย (Security) เมื่อสมาชิกมีความรู้สึกปลอดภัยอย่างมีเหตุผลในขณะที่อยู่ในกลุ่ม เขาจะมีความเป็นตัวของตัวเอง มีการอภิปรายปัญหาที่เกิดขึ้นกับตัวของเขา มีการยอมรับความคิดของบุคคลอื่นที่แสดงต่อตัวเขา และสามารถแสดงความรู้สึกของตนต่อบุคคลอื่น ซึ่งนับได้ว่าเป็นประโยชน์ต่อการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเป็นอย่างมาก

7. ความเครียด (Tension) ความเจริญงอกงามของสมาชิกในกลุ่มในขณะที่รับคำปรึกษาเป็นกลุ่มนั้นสมาชิกจะมีความเครียดอยู่บ้างการมีความเครียดและความไม่พึงพอใจที่อยู่ในระดับพอเหมาะ จะเป็นแรงจูงใจที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมแต่ถ้าความเครียดมากเกินไปจะทำให้บุคคลไม่ได้ใช้ความสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างสำเร็จ

8. ปทัสถานของกลุ่ม (Group Norms) เมื่อผู้มีปัญหามีความเข้าใจ และยอมรับเงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับการเข้ารับคำปรึกษาในกลุ่ม เขาจะไม่ละเลยต่อปทัสถานของกลุ่ม เพราะสมาชิกย่อมต้องการจะได้รับความช่วยเหลือ และไม่ต้องการจะให้บุคคลอื่นมองเขาไปในแง่ของบุคคลที่แตกต่างไปจากสมาชิกอื่น ๆ ในกลุ่มที่รับคำปรึกษาร่วมกัน ดังนั้น อาจจะกล่าวได้ว่า ความสำเร็จของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มก็ขึ้นอยู่กับปทัสถานของกลุ่มด้วย

1.2.5 คุณค่าและลักษณะเฉพาะของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

แกชดา (ซูซซี่ สมิตธิไกร. 2527 : 3 – 4 ; อ้างอิงมาจาก Gazda. 1975) ได้รวบรวมความคิดเห็นของนักจิตวิทยาหลายท่านเกี่ยวกับคุณค่าและลักษณะเฉพาะของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มไว้ดังต่อไปนี้

1. สมาชิกกลุ่มได้พบว่าเขามีได้้อย่างโดดเด่นหรือแปลกไปจากคนอื่น ๆ แต่ยังมีคนอื่น ๆ อีกที่มีปัญหาล้ำคลึงกับปัญหาของเขา

2. สมาชิกกลุ่มได้รับความสนับสนุนในการแก้ปัญหาของเขา ทั้งนี้เป็นผลมาจากการที่กลุ่มให้การยอมรับ ให้รางวัลและกำลังใจแก่เขา
 3. สภาพของกลุ่มเป็นเสมือนสังคมเล็ก ๆ ของชีวิตจริง ซึ่งทำให้สมาชิกสามารถทดสอบพฤติกรรมในการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่นได้
 4. กลุ่มเป็นสถานที่ ๆ ปลอดภัย ซึ่งเปิดโอกาสให้สมาชิกได้ทดลองกระทำพฤติกรรมใหม่ ๆ
 5. สมาชิกกลุ่มได้เรียนรู้การให้และการรับความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน
 6. สมาชิกกลุ่มมีโอกาสได้เรียนรู้จากกันและกันด้วยการสังเกตว่าผู้อื่นแก้ปัญหาของตนอย่างไร
 7. ประสบการณ์ที่ได้รับจากการเข้ากลุ่ม อาจจะทำให้สมาชิกแสวงหาการมารับคำปรึกษาเพิ่มเติมอีกในรูปของการปรึกษาเป็นรายบุคคล
 8. สภาพของกลุ่มอาจจะเป็นตัวแทนที่แสดงถึงสภาพในครอบครัวของสมาชิกกลุ่ม ดังนั้นจึงสามารถใช้เป็นสื่อที่จะใช้ช่วยแก้ปัญหาคือครอบครัวของสมาชิกคนนั้นได้
 9. เป็นกลุ่มที่มีคุณค่าสำหรับเด็กวัยรุ่น ซึ่งต้องการได้รับความยอมรับอย่างมากจากกลุ่มเพื่อนของเขา
 10. การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ช่วยใช้เวลาในการทำงานของนักจิตวิทยามีประโยชน์ในปริมาณมากต่อจำนวนคนมากขึ้น
- นอกจากนี้ เจียรนัย ทรงชัยกุล (2529 : 419) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมีข้อจำกัดบางประการดังต่อไปนี้
1. การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม มีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับความสามารถ ประสบการณ์และความสนใจของผู้ให้คำปรึกษาเป็นส่วนใหญ่ เช่น การเลือกสมาชิกของกลุ่มที่เหมาะสม การควบคุมกิจกรรมของกลุ่มให้ดำเนินไปสู่เป้าหมาย
 2. การให้คำปรึกษากลุ่ม ให้ความสำคัญกับปัญหาร่วมกันของสมาชิกในกลุ่ม ดังนั้นปัญหาเฉพาะของสมาชิกบางคน ซึ่งต้องการวิเคราะห์และวินิจฉัยอย่างละเอียด จึงมีความสำคัญเป็นรองลงไป ด้วยเหตุนี้ให้สมาชิกบางคนขาดกำลังใจและขาดแรงกระตุ้นเพื่อที่จะแก้ไขปัญหของตน
 3. การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มอาจจะไม่เกิดผลสำเร็จด้วยดี ตามที่ตั้งเป้าหมายไว้ เพราะลักษณะและวิธีการของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเป็นอุปสรรคต่อผู้รับคำปรึกษา ซึ่งประสบปัญหาจริง ๆ แต่ไม่กล้าเปิดเผยตัวเองอย่างเต็มที่ต่อสมาชิกของกลุ่ม เพราะกลัวว่าจะเสียสถานภาพของตนในกลุ่มเพื่อน เป็นต้น

1.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษารายบุคคล

1.3.1 ความหมายของการให้คำปรึกษารายบุคคล

กิปลัน และมิทเชล (Gibson and Mitcheel. 1995 : 32) กล่าวว่า การให้คำปรึกษารายบุคคล เป็นสัมพันธภาพของการช่วยเหลือแบบบุคคลต่อบุคคล เน้นที่การพัฒนาการส่วนบุคคล การปรับตัว สามารถแก้ปัญหาที่กำลังเผชิญ และเลือกตัดสินใจในสิ่งที่ตนต้องการด้วยตนเอง กระบวนการของการให้คำปรึกษาเน้นที่ตัวผู้รับคำปรึกษาเป็นศูนย์กลาง และต้องการบรรยากาศที่เป็นส่วนตัว มีสัมพันธภาพที่ดี จริงใจ การพยายามเข้าใจถึงความรู้สึก ตลอดจนยอมรับในตัวของผู้รับคำปรึกษา ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะช่วยให้เกิดผลสำเร็จในการให้คำปรึกษา

เบอร์ก และสเตฟเฟิล (George and Cristiani. 1995 : 2 – 3 ; citing Burks and Stefflre. 1979 : 14) กล่าวว่า การให้คำปรึกษารายบุคคล เป็นความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้คำปรึกษา โดยผู้ให้คำปรึกษามีความรู้ทางวิชาชีพและผ่านการฝึกอบรมลักษณะความสัมพันธ์จะเป็นแบบบุคคลต่อบุคคล เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถเข้าใจตนเอง เข้าใจผู้อื่น เข้าใจสิ่งแวดล้อมและสามารถที่จะคลี่คลายในปัญหาที่ตนกำลังประสบอยู่ได้อย่างเหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นปัญหาทางด้านอารมณ์ หรือลักษณะบุคลิกภาพระหว่างบุคคล

ผกา บุญเรือง (2528 : 151) กล่าวว่า การให้คำปรึกษารายบุคคล

เป็นกระบวนการช่วยเหลือบุคคล โดยมีการพบเป็นการส่วนตัวระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา ดังนั้นผู้ให้คำปรึกษาจะต้องใช้กลวิธีหลายอย่าง เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้เข้าใจตนเอง และสภาพแวดล้อมได้ดีขึ้น สามารถแก้ปัญหาที่กำลังเผชิญ และสามารถวางโครงการในอนาคตได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 179) กล่าวว่า การให้คำปรึกษารายบุคคล เป็นสัมพันธภาพของการช่วยเหลือส่วนบุคคลระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อม สามารถแก้ปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่ และสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ สำหรับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลนั้นผู้ให้คำปรึกษาจะพิจารณาแนวคิดในการให้คำปรึกษา จากทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบต่าง ๆ หรือจากรูปแบบการให้คำปรึกษาของตนเองมาใช้ในการให้คำปรึกษาโดยสอดคล้องกับปัญหาและสภาพต่าง ๆ ของผู้รับคำปรึกษา

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2529 : 407) กล่าวว่า การให้คำปรึกษารายบุคคล เป็นการให้คำปรึกษาที่ผู้ให้คำปรึกษาให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับคำปรึกษา โดยให้การปรึกษาเป็นการส่วนตัวเฉพาะรายในแต่ครั้ง เพื่อให้เขาสามารถเข้าใจตนเอง และสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น สามารถเผชิญปัญหาที่กำลังประสบอยู่ได้และมีทักษะในการแก้ปัญหาได้เองอย่างเหมาะสม สามารถวางโครงการชีวิตของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มขีดความสามารถ

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า การให้คำปรึกษารายบุคคล เป็นสัมพันธภาพของการช่วยเหลือระหว่างผู้ให้คำปรึกษาแก่ผู้รับคำปรึกษาเป็นการส่วนตัวเฉพาะรายในแต่ครั้ง โดยผู้ให้คำปรึกษาจะต้องใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาหลายเทคนิคเพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้เข้าใจตนเอง สิ่งแวดล้อม และสามารถแก้ปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่ได้ด้วยตนเอง ตลอดจนสามารถพัฒนาตนเองตามศักยภาพของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.3.2 วัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษารายบุคคล

ทิพย์วรรณ กิตติพร (2535 : 9 – 10) กล่าวว่า วัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษารายบุคคลว่า เป็นกระบวนการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษา ได้มีการสำรวจตนเอง (Self – Exploration) เข้าใจตนเอง (Self – Understanding) และลงมือปฏิบัติเพื่อแก้ไขปัญหา และการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่พึงปรารถนา (Appropriate) ซึ่งได้แบ่งวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษารายบุคคลไว้ 2 ลักษณะ ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ระยะสั้น (Short – Term Goals) ได้แก่ การช่วยให้บุคคลแก้ปัญหา ตัดสินใจเลือกอย่างฉลาด จัดการกับความคับข้องใจต่าง ๆ และลงมือปฏิบัติเพื่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในทางที่พึงปรารถนา

2. วัตถุประสงค์ระยะยาว (Long – Term Goals) ได้แก่ เน้นที่ความเจริญงอกงามส่วนบุคคล (Personal Growth) สามารถปรับตัวได้อย่างมีความสุขและมีประโยชน์ทั้งต่อตนเองและผู้อื่น

1.3.3 ข้อดีของการให้คำปรึกษารายบุคคล

เจียรนีย์ ทรงชัยกุล (2529 : 411) กล่าวว่า การให้คำปรึกษารายบุคคล มีข้อดีดังต่อไปนี้

1. ผู้รับคำปรึกษา ได้รับความช่วยเหลือในการแก้ปัญหาเฉพาะของเขาจากผู้ให้คำปรึกษาโดยตรงด้วยความละเอียดรอบคอบ และรอบคอบอย่างเพียงพอ
2. ผู้รับคำปรึกษา เป็นจุดสนใจของผู้ให้คำปรึกษาแต่เพียงผู้เดียว ในการให้คำปรึกษาแต่ละครั้งเขาจึงเป็นผู้ที่จะได้รับประโยชน์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างเต็มที่
3. ผู้รับคำปรึกษา ถ้าที่จะเปิดเผยตนเองอย่างอิสระกับผู้ให้คำปรึกษา ซึ่งช่วยให้การวินิจฉัยปัญหา และหาทางแก้ไขได้ถูกต้องรวดเร็วขึ้น
4. ผู้รับคำปรึกษา ไม่ต้องกังวลถึงความคิดเห็นและความรู้สึกหรือข้อเสนอแนะของผู้อื่น นอกจากของผู้ให้คำปรึกษาเพียงผู้เดียวระหว่างการให้คำปรึกษา
5. ผู้รับคำปรึกษา ไม่ต้องวิตกกังวล ถึงความไม่พร้อมทางด้านทักษะในเรื่องมนุษยสัมพันธ์หรือบุคลิกภาพที่ไม่เหมาะสมของเขาในการแสดงออกกับผู้อื่น เพราะเขาจะมีความสัมพันธ์เฉพาะกับผู้ให้คำปรึกษาแต่เพียงผู้เดียวในระหว่างการให้คำปรึกษา

1.3.4 ข้อจำกัดของการให้คำปรึกษารายบุคคล

เจียรนีย์ ทรงชัยกุล (2529 : 412) กล่าวว่า การให้คำปรึกษารายบุคคล มีข้อจำกัดดังต่อไปนี้

1. ผู้รับคำปรึกษาซึ่งอยู่ในวัยรุ่น โดยทั่วไปมีความเชื่อว่าปัญหาที่ตนประสบนั้นเพื่อนรุ่นเดียวกันจะเข้าใจและหาทางออกได้ดีกว่าผู้ใหญ่ โดยธรรมชาติวัยรุ่นไม่ต้องการแสดงตนเองอย่างเปิดเผยว่าไม่มีความสามารถในการแก้ปัญหาด้วยตนเองให้ผู้ใหญ่ได้รู้ เพราะเกรงจะเสียสถานภาพที่ตนจะถูกมองว่าเป็นเด็ก
2. ผู้รับคำปรึกษาเสียโอกาสอันดีที่จะเสริมสร้างทักษะทางมนุษยสัมพันธ์และการปรับตัวต่าง ๆ กับคนอื่น ๆ ที่เผชิญปัญหาที่คล้ายคลึงกัน
3. ผู้รับคำปรึกษาอาจเกิดความเคซินที่จะไว้วางใจและต้องการพึ่งพา ความช่วยเหลือเฉพาะจากผู้ให้คำปรึกษาเท่านั้น
4. ผู้ให้คำปรึกษารายบุคคลเป็นกิจกรรมที่ต้องใช้เวลาและบุคลากรซึ่งมีอยู่จำกัดดังนั้นจึงอาจไม่ได้รับคำปรึกษาได้อย่างทั่วถึง

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

2.1.1 ความเป็นมาของทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

วิลเลียม กลาสเซอร์ (William Glasser) จิตแพทย์ชาวอเมริกันเป็นผู้ริเริ่มวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง (Reality Approach To Counseling) เกิดเมื่อ ค.ศ. 1925 ที่เมือง เคลฟแลนด์ (Cleveland) รัฐโอไฮโอ (Ohio) จบปริญญาตรีทางวิศวกรรมเคมี ปริญญาโททางจิตวิทยาคลินิก นอกจากนี้เขายังได้เรียนในสาขาแพทยศาสตร์ สำเร็จการศึกษาแพทยศาสตรบัณฑิต

ปี ค.ศ. 1957 กลาสเซอร์ ได้รับตำแหน่งหัวหน้าจิตแพทย์ประจำสถาบันยูอาชญากรในรัฐแคลิฟอร์เนีย กลาสเซอร์ ได้พัฒนาวิธีการของเขาโดยเน้นการฝึกให้เด็กมีความรับผิดชอบ ให้วางโครงการที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองและสัญญาว่าจะดำเนินการตามโครงการนั้น เขาจะไม่ยอมรับข้อแก้ตัวใด ๆ ทั้งสิ้นของเด็กถ้าไม่ปฏิบัติตามสัญญา แต่พยายามหลีกเลี่ยงการลงโทษเด็ก ผลปรากฏว่าวิธีการนี้ได้ผลดี

กลาสเซอร์ ได้เสนอแนวทางของทฤษฎีไว้ในหนังสือที่เขาเขียนขึ้น 2 เล่ม คือ “สุขภาพจิตหรือความเจ็บป่วยของจิต” (Mental Health or Mental Illness) ในปี ค.ศ. 1961 และ “การบำบัดด้วยความจริง” (Reality Therapy ; A New Approach to Psychiatry) ปี ค.ศ. 1965 ซึ่งหนังสือเล่มนี้เองที่ทำให้ทฤษฎีของเขาเป็นที่ยอมรับ

จิราภรณ์ อารยะรังสฤษฎ์ (2539 : 210) กล่าวไว้ว่า การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงได้พัฒนามาจากการที่ กลาสเซอร์ ได้ทำงานกับเด็กวัยรุ่นที่มีปัญหาต่าง ๆ เขาจึงคิดพัฒนาวิธีการนี้ขึ้นมาเพื่อมุ่งแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหา และรับผิดชอบที่จะช่วยตนเองให้บรรลุเป้าหมายนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการช่วยให้วัยรุ่นสามารถค้นพบเอกลักษณ์ของตนเอง หรือช่วยให้วัยรุ่นมีวุฒิภาวะที่เหมาะสม ช่วยให้วัยรุ่นรู้จักใช้ความสามารถของตนเองที่มีอยู่อย่างเต็มที่ เชื่อมมั่นในการที่จะพึ่งพาตนเอง รับผิดชอบต่อความต้องการของตนเอง รวมทั้งตั้งเป้าหมายที่เป็นไปได้ในชีวิต ดังนั้นวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงของกลาสเซอร์ จึงสามารถใช้ได้กับวัยรุ่นที่มีปัญหาได้เป็นอย่างดี

2.1.2 ความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์และความต้องการพื้นฐานของมนุษย์

กลาสเซอร์ (Corey. 1995 : 410 – 142) กล่าวถึง ธรรมชาติและความต้องการของมนุษย์ไว้ว่า มนุษย์แต่ละคนมีพลังแห่งการพัฒนาและงอกงาม โดยพื้นฐานแล้วบุคคลต้องการที่จะมีเอกลักษณ์แห่งความสำเร็จ ต้องการแสดงพฤติกรรมที่มี ความรับผิดชอบและมีความสัมพันธ์ที่มีความหมายกับบุคคลอื่น ๆ กลาสเซอร์ได้อธิบายว่าแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลกระทำการต่าง ๆ เป็นสิ่งที่ถูกผลักดันมาจากภายในของบุคคลนั่นเอง ซึ่งได้จากประสบการณ์ของตัวเองและจากการอภิปรายร่วมกันกับบุคคลอื่น ๆ เขาพบว่าพฤติกรรมต่าง ๆ ของบุคคลถูกผลักดันด้วยความต้องการพื้นฐาน 5 ประการ ได้แก่ ความต้องการอยู่รอด ความต้องการความรัก ความต้องการสัมพันธ์กับผู้อื่น ความต้องการอำนาจ ความต้องการเป็นอิสระ และความต้องการสนุกสนาน การที่บุคคลจะตอบสนองความต้องการเหล่านั้นได้ โดยการเข้าไปเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ ในสังคมถึงแม้มนุษย์จะมีความต้องการพื้นฐานเหมือนกันแต่มนุษย์ก็มีโลกส่วนตัวของตัวเองที่มีการพัฒนารูปแบบของการตอบสนองความต้องการพื้นฐานของตนที่แตกต่างกัน ดังนั้นสิ่งที่สามารถตอบสนองความต้องการของบุคคลหนึ่งได้ อาจจะไม่สนองความต้องการของอีกคนหนึ่งได้เช่นกัน

ความแตกต่างในการตอบสนองความต้องการพื้นฐาน ซึ่งประเมินได้จากความสัมพันธ์เกี่ยวข้องที่แต่ละคนมีต่อคนอื่น เป็นสิ่งที่ทำให้บุคคลแต่ละคนพัฒนาความเป็นตัวของตัวเอง และกำหนดเอกลักษณ์ของตนเอง (Need For an Identity) ซึ่งกลาสเซอร์ได้อธิบายถึงเอกลักษณ์ของบุคคล โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. **เอกลักษณ์แห่งความสำเร็จ (Success Identity)** เป็นลักษณะบุคคลกำหนดหรือมองเห็นว่าตนเองมีความสามารถที่จะสนองความต้องการของตนเอง มีคุณค่า มีความสำคัญต่อตนเองและบุคคลอื่นมีพลังในการจัดการต่อสภาพแวดล้อม มีความรับผิดชอบเชื่อมั่นในการดำเนินชีวิตของตนเอง และมีความสัมพันธ์ที่ดีกับบุคคลที่เกี่ยวข้อง

2. **เอกลักษณ์แห่งความล้มเหลว (Failure Identity)** บุคคลประเภทนี้มักจะกำหนดหรือประเมินตนเองในทางลบ จากการที่ไม่สามารถสร้างความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับผู้อื่นรู้สึกว่าคุณค่าตนเองไม่เป็นที่รัก ไม่เป็นที่ต้องการ ไม่มีคุณค่า ช่วยเหลือตนเองไม่ได้ ไม่มีความสามารถที่จะรับผิดชอบต่อตนเอง หรือทำตามข้อกำหนดใด ๆ ไม่มีความหวังในการดำเนินชีวิตที่ดีกว่า ปล่อยให้สภาพแวดล้อมหรือบุคคลมีอิทธิพลและควบคุมชีวิต

กลาสเซอร์ เชื่อว่ามนุษย์จะรู้สึกรักตนเอง รู้สึกว่าตนเองมีค่า และสามารถรัก และเห็นคุณค่าของผู้อื่นได้ ก็ต่อเมื่อเขาารู้สึกว่าตนเองมีเอกลักษณ์ด้านความสำเร็จในชีวิต ความรักและการยอมรับเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาเอกลักษณ์ของมนุษย์ การเปิดโอกาสให้บุคคลรู้สึกว่าเขาประสบความสำเร็จในการกระทำสิ่งต่าง ๆ ตามกำลังความสามารถของเขาจะช่วยพัฒนาเอกลักษณ์ด้านความสำเร็จ ช่วยให้บุคคลเชื่อมั่นในตนเอง รับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคในชีวิต รู้จักวางแผนและมีเป้าหมายที่เป็นไปได้ในอนาคต

การที่จะช่วยเหลือบุคคล โดยเฉพาะบุคคลที่มีลักษณะหรือเอกลักษณ์แห่งความล้มเหลว ซึ่งไม่สามารถสนองความต้องการของตนเองได้ เช่น คนป่วยที่สิ้นหวัง คนที่เบื่อหน่ายชีวิต คนที่ติดยาเสพติด นักเรียนที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน เด็กที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว ก็คือ การช่วยพวกเขาให้เปลี่ยนแปลงการกำหนดเอกลักษณ์ให้กับตนเองเสียใหม่ โดยสอนเขาให้เข้าใจถึงระบบการควบคุมที่เขาใช้ควบคุมชีวิตตนเอง ให้เขายอมรับในพลังงานของตนเองที่จะกระทำในสิ่งที่ดีกว่า และเริ่มต้นด้วยการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใหม่ที่จะช่วยให้เขาสามารถตอบสนองความต้องการของตนเองได้

กลาสเซอร์ มีความคิดคล้ายกับโรเจอร์ส (Rogers) ตรงที่ว่ามนุษย์มีความสามารถในการที่จะนำศักยภาพ (Potential) ทั้งหลายออกมาใช้เพื่อการเรียนรู้และความเจริญงอกงาม บุคคลแต่ละคนจะมีความสามารถในการตัดสินใจด้วยตนเอง บุคคลจะทำอะไรก็ตามถ้าเขามองเห็นความสำคัญในการตัดสินใจมากกว่าความสำคัญของสถานการณ์ที่เขาเข้าไปเกี่ยวข้องเขาจะเป็นผู้ดำรงชีวิตอย่างมีความรับผิดชอบ ประสบความสำเร็จและมีความพึงพอใจในชีวิตและกลาสเซอร์ เชื่อว่าบุคคลจะเป็นอย่างไรก็ต้องดูที่การกระทำของเขาและที่เขาทำสิ่งต่าง ๆ ตามที่เขาตัดสินใจด้วย ในกรณีที่การดำเนินชีวิตของเขาไม่เป็นที่พึงพอใจ เขาย่อมจะสามารถตัดสินใจใหม่หรือตัดสินใจซึ่งแตกต่างไปจากเดิมได้ เพื่อให้สามารถทำสิ่งต่าง ๆ ที่จะช่วยให้เกิดความพึงพอใจได้ดีกว่าเดิม

คมเพชร ฉัตรสุณกุล (2531 : 153) กล่าวว่า ธรรมชาติของมนุษย์ตามทฤษฎีเผชิญความจริงว่าอยู่บนรากฐานของเหตุผลที่ว่ามนุษย์มีความต้องการด้านจิตใจเพียงอย่างเดียว ตั้งแต่เกิดจนตาย ความต้องการดังกล่าวคือ ความต้องการมีเอกลักษณ์ (Need for an Identity) ซึ่งเป็นความต้องการของบุคคลที่อยากจะรับรู้ว่าตัวเรานั้นมิได้แตกต่างจากบุคคลอื่น ๆ และแยกออกจากบุคคลอื่นในโลกนี้

นอกจากนี้ วัชร ทรัพย์มี (2533 : 180 – 181) ได้อธิบายการพิจารณามนุษย์และหลักการของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงดังนี้คือ

1. พิจารณามนุษย์ในแง่ดี ว่ามีความสามารถในการตัดสินใจแก้ปัญหาและใช้
 วิจารณญาณเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ เขาไม่เห็นด้วยกับแนวความคิดของนักวิชาการบางคนที่เปรียบ
 ผู้เรียนเหมือนแจกันว่างเปล่า ซึ่งครูจะนำข้อเท็จจริง และแนวความคิดต่าง ๆ ไปใส่ให้
 กลาสเซอร์ เชื่อว่าครูเปรียบเหมือนผู้จัดสภาพแวดล้อมหรือกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ศักยภาพ
 อย่างเต็มที่ มนุษย์มีแรงจูงใจที่จะประสบความสำเร็จ มีความรับผิดชอบต่อพฤติกรรมของ
 ตนเองและมีสัมพันธภาพอันดีต่อผู้อื่น

2. การที่มนุษย์รู้สึกตนว่ามีความสามารถที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ได้ หรือความรู้สึกว่า
 ตนประสบความสำเร็จ จะสร้างกำลังใจให้บุคคลกล้าสู้ปัญหา การที่จะทำตนให้มีค่าขึ้นอยู่กับ
 การกระทำของบุคคลนั้นเองว่าทำสิ่งต่าง ๆ ได้สำเร็จมากน้อยเพียงใด

3. การได้รับความรักและมีโอกาสให้ความรักแก่ผู้อื่น เป็นความต้องการของ
 มนุษย์ บุคคลที่รักผู้อื่นและได้รับความรักจากผู้อื่นจะรู้สึกว่ามีค่า กลาสเซอร์ พิจารณา
 ความรักจากการกระทำของบุคคลมากกว่าความรู้สึกของบุคคล สำหรับชีวิตในโรงเรียนหรือ
 ในวัยเรียนการที่เด็กจะมีความรับผิดชอบต่อสังคม ยินดีช่วยเหลือผู้อื่นที่มีปัญหาด้านสังคม
 และการเรียน เกิดความว่าหวั่นเป็นผลมาจากประสบการณ์ล้มเหลวในการมีสัมพันธภาพกับผู้อื่น
 การจัดการความว่าหวั่นทำได้โดยการที่บุคคลนั้นมีทักษะในการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่นด้วย
 ความจริงใจซึ่งก่อให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง

4. ปัญหาในการปรับตัวหลายประการเกิดจากการไร้ความสามารถในการสนอง
 ความต้องการ อาการของการปรับตัวไม่ได้จะหายไป เมื่อบุคคลสามารถสนองความต้องการ
 ของตนเองได้ บุคคลที่ไม่สามารถสนองความต้องการ มีแนวโน้มที่จะบิดเบือนสภาพความเป็น
 จริงเขาจะตำหนิผู้อื่นและลืมนึกไปว่าเขามีความรับผิดชอบที่จะแก้ปัญหาโดยพิจารณาจากสภาพ
 ความเป็นจริง

5. แม้ว่าอารมณ์จะเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่พ้น แต่เหตุผลเป็นสิ่งที่จะทำให้
 พฤติกรรมของบุคคลมีประสิทธิภาพ และทำให้บุคคลประสบความสำเร็จ การปล่อยให้อารมณ์
 มาครอบงำจะนำไปสู่ความล้มเหลว อารมณ์ส่งผลถึงพฤติกรรม ดังนั้นการจะปรับปรุง
 พฤติกรรมจึงจำเป็นต้องหลีกเลี่ยงอารมณ์ที่ไม่เหมาะสม

6. หลักการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง เน้นพฤติกรรมในระดับจิตสำนึก
 เป็นพฤติกรรมที่ได้มีการวางโครงการ ไม่ได้ปล่อยชีวิตให้ล่องลอย ไม่นั่นอดีตแต่นั่นปัจจุบัน
 และอนาคต

7. องค์ประกอบที่จะทำให้คนปรับตัวได้คือ ความรับผิดชอบ ความเป็นจริง
 การประเมินพฤติกรรม

สอน

ความรับผิดชอบ (Responsibility) กลาสเซอร์ ได้ให้คำจำกัดความว่า “ความรับผิดชอบ” คือ การที่บุคคลสามารถสนองความต้องการของตน ซึ่งการกระทำนั้นจะต้องไม่กระทบกระเทือนสิทธิของผู้อื่น

ความเป็นจริง (Reality) บุคคลสามารถแก้ปัญหาตนเองได้ถ้าเขาเผชิญสภาพความเป็นจริงพิจารณาสิ่งต่าง ๆ ตามที่เป็นจริง และตระหนักถึงความจริงว่าเขามีหน้าที่ต้องหาทางสนองความต้องการของเขาเอง โดยไม่กระทบกระเทือนสิทธิของผู้อื่น แม้ว่าหนทางที่จะสนองความต้องการนั้น จะมีอุปสรรคขวางอยู่ก็ตาม นอกจากนี้ทฤษฎียังเชื่อว่าเราไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอดีต ฉะนั้นการคิดถึงแต่อดีตไม่ใช่หนทางแก้ปัญหา แต่อาจเป็นข้ออ้างที่บุคคลจะไม่ยอมเผชิญสภาพความเป็นจริงในปัจจุบันของชีวิต

การประเมินพฤติกรรม (Right and Wrong) บุคคลจะต้องรู้จักพิจารณาสิ่งถูกสิ่งผิด การประเมินพฤติกรรมจะเป็นแรงกระตุ้นให้บุคคลเปลี่ยนพฤติกรรมไปสู่แนวทางที่ถูกต้อง แม้ว่า กลาสเซอร์จะไม่ได้ตั้งเกณฑ์ขึ้นมาว่า อะไรถูกอะไรผิด อะไรควรทำอะไรไม่ควรทำก็ตาม แต่เขาเชื่อว่าผู้ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง ควรสนับสนุนหลักการของศีลธรรม จรรยาที่ยอมรับกันทั่วไป เช่น การคดโกงเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ ความซื่อสัตย์เป็นสิ่งที่ถูกต้องเป็นต้น ในเวลาเดียวกันผู้ให้คำปรึกษาก็ควรทำตัวอย่างที่ดีแก่ผู้รับคำปรึกษาถึงการเลือกคำนิยม และชี้ให้ผู้รับคำปรึกษาพิจารณาผลที่มาจาก การเลือกคำนิยมเหล่านั้น

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง มีความเชื่อว่ามนุษย์แต่ละคนมีพลังแห่งการพัฒนาและงอกงาม มนุษย์จะมีความต้องการ มีเอกลักษณ์ของตนเอง ซึ่งเอกลักษณ์ของตนเองมี 2 ประเภท คือ เอกลักษณ์แห่งความสำเร็จ (Success Identity) และเอกลักษณ์แห่งความล้มเหลว (Failure Identity) บุคคลที่มีเอกลักษณ์ของความสำเร็จจะเป็นผู้ที่สามารถสนองความต้องการของตนเองได้ มีความรับผิดชอบถ้าบุคคลที่มีเอกลักษณ์แห่งความล้มเหลวก็จะเป็นผู้ที่ไม่สามารถสนองความต้องการของตนเองได้ ขาดความรับผิดชอบ ดังนั้นในการช่วยเหลือบุคคลที่มีปัญหาหรือให้มีเอกลักษณ์แห่งความสำเร็จได้นั้นคือการให้เขาได้ประเมินความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมในปัจจุบันที่เป็นปัญหาของเขาตามความเป็นจริง และหาแนวทางในการแก้ปัญหาด้วยตนเอง เพื่อให้เขาสามารถสนองความต้องการของตนเองได้ และเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบ

2.13 จุดประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

วัชร ทรัพย์มี (2533 : 183) กล่าวว่า วัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้ถูกรับผิดชอบที่จะแก้ปัญหาและมีทักษะในการคิดแก้ปัญหาโดยพิจารณาความเป็นจริง
2. ป้องกันไม่ให้บุคคลปล่อยชีวิตให้ล่องลอย โดยสนับสนุนให้วางโครงการในอนาคตและมีความมุ่งมั่นที่จะดำเนินการไปตามโครงการที่วางไว้
3. ส่งเสริมให้ผู้ถูกดูแลมีวุฒิภาวะ คือ เป็นตัวของตัวเอง และสามารถช่วยตัวเองได้
4. ช่วยให้ผู้ถูกดูแลรู้จักตนเองว่าเขาเป็นใคร เขาต้องการอะไรในชีวิต
5. ช่วยให้ผู้ถูกดูแลค้นพบวิธีสนองความต้องการของตนเองอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยไม่กระทบกระเทือนสิทธิของผู้อื่น
6. ให้บุคคลตระหนักในคุณค่าของตน โดยแนะแนวทางให้รู้จักวิธีสร้างสัมพันธภาพอันดีกับบุคคลอื่น ให้ได้รับประสบการณ์เกี่ยวกับความผูกพันทางสังคม การให้และได้รับความรักจากผู้อื่น ซึ่งจะก่อให้เกิดความรู้สึกว่าตนมีค่า
7. ช่วยให้ผู้ถูกดูแลรู้จักประเมินค่านิยม รู้จักพิจารณาว่าอะไรถูก อะไรผิด สิ่งใดควรจะทำหรือไม่ควรทำ

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2525 : 166 – 167) กล่าวว่า จุดประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง มุ่งช่วยให้บุคคลเป็นของตัวเองได้มากที่สุด (Autonomy) สาละสำคัญของความเป็นตัวของตัวเอง ก็คือ มีความรับผิดชอบในตนเองและสามารถพัฒนาความรับผิดชอบต่อสังคมคล้อยตามสภาพความเป็นจริง เพื่อให้เกิดความสำเร็จในชีวิต นอกจากนี้การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง จะช่วยจำกัดเป้าหมายแห่งชีวิตของผู้รับคำปรึกษาให้กระชับขึ้น เพื่อให้เห็นเป้าหมายนั้นเด่นชัดยิ่งขึ้น ยิ่งกว่านั้นยังเป็นการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้กระจำในแนวทางที่เขายังคับข้องใจอยู่ ด้วยการชี้แนะ ให้ผู้รับคำปรึกษาได้เรียนรู้พฤติกรรมที่เป็นจริง ซึ่งผู้รับคำปรึกษาต้องรับผิดชอบและพัฒนาลักษณะเฉพาะของตนไปสู่เป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ ผู้ให้คำปรึกษาจะเป็นผู้คอยช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษา เพื่อให้ค้นพบทางเลือกที่จะไปสู่เป้าหมาย แต่ทั้งนี้ก็จะเปิดโอกาสให้ผู้รับคำปรึกษาได้มีสิทธิตัดสินใจเลือกเป้าหมายแห่งชีวิตด้วยตัวของเขาเอง

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงมีจุดประสงค์เพื่อให้บุคคลได้พบวิธีทางที่มีประสิทธิภาพในการตอบสนองความต้องการของตนเอง สามารถ

เข้าใจตนเอง และพัฒนาเอกลักษณ์ด้านความสำเร็จของตน มีความรับผิดชอบว่า เขาเป็นใคร มีหน้าที่อะไร กำลังทำอะไร และต้องการอะไร โดยให้บุคคลได้พิจารณาสิ่งต่าง ๆ ตามสภาพความเป็นจริงตลอดจนพิจารณาและประเมินความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมในปัจจุบัน และผลที่ตามมา เพื่อให้บุคคลมองเห็นการกระทำของตนเองชัดเจนยิ่งขึ้น และกำหนดเป้าหมายในการเปลี่ยนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของตนเองให้เหมาะสมและสามารถที่จะพัฒนาแผนการซึ่งจะทำให้เขาได้รับความสำเร็จและสนองความต้องการของตนได้

2.1.4 หลักการและเทคนิคการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

วัชร ทรัพย์มี (2533 : 184 – 188) กล่าวว่า กลาสเซอร์มีหลักการในการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงว่า เป็นกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งเน้นการพูดกันด้วยเหตุผลกับผู้รับคำปรึกษา โดยผู้ให้คำปรึกษาจะสนทนากับผู้รับคำปรึกษาเกี่ยวกับสภาพเหตุการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตของผู้รับคำปรึกษา เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาตระหนักในพฤติกรรมของตนเอง สามารถพิจารณาสิ่งถูกสิ่งผิด ตลอดจนสามารถวางโครงการการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คอร์เรย์ (Corey. 1986 : 250 – 254) กล่าวถึง 8 ขั้นตอนที่สำคัญของกลวิธี การให้คำปรึกษา ดังนี้

1. กลวิธีสร้างสัมพันธภาพ ผู้ให้คำปรึกษาต้องให้ความเป็นกันเอง และความอบอุ่นแก่ผู้รับคำปรึกษาตั้งแต่ต้น ให้กำลังใจแก่ผู้รับคำปรึกษาว่าเขามีความสามารถ และศักยภาพที่จะพัฒนาตนเอง อันจะนำไปสู่ความรับผิดชอบในพฤติกรรมที่ตนเองได้กระทำ
2. การสำรวจพฤติกรรมในปัจจุบัน ผู้ให้คำปรึกษาจะชักชวนให้ผู้รับคำปรึกษาพิจารณาพฤติกรรมในปัจจุบันที่เป็นสาเหตุ หรือส่งเสริมให้เกิดความรู้สึกที่ไม่ดีต่อตนเอง
3. การให้โอกาสผู้รับคำปรึกษา ประเมินถึงพฤติกรรมของตนเองในปัจจุบัน จดมุ่งหมาย หลักการของทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง เป็นการให้กำลังใจและสนับสนุนให้ผู้รับคำปรึกษาได้สำรวจและประเมินค่าตัดสินใจพฤติกรรมของเขาที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้วยตนเอง
4. การช่วยวางแผนสร้างพฤติกรรมที่มีความรับผิดชอบ ผู้ให้คำปรึกษาจะช่วยผู้รับคำปรึกษา สำรวจพฤติกรรมและวางแผนการในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจากเอกลักษณ์แห่งความล้มเหลวไปสู่เอกลักษณ์แห่งความสำเร็จ โดยแผนการที่ได้นั้นจะต้อง

- ง่ายและชัดเจน
- สั้นและสามารถทำเป็นแผนย่อๆ ได้
- เป็นสิ่งที่ผู้รับคำปรึกษาต้องการจะเปลี่ยนแปลงไม่ใช่เปลี่ยนแปลงตาม

ความต้องการของบุคคลอื่น

- ชัดเจนเจาะจง และสามารถตอบคำถาม อะไร (What) เมื่อไร (When) ที่ไหน (Where) และบ่อยแค่ไหน (How Often)

- สามารถทำได้ในแต่ละวัน
- เห็นผลได้โดยเร็ว

5. การผูกมัดตนเอง หลังจากที่ได้รับคำปรึกษาตัดสินใจพฤติกรรมการกระทำของตนเองและมีการวางแผนเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรม แล้วผู้ให้คำปรึกษาจะให้ผู้รับคำปรึกษาทำสัญญาผูกมัดตนเองในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เพราะบุคคลที่มีเอกลักษณ์แห่งความล้มเหลวจะไม่มีความพยายามในการที่จะชนะตนเอง ถ้ามีการทำสัญญาหรือข้อผูกพันจะทำให้ผู้รับคำปรึกษาตระหนักว่าตนเองมีหน้าที่รับผิดชอบของตัวเอง ส่วนตัวผู้ให้คำปรึกษาและบุคคลอื่น ๆ เป็นผู้ดูแลเอาใจใส่ สนับสนุนในการทำสัญญาหรือข้อผูกมัด จะทำให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้โดยตรง นอกจากนี้จะต้องคำนึงถึงข้อจำกัดหรือจุดอ่อนของสัญญาอยู่ที่แผนการไม่สามารถจะดำเนินการได้ตามที่วางไว้ก็จะต้องทำให้ผู้รับคำปรึกษายังมีความวิตกกังวลและไปเพิ่มเอกลักษณ์แห่งความล้มเหลวในตนเองมากยิ่งขึ้น

6. การไม่ยอมรับคำแก้ตัว ผู้ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงจะไม่ยอมรับการแก้ตัวในกรณีที่ผู้รับคำปรึกษาไม่สามารถทำตามข้อตกลงหรือแผนการของตนเองได้ เพราะทำให้ผู้รับคำปรึกษารับรู้ตนเองเป็นผู้ที่ล้มเหลว จะไม่มีการตำหนิ จะแสดงความห่วงใยต่อผู้รับคำปรึกษาอย่างแท้จริง สนับสนุนให้ผู้รับคำปรึกษารับรู้ว่าเขาเท่านั้นที่จะเป็นผู้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเขาได้ และช่วยเขาประเมินปรับปรุงแผนการโดยทำข้อตกลงและเริ่มดำเนินการใหม่ตามแผนการ

7. การไม่ใช้การลงโทษ การลงโทษไม่ใช่วิธีที่มีประสิทธิภาพในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ทั้งยังเป็นการส่งเสริมเอกลักษณ์แห่งความล้มเหลวและทำลายสายสัมพันธ์ภาพของการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาต้องช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจและยอมรับผลที่ตามมาจากการกระทำของเขาให้โอกาสเขา ในการประเมินตนเองอีกครั้ง เพื่อพิจารณาว่าเขายังต้องการที่จะทำตามข้อตกลงในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ทำไว้โดยตนเองหรือไม่

8. การไม่ยอมล้มเลิกความตั้งใจ บุคคลที่มีเอกลักษณ์แห่งความล้มเหลวมักจะคิดว่าคนอื่นๆ สิ้นหวังในตัวเขาไม่เชื่อว่าเขามีความสามารถที่จะปรับปรุงตนเอง ผู้ให้คำปรึกษาต้องเป็นตัวอย่างในการไม่ยอมล้มเลิกความตั้งใจ และมุ่งมั่นที่จะช่วยให้ตัวผู้รับคำปรึกษามีการเปลี่ยนแปลงและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมไปในทางที่ดีขึ้นซึ่งจะทำให้ผู้รับคำปรึกษารู้สึกไม่โดดเดี่ยว สามารถพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง ตลอดจนปรับเปลี่ยนแปลงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรม

และจากประสบการณ์ในการทำกลุ่มให้คำปรึกษาของ เวปโปลดิ้ง

(Corey. 1995 : 419 – 425 ; citing Wubbolding. 1991 - 1992) ได้ประยุกต์หลักการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงดังนี้ (WDEP System) โดยอักษรแต่ละตัวมีความหมายดังนี้ W (Wants) หมายถึง ความต้องการ, D (Direction and Doing) หมายถึง ทิศทางและการลงมือกระทำ, E (Evaluation) หมายถึง การประเมิน และ P (Planning) หมายถึง การวางแผนโดยได้อธิบายในรายละเอียดของแต่ละตัวดังต่อไปนี้

1. สำรวจความต้องการและการรับรู้ของผู้รับคำปรึกษา (Exploring Wants, Needs and Perceptions) ผู้ให้คำปรึกษาใช้ทักษะในการตั้งคำถามเพื่อกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาตระหนักถึงความต้องการของตนเอง ตลอดจนวิธีการในการตอบสนอง ความต้องการนั้น ส่วนหนึ่งของการให้คำปรึกษาจะกำหนดพฤติกรรมของตนเอง เพื่อสนองความต้องการของเขาซึ่งใกล้เคียงกับความเป็นจริง ทักษะของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงก็คือการไม่วิพากษ์วิจารณ์แต่จะยอมรับผู้รับคำปรึกษาเพื่อให้เขาได้เปิดเผยโลกส่วนตัวของเขา ทำให้ผู้ให้คำปรึกษามีโอกาสได้สำรวจชีวิตของเขาในทุก ๆ ด้าน รวมทั้งสิ่งที่เขาต้องการจากครอบครัว เพื่อนและงาน ยิ่งไปกว่านั้นคือเขามีความคาดหวังสิ่งใดจาก ผู้ให้คำปรึกษาและจากตนเอง

การสำรวจนี้ควรจะทำต่อเนื่องตลอดกระบวนการให้คำปรึกษาเพราะสภาพต่าง ๆ ในชีวิตของผู้รับคำปรึกษาอาจมีการเปลี่ยนแปลงได้ คำถามที่เป็นประโยชน์ในการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถหาข้อสรุปได้อย่างแน่นอนว่าจะอะไรคือสิ่งที่เขาต้องการ คือ “ถ้าคุณเป็นคนที่คุณต้องการจะเป็นได้ คุณจะเป็นคนแบบไหน” “ถ้าคุณสามารถมีในสิ่งที่คุณต้องการจะมีคุณอยากจะมีอะไร” “ครอบครัวของคุณเป็นอย่างไรบ้าง ถ้าบังเอิญความต้องการของคุณและเขาเป็นสิ่งที่เดียวกันพอดี” “คุณคิดว่าคุณกำลังทำอะไรอยู่ ถ้าในขณะที่คุณมีชีวิตอยู่บนเส้นทางที่คุณปรารถนา” หลักการสำรวจเสร็จสิ้นแล้วผู้ให้คำปรึกษาพิจารณาพฤติกรรมของเขาเพื่อตัดสินใจว่าสิ่งที่เขากำลังกระทำอยู่นี้จะนำไปสู่ความต้องการของเขาได้หรือไม่

2. การเน้นความสนใจที่พฤติกรรมปัจจุบัน (Focus on Current Behavior)

การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงจะเน้นที่พฤติกรรมปัจจุบันและสนใจเรื่องราวในอดีต

ก็เพียงแต่เฉพาะในแง่มุมมองที่ส่งผลกระทบมาถึงพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษาในปัจจุบันเท่านั้น การแบ่งความสนใจที่พฤติกรรมปัจจุบันนี้ทำได้โดยการใช้คำถามที่มักใช้อยู่บ่อย ๆ สำหรับผู้ให้คำปรึกษาตามทฤษฎีนี้ นั่นคือ “คุณกำลังทำอะไร” แม้ว่าปัญหาหลายปัญหาอาจมีรากฐานมาจากอดีตก็ตาม แต่ผู้รับคำปรึกษาก็จำเป็นที่จะต้องเรียนรู้วิธีจัดการกับปัญหาเหล่านั้นในปัจจุบันด้วยทางเลือกที่ดีกว่าเพื่อที่จะนำไปสู่ความต้องการได้สำเร็จ

กลาสเซอร์ กล่าวว่า ความล้มเหลวในอดีตจะเป็นเช่นนั้นไม่สำคัญ เพราะไม่ว่า ผู้ให้คำปรึกษาหรือผู้รับคำปรึกษาก็ไม่สามารถจะจัดการอะไรกับสิ่งเหล่านั้นได้ สิ่งที่สามารถทำได้ในปัจจุบันคือ การช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสร้างทางเลือกใหม่ที่นำพาใจกว่า การนำเอาอดีตมาอภิปรายนั้นสามารถทำได้ในจุดประสงค์เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้วางแผนสำหรับอนาคตที่ดีกว่าของผู้ให้คำปรึกษาคือการมุ่งหน้าที่ที่จะให้ผู้รับคำปรึกษาจัดการกับสถานการณ์ในปัจจุบันของตนเอง

ในการเริ่มต้นของการให้คำปรึกษาจำเป็นจะต้องพูดคุยกับผู้รับคำปรึกษาให้ครอบคลุมเกี่ยวกับชีวิตของเขา การสำรวจนี้จะเป็นขั้นเริ่มต้นที่จะนำไปสู่การประเมินในขั้นต่อไปว่าสิ่งต่าง ๆ สามารถที่จะนำไปสู่ทิศทางที่พึงประสงค์หรือไม่ โดยผู้ให้คำปรึกษาทำหน้าที่ถือกระจกตรงหน้าผู้รับคำปรึกษาพร้อมทั้งถามคำถามว่า “คุณมองเห็นอะไรเกี่ยวกับตนเองในปัจจุบันและอนาคตบ้าง” การสะท้อนความรู้สึกนี้จะทำให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความกระจำแจ้ง

การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงจะเพ่งความสนใจที่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในปัจจุบัน ไม่เพียงแต่การเปลี่ยนทัศนคติและความรู้สึกเท่านั้น ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเป็นสิ่งที่ทำได้ง่ายกว่าการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ และถือว่าเป็นคุณค่าในกระบวนการให้คำปรึกษา แม้ว่าการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงจะมีการกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาอภิปรายถึงความรู้สึกอยู่บ้างก็เพื่อที่จะเน้นให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความกระจำในการกระทำสอดคล้องกับความรู้สึก ซึ่งจุดหมายในที่นี้ก็คือ การช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจในความรู้สึกของตนเอง คำถามที่อาจจะนำมาใช้ถามก็คือ “คุณกำลังทำอะไรอยู่” “ในสัปดาห์ที่ผ่านมาคุณต้องการจะทำอะไรเช่นเดียวกับกำลังทำอยู่บ้าง” “อะไรทำให้คุณไม่สามารถทำในสิ่งที่คุณต้องการทำ” “คุณจะทำอะไรในวันพรุ่งนี้บ้าง”

3. ผู้รับคำปรึกษาประเมินพฤติกรรม (Getting Clients to Evaluate Their Behavior) ประเด็นสำคัญของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงก็คือ การใช้คำถามเพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาได้ประเมินค่าพฤติกรรมของตนเองเช่นคำถามที่ว่า “พฤติกรรมในปัจจุบันของคุณสมหวังในสิ่งที่คุณต้องการหรือไม่ และพฤติกรรมนี้จะนำไปสู่ทิศทางที่คุณต้องการหรือไม่”

ทักษะในการตั้งคำถามของผู้ให้คำปรึกษาจะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาประเมินพฤติกรรมของตนเองได้เช่น “สิ่งที่คุณทำนี้ทำให้คุณมีความสุขหรือความทุกข์” สิ่งที่คุณกำลังทำอยู่นี้เป็นสิ่งที่คุณต้องการทำหรือไม่” “สิ่งที่คุณกำลังทำอยู่นี้เป็นการขัดต่อระเบียบหรือไม่” “คุณจะให้สัญญาว่าจะปฏิบัติตนอย่างไรในการให้คำปรึกษา และจะปฏิบัติอย่างไรเพื่อที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของตนเอง” ผู้ให้คำปรึกษาสามารถที่จะกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาตัดสินใจคุณค่าได้โดยการถามเขาเกี่ยวกับความต้องการ การรับรู้ และผลของพฤติกรรม ซึ่งเป็นภาระของผู้ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับผลกระทบที่เกิดจากพฤติกรรมของเขาถ้าปราศจากการประเมินพฤติกรรมของตนเองแล้ว ผู้รับคำปรึกษาจะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองได้

ผู้รับคำปรึกษาบางคนยืนยันว่าเขาไม่มีปัญหาและพฤติกรรมของเขาก็ไม่ได้ทำให้เขาประสบกับปัญหา ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องระลึกว่าเขาประพฤติดนไปตามการรับรู้ของเขา การให้คำปรึกษาจะไม่สามารถยอมรับว่าสิ่งที่ผู้รับคำปรึกษาได้รับนั้นแตกต่างกันโดยสิ้นเชิงจากสิ่งที่ผู้ให้คำปรึกษาและผู้ใกล้ชิดผู้รับคำปรึกษาได้รับ ในกรณีเช่นนี้ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องอาศัยทักษะในการตั้งคำถาม ความอดทนเป็นสิ่งสำคัญ ในกรณีที่พบผู้รับคำปรึกษาที่มีความยุ่งยากต้องอาศัยเวลา ทำให้เขาตระหนักในพฤติกรรมของตนเองว่า ไม่สามารถทำให้เขาได้รับในสิ่งที่เขาต้องการได้ และไม่สามารถนำเขาไปสู่ทิศทางที่เขาต้องการได้

4. การวางแผน การลงมือปฏิบัติ และข้อผูกพัน (Planning and Action, Commitment) เมื่อผู้รับคำปรึกษาตัดสินใจได้แล้วว่า อะไรคือสิ่งที่เขาต้องการจะเปลี่ยนแปลง และกำหนดแผนการปฏิบัติภายหลังจากแผนที่ได้กำหนดลงภายใต้การร่วมมือระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา แล้วจะต้องทำข้อผูกพันเพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาได้ปฏิบัติตามแผนที่กำหนดไว้

งานสำคัญสำหรับการให้คำปรึกษา คือ การช่วยให้ผู้รับคำปรึกษากำหนดแนวทางที่จะตอบสนองความต้องการของเขา กระบวนการวางแผนตลอดจนการดำเนินการตามแผนนั้น คือ วิธีที่ให้ผู้รับคำปรึกษาควบคุมชีวิตของตนเอง วิธีนี้ถือว่าเป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่ได้เตรียมให้ผู้รับคำปรึกษาได้รับข้อมูลใหม่และช่วยให้เขาได้ค้นพบทางเลือกใหม่ที่มีประสิทธิภาพที่สามารถสนองความต้องการของเขาได้ จุดมุ่งหมายของการวางแผน คือ การเตรียมการเพื่อประสบการณ์แห่งความสำเร็จ ในระยะนี้ผู้ให้คำปรึกษาจะกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษานึกถึง ความรับผิดชอบในการเลือกและปฏิบัติอย่างต่อเนื่องเพื่อเตือนให้ผู้รับคำปรึกษาระลึกว่าไม่มีผู้ใดในโลกที่จะทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้เขามีชีวิตอยู่นอกจากตัวเขา

ลักษณะของการวางแผนมีลักษณะดังนี้

- แผนนั้นควรอยู่ภายใต้ขอบเขตความสามารถของผู้รับคำปรึกษาแต่ละคน

- ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องช่วยให้แผนนั้นมีความสัมพันธ์กับความต้องการที่จะตอบสนองเขา
 - แผนที่จะต้องเข้าใจง่าย แม้ว่าผู้รับคำปรึกษาจะต้องการแผนที่เฉพาะเจาะจงเห็นชัดเจน ประเมินผลได้ก็ควรที่จะยืดหยุ่นและเปิดโอกาสให้เปลี่ยนแปลงแก้ไข
 - แผนนั้นควรเป็นแผนที่สามารถปฏิบัติจริงได้ ผู้ให้คำปรึกษาสามารถช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเห็นว่าแม้จะเป็นแผนเล็ก ๆ แต่ก็ช่วยให้เขาเปลี่ยนไปตามที่เขาต้องการได้
 - แผนนั้นมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่ดีและกำหนดสิ่งที่ผู้รับคำปรึกษามีความเต็มใจที่จะทำ
 - ผู้ให้คำปรึกษาควรกระตุ้นผู้รับคำปรึกษาตามแผน โดยไม่ต้องขึ้นอยู่กับผู้ใด แผนที่สร้างขึ้นมาโดยขึ้นอยู่กับผู้อื่นเปรียบเหมือนเรืออาจแล่นเองได้หากต้องอาศัยความเมตตาจากมหาสมุทรนั่นเอง
 - แผนที่มีประสิทธิภาพ คือ แผนที่จะต้องทำซ้ำได้เหมาะสมที่จะให้ใช้ปฏิบัติทุกวัน
 - แผนนั้นควรเป็นแผนที่สามารถจะปฏิบัติได้นานเท่าที่ต้องการ
- ผู้ให้คำปรึกษาสามารถถามผู้รับคำปรึกษาได้ว่า “วันนี้คุณตั้งใจที่จะทำอะไรเพื่อเป็นการเริ่มต้นในการ เปลี่ยนแปลงชีวิตของตน” “คุณพูดว่าคุณอยากหยุดความโศกเศร้าเสียใจแล้วตอนคุณกำลังทำอะไรเพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายนั้น”
- แผนที่มีประสิทธิภาพจะต้องเกี่ยวข้องกับกิจกรรม เช่น ผู้รับคำปรึกษาวางแผนต่าง ๆ ดังนี้ หางาน เขียนจดหมายถึงเพื่อน
 - ก่อนที่ผู้รับคำปรึกษาจะปฏิบัติตามแผนนั้นควรให้เขาร่วมประเมินแผนที่เขากำหนดไว้ว่า สามารถปฏิบัติได้จริงหรือไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการของเขาหรือไม่
- ภายหลังการนำแผนไปปฏิบัติจริงแล้ว การนำแผนมาประเมินใหม่อีกครั้ง ผู้ให้คำปรึกษาจำเป็นต้องถามผู้รับคำปรึกษาว่า “แผนของคุณสามารถช่วยคุณได้หรือไม่” ถ้าแผนนั้นใช้ไม่ได้แล้วจะมีการกลับไปประเมินใหม่และพิจารณาทางเลือกใหม่
- เพื่อที่จะให้ผู้รับคำปรึกษาผูกพันตนเองกับแผนที่กำหนดไว้ต้องให้เขาเขียนข้อผูกพันด้วยความตั้งใจที่จะปฏิบัติตามแผนที่วางไว้ จะไม่มีความหมายถ้าปราศจากข้อผูกพันของผู้รับคำปรึกษาที่จะปฏิบัติตามเทคนิคและวิธีการที่วางไว้
- คอร์เรย์ (Corey. 1995 : 425 – 427) ได้อธิบายถึงเทคนิคพิเศษในการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง ดังนี้

1. ศิลปะในการตั้งคำถามด้วยความชำนาญ (The Art of Skillful Questioning) เพราะว่าทำให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง การตั้งคำถามใช้มากกว่าการให้คำปรึกษาอื่น ๆ ผู้ให้คำปรึกษาจึงมีความจำเป็นต้องพัฒนาทักษะในการตั้งคำถามให้กว้างขวาง วัตถุประสงค์หลัก 4 ประการ ของการให้คำปรึกษาคือ เพื่อเข้าสู่โลกส่วนตัวของผู้รับคำปรึกษา เพื่อรวบรวม ข้อมูล เพื่อให้ข้อมูลและช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถควบคุมวิถีชีวิตของเขาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. เทคนิคการช่วยตนเองในโปรแกรมการพัฒนาตนเอง (Self – Help Procedures For A Personal – Growth Program) โปรแกรมการพัฒนาตนเองเป็นการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้พิจารณาเกี่ยวกับการตอบสนองความต้องการต่างๆ กับการพิจารณาพฤติกรรมที่กำหนดไว้ เพื่อที่จะเปลี่ยนแปลง “การเปลี่ยนแปลง” นั้นรวมถึง “การกระทำพฤติกรรม” แทนที่ “การยกเลิกพฤติกรรม” และ “พฤติกรรมที่พึงประสงค์” แทนที่ “พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์”

ในการปฐมนิเทศนั้น ผู้ให้คำปรึกษาสามารถใช้คำถามเหล่านี้เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้ประเมินความต้องการของตนเอง “คุณต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของคุณจริงๆ หรือไม่” “ถ้าในตอนนี้คุณมีสิ่งที่คุณต้องการ คุณลองจินตนาการดูว่าคุณจะแตกต่างไปอย่างไร” “อะไรเป็นสิ่งที่คุณต้องการที่ดูเหมือนว่าคุณจะไม่ได้รับสิ่งนั้นจากชีวิตคุณ” “คุณคิดว่าอะไรที่ยับยั้งคุณไม่ให้เปลี่ยนแปลงไปตามที่คุณอยากจะเป็น” และคำถามต่อไปนี้จะช่วยผู้รับคำปรึกษาคิดสิ่งที่เขากำลังกระทำอยู่ “ลองบรรยายถึงช่วงเวลาที่ความรู้สึกถึงความหมายของความสำเร็จและบอกด้วยว่าช่วงเวลานั้นคุณกำลังทำอะไรอยู่” “ถ้าคุณมีเวลาเหลือเพียงปีเดียวที่จะมีชีวิตอยู่คุณอยากทำอะไรที่แตกต่างไปจากที่เป็นอยู่บ้าง”

คำถามเหล่านี้จะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเพ่งความสนใจไปยังสิ่งที่เขา กำลังทำ กำลังคิด และกำลังรู้สึก ยุทธวิธีในการตั้งคำถามจะมีประสิทธิภาพในการทำให้ผู้รับคำปรึกษาได้พิจารณาทางเลือกใหม่ ซึ่งจะนำมาแทนที่ความล้มเหลว แทนการยึดติดอยู่กับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ผู้รับคำปรึกษาจะสามารถพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้

3. การใช้อารมณ์ขัน (The Use of Humor) การใช้อารมณ์ขันอย่างมีประสิทธิภาพจะต้องใช้อย่างเหมาะสม และต้องช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถมองสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น อารมณ์ขันที่ใช้จะต้องไม่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้ง การเยาะเย้ยหรือขาดความเคารพ

ในทางตรงกันข้าม การใช้อารมณ์ขันก่อให้เกิดอันตรายได้ในกรณีไปกระทบกับปัญหาของผู้รับคำปรึกษา ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองภายในจิตใจของผู้รับคำปรึกษาและการทำให้ผู้รับคำปรึกษารู้สึกไม่พอใจ

อารมณ์ขันที่กระทบความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองของผู้รับคำปรึกษา ด้วยการทำให้ผู้รับคำปรึกษารู้สึกตนเองน่ารังเกียจ และรู้สึกอับอายนั้นเป็นการใช้อย่างไม่เหมาะสม และเป็นการกระทำที่ผิดไปจากจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษา

นอกจากนี้ อาภา จันทรสกุล (2531 : 260) ได้กล่าวถึงเทคนิคที่ผู้ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงอาจนำเทคนิคต่าง ๆ ที่เหมาะสมมาใช้ ดังนี้

1. เทคนิคการสร้างสัมพันธภาพที่ดี การฟัง การยอมรับ ความจริงใจ ตั้งใจที่จะช่วยเหลือ
2. การแสดงบทบาทสมมติ
3. เทคนิคการเผชิญหน้าให้ผู้รับคำปรึกษาเผชิญกับความเป็นจริงของพฤติกรรมที่เขาไม่มีความรับผิดชอบ โดยไม่ฟังการแก้ตัวใด ๆ ทั้งสิ้น
4. ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาวางโครงการและรายละเอียดของพฤติกรรมที่ต้องการกระทำในแต่ละขั้นตอน เพื่อนำไปสู่เป้าหมายที่วางไว้
5. แสดงให้เห็นถึงการเป็นตัวแทนที่ดี และใช้วิธีการสั่งสอนชักจูงใจให้ผู้รับคำปรึกษาเห็นถึงความสำคัญของความรับผิดชอบ ให้ข้อมูลข้อคิดต่อผู้รับคำปรึกษา
6. ให้คำถามชักนำ ให้ผู้รับคำปรึกษาสนใจต่อพฤติกรรมในสภาวะปัจจุบันของตนมากกว่าความรู้สึกในอดีต
7. ใช้วิธีชี้แจงให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจขอบเขต และลักษณะของการให้คำปรึกษา ตลอดจนสิ่งที่ผู้รับคำปรึกษาจะได้รับจากกระบวนการให้คำปรึกษา
8. ชี้แจงให้ผู้รับคำปรึกษาตระหนักถึงความรับผิดชอบตามบทบาทของผู้รับคำปรึกษาที่จะทำให้กระบวนการให้คำปรึกษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพตามเป้าหมาย
9. ใช้เทคนิควิธีการที่เรียกว่า “verbal shock therapy” ในการประเมินพฤติกรรมในปัจจุบันของเขาเหมาะสมหรือไม่อย่างไร ช่วยทำให้เป้าหมายในการดำเนินชีวิตค่านิยมต่าง ๆ ที่ผู้รับคำปรึกษามีอยู่กระจ่างขึ้น โดยการให้ผู้รับคำปรึกษาเผชิญกับพฤติกรรมของตนเองและกล้าที่จะประเมิน

2.1.5 บทบาทและหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

คอร์เรย์ (Corey. 1995 : 413 – 415) ได้กล่าวถึงบทบาทและหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษาไว้ดังนี้

1. จัดหาแบบอย่างของพฤติกรรมที่มีความรับผิดชอบ และแบบอย่างของชีวิต โดยยึดตามพื้นฐานของความสำเร็จเฉพาะคน
2. สร้างสายสัมพันธ์ซึ่งมีพื้นฐานอยู่บนความเอาใจใส่และความเคารพ
3. สนับสนุนการพิจารณาพฤติกรรมปัจจุบันของผู้รับคำปรึกษารวมทั้ง การห้ามปราม การแก้ตัว สำหรับพฤติกรรมที่ไม่มีความรับผิดชอบ หรือพฤติกรรมที่ไร้ประสิทธิภาพ
4. แนะนำและสนับสนุนกระบวนการประเมินพฤติกรรมตามสภาพความเป็นจริงเพื่อให้บรรลุตามความต้องการ
5. สอนให้ผู้รับคำปรึกษากำหนดแผนการปฏิบัติและดำเนินการตามแผนที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม
6. สร้างโครงร่างและขอบเขตสำหรับการให้คำปรึกษาในแต่ละครั้ง
7. ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาพบวิธีทางที่จะตอบสนองความต้องการของตนเอง และปฏิเสธที่จะให้ผู้รับคำปรึกษาล้มเลิกความตั้งใจอย่างง่ายดาย แม้ว่าผู้รับคำปรึกษาจะเกิดความรู้สึกท้อใจ
8. สนับสนุนผู้รับคำปรึกษาในการอภิปรายพฤติกรรมในปัจจุบันของผู้รับคำปรึกษาที่เป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงความไม่รับผิดชอบหรือพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์
9. ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้ประเมินตนเอง และการสนับสนุนผู้รับคำปรึกษาในการประเมินความเป็นไปได้ในสิ่งที่เขาต้องการ
10. ให้ผู้รับคำปรึกษารู้จักการวางแผน และดำเนินการตามแผนในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และช่วยในการประเมินระดับข้อผูกพันในแผนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมซึ่งสามารถปฏิบัติจริงได้
11. ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความเข้าใจและสามารถที่จะสรุปสิ่งที่เกิดขึ้นตามความเป็นจริง และสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้จากกลุ่มไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน
12. การสนับสนุนให้ผู้รับคำปรึกษาเตรียมตัวในการที่จะเผชิญกับปัญหาในอนาคต

13. การสนับสนุนให้กำลังใจ แก่ผู้รับคำปรึกษา ในการที่จะดำเนินการเปลี่ยนแปลงปรับปรุงตนเอง

นอกจากนี้ กรมแพชร์ จักรสุภกุล (2531 : 162 – 163) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นการสนทนอย่างมีเหตุมีผล ระหว่างผู้รับคำปรึกษาและผู้ให้คำปรึกษาซึ่งผู้ให้คำปรึกษาจะมีลักษณะเป็นครู ชักถามคำถามต่าง ๆ มากมายเกี่ยวกับพฤติกรรมปัจจุบันของผู้รับคำปรึกษา คำถามเหล่านี้จะนำไปสู่การรับรู้ถึงพฤติกรรมที่เน้นปัญหา การตัดสินใจหาของของผู้รับคำปรึกษา ตลอดจนวางแผนชีวิตอย่างรับผิดชอบ การพูดคุยของผู้ให้คำปรึกษาจะมีลักษณะของความกระตือรือร้น บางทีจะใช้อารมณ์ขันเข้ามาแทรกแต่ไม่ใช่คำพูดที่เยาะเย้ย เสียดสี ดังนั้นในการช่วยเหลือผู้ที่มีปัญหาตามทฤษฎีเผชิญความจริงผู้ให้คำปรึกษาจะต้องมีลักษณะต่าง ๆ ตามความคิดของกลาสเซอร์ดังต่อไปนี้

1. ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเป็นผู้ที่รับผิดชอบ เป็นผู้ที่มีความอดทน มีความสนใจในสิ่งต่าง ๆ ใฝ่ต่อความรู้สึของผู้มีปัญหา
2. สามารถสนองความต้องการของตนเองได้ มีความเต็มใจในการที่จะแข่งขันหรือต่อสู้กับบุคคลอื่น ๆ
3. สามารถสื่อความเห็นอกเห็นใจ และการยอมรับให้ผู้มีปัญหาเข้าใจได้ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้มีปัญหาในเรื่องของการมีเอกลักษณ์แห่งตนที่ล้มเหลวหรือผู้ที่อยู่อย่างโดดเดี่ยว
4. สิ่งที่สำคัญประการสุดท้าย คือสามารถเข้าไปเกี่ยวข้องกับทางอารมณ์กับผู้รับคำปรึกษาได้แต่จะต้องเป็นไปในลักษณะการช่วยเหลือไม่ใช่การทำลาย

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า ผู้ให้คำปรึกษาตามทฤษฎีเผชิญความจริงมีลักษณะเป็นครูจะเป็นผู้นำผู้รับคำปรึกษาที่มีความอ่อนแอไปสู่ความเข้มแข็ง จากการไม่มีความรับผิดชอบต่อสู่การมีความรับผิดชอบต่อชีวิต จากการที่ไม่สามารถสนองความต้องการของตนเองได้ไปสู่การสนองความต้องการชีวิตได้เป็นอย่างดี และจากการมีความเจ็บปวดไปสู่การได้รับความพึงพอใจในชีวิต

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบ

เผชิญความจริง

ฮาร์ริส (Harris. 1993 : A ; 1992) ได้ศึกษาผลของการบำบัดแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมด้านความรับผิดชอบ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 28 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 14 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับการบำบัดแบบเผชิญความจริง กลุ่มควบคุมได้รับวิธีให้ความรู้ ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดตัวทำนยพฤติกรรมที่มีความรับผิดชอบ ได้แก่ ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง การควบคุมตนเอง และการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการบำบัดแบบเผชิญความจริงมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองสูงขึ้น สามารถแยกแยะได้ว่าพฤติกรรมใดเป็นพฤติกรรมที่มีความรับผิดชอบและพฤติกรรมใดเป็นพฤติกรรมที่ขาดความรับผิดชอบ

ซาง (Chang. 1995 : A ; 1706) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงและการสอนตามทฤษฎีควบคุมที่มีต่อพฤติกรรมความรับผิดชอบและการควบคุมตนเอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยไต้หวัน แบ่งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยกลุ่มทดลองได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามทฤษฎีควบคุม จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้านความรับผิดชอบและการควบคุมตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น ซึ่งนักศึกษากลุ่มทดลอง มีคะแนนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมความรับผิดชอบและควบคุมตนเองมากกว่ากลุ่มควบคุม นอกจากนี้ ผลการวิจัยพบว่า การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้านความรับผิดชอบและการควบคุมตนเองเกิดขึ้นในเพศหญิงมากกว่าเพศชาย และคะแนนพฤติกรรมความรับผิดชอบและการควบคุมตนเองในระยะติดตามผลสูงกว่าคะแนนในระยะหลังการทดลอง

อีเดน (Eden. 1996 : A ; 149) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลของทฤษฎีควบคุมและทฤษฎีเผชิญความจริงที่มีต่อการลดพฤติกรรมก่ออาชญากรรม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักเรียนเกรด 7 จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษิตามทฤษฎีควบคุมและการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีเผชิญความจริง มีคะแนนพฤติกรรมก่ออาชญากรรมลดลงมากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม แต่ในด้านอำนาจการควบคุมตนเองทั้งกลุ่มทดลองและ

กลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ก็เรียนกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎี
เผชิญความจริงมีการรักษาระเบียบวินัยมากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม

2.2.2 งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

วัชรินทร์ แยมโสภี (2538 : 76 – 82) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็น
กลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริงที่มีต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ใน
การศึกษาค้นคว้าเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีวินัยในตนเองด้านการเรียนต่ำกว่า
เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2
กลุ่มละ 8 คน จากผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
แบบเผชิญความจริงมีวินัยในตนเองด้านการเรียนสูงขึ้น และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการ
ให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง มีวินัยในตนเองด้านการเรียนสูงขึ้นเช่นกัน

อุษณีย์ ทองสพธรรม (2538 : 67 – 68) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็น
กลุ่มแบบเผชิญความจริงเพื่อลดความวิตกกังวลในการสอบเพื่อศึกษาต่อของนักเรียน กลุ่ม
ตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีคะแนนความวิตกกังวล
ในการสอบเพื่อศึกษาต่อตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 75 ขึ้นไป และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ปานกลาง จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน จาก
ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง
มีความวิตกกังวลในการสอบเพื่อศึกษาต่อลดลง

ประวีณ สุทธิสง่า (2540 : 81 – 82) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็น
กลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ต่ำกว่าร้อยละ 59 และมีคะแนนพฤติกรรมการเรียนวิชาศาสตร์
ต่ำกว่า 28 คะแนนลงมา จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2
กลุ่มละ 8 คน จากผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
แบบเผชิญความจริงมีพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์เพิ่มขึ้นเช่นกัน

เอกราช แก้วเขียว (2540 : 71) ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยา
แบบกลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงที่มีต่อคุณค่าในตนเอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา
ค้นคว้าเป็นเยาวชนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนผู้ใหญ่มหา
สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 24 คน แบ่งเป็นกลุ่ม

ทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 12 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริง จำนวน 12 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง 30 นาที ติดต่อกันเป็นเวลา 6 สัปดาห์ ส่วนกลุ่มควบคุมให้ดำเนินชีวิตตามปกติ จากผลการวิจัยพบว่าเยาวชนกลุ่มทดลองที่ได้เข้าร่วมการทดลองโดยการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงมีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะติดตามผล

จากผลการวิจัยทั้งต่างประเทศและในประเทศจะเห็นว่า การให้คำปรึกษาตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง สามารถปรับเปลี่ยนพัฒนาความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของบุคคลให้เหมาะสมได้ โดยเฉพาะสามารถนำมาใช้แก้ปัญหาความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมที่เกี่ยวกับการเรียนได้ ผู้วิจัยคาดว่า การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงสามารถพัฒนายุทธวิธีการเรียนของนักเรียนได้

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับยุทธวิธีการเรียน

3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับยุทธวิธีการเรียน

3.1.1 ความหมายของยุทธวิธีการเรียน

ความหมายของยุทธวิธี

กู๊ด (Good. 1973 : 541,560) กล่าวว่า ยุทธวิธีเป็นแผนการปฏิบัติซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อแก้ไขปัญหาด้านต่าง ๆ ตลอดจนเป็นการพัฒนาและสนับสนุนเป้าหมายที่ต้องการนั้นให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ราวน์ทรี (Rowntree. 1981 : 300) กล่าวว่า ยุทธวิธีการเรียนเป็นเทคนิคหรือรูปแบบเฉพาะของบุคคลที่แตกต่างกัน ซึ่งบุคคลจะใช้ยุทธวิธีหรือรูปแบบนี้ในด้านการคิด การเรียนรู้ และการจดจำ

วัชร ฐวธรรม (2525 : 14 – 19) กล่าวว่า ยุทธวิธีเป็นแบบฝึกปฏิบัติที่กระทำตามขั้นตอนของกระบวนการที่วางแผนไว้อย่างละเอียด ในการเอาชนะอุปสรรคทั้งหมดที่บุคคลต้องเผชิญรวมทั้งเป็นการพัฒนาเสริมสร้างความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมในเรื่องต่าง ๆ ไปในทางที่ดี และเป็นการเสนอแนะแนวทางและวิธีการในเรื่องต่าง ๆ ที่ถูกต้องเพื่อให้บุคคลไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ ซึ่งยุทธวิธีต่าง ๆ เกิดขึ้นจากประสบการณ์ของบุคคลที่สามารถที่จะเพิ่มวิธีการขึ้นเรื่อย ๆ หรือเปลี่ยนแปลงใหม่ได้ตามสภาพแวดล้อมและความต้องการของบุคคล

ความหมายของยุทธวิธีการเรียน

เวียนสไตน์, พาล์มเมอร์ และชัลต์ดี (Weinstein, Palmer and Schulte. 1987 : 1-3) กล่าวว่า ยุทธวิธีการเรียน หมายถึง แนวทางปฏิบัติตนทางการเรียน ซึ่งแสดงออกต่อไปนี้มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน มีความสนใจ มีแรงจูงใจในการเรียน รู้จักแบ่งเวลาในการเรียน มีสมาธิและเอาใจใส่ต่อการเรียน สรุปประเด็นเนื้อหาที่สำคัญของสิ่งที่เรียน ใช้เทคนิคและเครื่องมือช่วยในการเรียน ลดความวิตกกังวลทางการเรียน ทดสอบตนเองเกี่ยวกับการเรียน ทบทวนบทเรียน เตรียมตัวในการเรียน มีวินัยในตนเองทางด้านการเรียน ค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม และเตรียมตัวในการสอบ

ก่อ สวัสดิพิพาณิชย์ (2525 : 2) กล่าวว่า ยุทธวิธีการเรียนเป็นแนวทางที่นักเรียนปฏิบัติตนเองทางการเรียน ซึ่งเป็นสิ่งที่ปฏิบัติตามได้ยากในตอนต้น แต่ถ้าปฏิบัติติดต่อกันเป็นเวลานานพอสมควรแล้วยุทธวิธีการเรียนนั้นก็จะติดเป็นนิสัยประจำตัว ซึ่งยุทธวิธีการเรียนที่ดี ได้แก่ การแบ่งเวลาสำหรับศึกษาไว้เป็นส่วน เป็นสัดส่วน เมื่อถึงเวลาเรียนก็เรียน ตั้งอกตั้งใจเรียน พยายามรักษาวเวลา และทำตารางเวลาที่กำหนดไว้ให้ได้ทุกวัน หาสถานที่ศึกษาให้เหมาะสม บังคับใจให้แน่วแน่ต่อการเรียน ทำงานต้องทำให้เสร็จตามเวลาที่กำหนดซึ่งเหมาะสมกับความสามารถของตนเอง

สุภาณี สนธิรัตน์ (2530 : 70) กล่าวว่า ยุทธวิธีการเรียนเป็นวิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จได้รวดเร็วกว่าผู้ที่ไม่รู้จักยุทธวิธีการเรียนภายในเวลาที่เท่ากัน จากการศึกษาพบว่า ผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการศึกษา ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ทราบยุทธวิธีการเรียนซึ่งทำให้การเรียนนั้นง่ายขึ้น

พิบูล วงศ์ก่อม (2534 : 9) กล่าวว่า กลวิธีการเรียน หมายถึง เทคนิคและวิธีการเรียนต่าง ๆ ที่นักเรียนปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอในการเรียน โดยอาศัยความรู้ ความชำนาญ และการฝึกฝนทั้งในห้องและนอกห้อง เพื่อให้การเรียนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ได้แก่ การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง การศึกษาค้นคว้าในห้องสมุด การสอนกันเองในกลุ่มเพื่อน การแบ่งเวลาในการเรียน การจดบันทึกและการทบทวน

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า ยุทธวิธีการเรียน หมายถึง แนวทางในการปฏิบัติตนเองให้สอดคล้องกับความคิด ความรู้สึก การมองเห็นคุณค่าและประโยชน์ที่จะได้รับของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนที่แสดงให้เห็นถึงการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน การเข้าชั้นเรียนทุกวิชา ความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน การจดบันทึกเนื้อหาที่สำคัญ การแบ่งเวลาในการเรียน การค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม การทบทวนบทเรียน และการเตรียมตัวสอบ

3.1.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับยุทธวิธีการเรียน

รุ่งทิวา จักรกร (2527 : 21) กล่าวว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อยุทธวิธีการเรียนประกอบด้วย

1. ลักษณะของผู้เรียน ซึ่งได้แก่ ความพร้อม ความต้องการที่จะเรียนรู้ ความสามารถในการรับรู้ อารมณ์ที่อยากที่จะเรียนรู้ ความสามารถในการจำสิ่งที่เรียนรู้ ระดับเชาว์ปัญญา เจตคติต่อการเรียนและสุขภาพ

2. ลักษณะของสิ่งที่เรียนรู้ อาจแบ่งออกได้เป็น 2 ชนิด คือ

2.1 บทเรียน ได้แก่ เนื้อหา หรือเรื่องราวที่จะเรียน โดยลักษณะของบทเรียนมีผลต่อประสิทธิภาพในการเรียนรู้ ได้แก่ ความสั้น – ยาวของบทเรียน ความยาก - ง่ายของบทเรียน

2.2 สื่อประกอบบทเรียน ได้แก่ สื่อประกอบการเรียนต่าง ๆ ที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น เช่น หนังสือ รูปภาพ แผนภูมิ สไลด์ ภาพยนตร์ และอื่น ๆ โดยลักษณะของสื่อประกอบของบทเรียนที่มีผลต่อประสิทธิภาพในการเรียนรู้ ได้แก่ ความชัดเจน ความซับซ้อน และความเหมาะสม

3. วิธีการเรียนของบุคคลแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

3.1 การเรียนรู้ด้วยตนเอง

3.2 การเรียนรู้โดยครูสอน

4. แรงจูงใจในการเรียนจะเป็นสิ่งที่กระตุ้น หรือผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมทางการเรียนออกมา ความต้องการอยากรู้ อยากพัฒนาตนเองให้ก้าวหน้า มีความพึงพอใจที่จะเรียน มีเจตคติที่ดีต่อบทเรียน ต่อครูผู้สอน ย่อมก่อให้เกิดผลการเรียนที่น่าพึงพอใจ

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนนั้นประกอบด้วยลักษณะของนักเรียน ลักษณะของสิ่งที่เรียน แรงจูงใจในการเรียนและวิธีการเรียนที่ถูกต้อง ก็จะส่งผลให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนตามระดับความสามารถของตนตลอดจนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

3.1.3 ยุทธวิธีการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ยุทธวิธีการเรียนเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่ง ซึ่งส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งมีนักวิชาการได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างยุทธวิธีการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังต่อไปนี้

แมคคอกซ์ (Maddox, 1965 : 9) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถของบุคคลเท่านั้น แต่ขึ้นอยู่กับการปฏิบัติตนทางการเรียนที่มีประสิทธิภาพด้วย เพราะมักปรากฏว่านักเรียนที่มีสติปัญญาสูงหลายคนสอบตกหรือทำคะแนนสอบได้น้อยกว่าผู้ที่มีสติปัญญาและความฉลาดทางการเรียนปานกลางหรือต่ำกว่า ซึ่งความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของแต่ละคน นอกจากจะขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางด้านสติปัญญาและความสามารถทางสมองร้อยละ 50 – 60 แล้วยังขึ้นอยู่กับความขยันหมั่นเพียร ความพยายาม และวิธีการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ ร้อยละ 30 – 40 และยังขึ้นอยู่กับโอกาสและปัจจัยแวดล้อมต่าง ๆ ร้อยละ 10 – 15

ลินด์แกรน (Lindgren, 1969 : 48 – 51) ได้ศึกษาพบว่า เหตุผลที่นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนนั้นขึ้นอยู่กับวิธีปฏิบัติตนเองทางการเรียนร้อยละ 33 การมีความสนใจในการเรียนร้อยละ 25 เชาวปัญญาร้อยละ 15 นอกนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบอื่น ๆ ส่วนนักเรียนที่ไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนนั้น เนื่องมาจากวิธีปฏิบัติตนเองทางการเรียนไม่ดี ร้อยละ 25 ขาดความสนใจในการเรียนร้อยละ 35 นอกจากนี้ขึ้นอยู่กับปัญหาส่วนตัวและองค์ประกอบอื่น ๆ

เมเรนส์ และเลห์แมน (Mehrens and Lehman, 1975 : 12 – 13) กล่าวว่า นักเรียนจะเรียนได้ดีเพียงใดนั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับสติปัญญาเพียงอย่างเดียว แต่มีองค์ประกอบอื่น ๆ ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เช่น วุฒิภาวะ แรงจูงใจ นิสัย ยุทธวิธีการเรียน และทัศนคติต่อการเรียน ต่อครู ต่อวิชา และต่อโรงเรียน เป็นต้น

ศรัญญา เมฆแก้ว (2536 : 95) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ นิสัยในการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ผลการศึกษาพบว่า เจตคติ นิสัยในการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์มีความสัมพันธ์กันในทางบวก ซึ่งนักเรียนกลุ่มที่มีนิสัยในการเรียนสูงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่มีนิสัยในการเรียนต่ำ

ศรีระพร จันทโนทก (2538 : 79) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน คณะบริหารธุรกิจ ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรด้านส่วนตัวของ

นักเรียนโดยเฉพาะตัวแปรด้านนิสัยในการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนและสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า ทักษะคิดต่อการเรียน นิสัยในการเรียน และวิธีการปฏิบัติตนทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ดังนั้น การที่จะพัฒนาให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่นักเรียนจะต้องมียุทธวิธีการเรียนที่ถูกต้อง

3.1.4 หลักการพัฒนายุทธวิธีการเรียน

ในการพัฒนายุทธวิธีการเรียนนั้นจำเป็นอย่างมากที่ผู้เรียนจะต้องรู้ยุทธวิธีการเรียนในการพัฒนาการเรียนที่ถูกต้อง เพื่อให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและประสบความสำเร็จทางการเรียนซึ่งมีนักวิชาการได้เสนอแนะ ดังนี้

หลักการปรับปรุงแก้ไขยุทธวิธีการเรียน

ทัสซิง (Tussing, 1963 : 29 – 31) กล่าวว่า เมื่อนักเรียนจะปรับปรุงยุทธวิธีการเรียนของตนเองจะต้องปฏิบัติดังนี้

1. เริ่มปฏิบัติใหม่โดยทันที ไม่มีการผลัดวันประกันพรุ่ง
2. กระทำทุกสิ่งที่เป็นการหลีกเลี่ยงยุทธวิธีการเรียนเก่า ๆ
3. ลงมือทำตามกำหนด
4. ไม่ล้มเลิกความสนใจจนกว่าจะสร้างยุทธวิธีการเรียนใหม่ได้

นอกจากนี้ สมิธ (Smith, 1970 : 2 – 4) กล่าวว่า หากนักเรียนต้องการมีความสุขและประสบความสำเร็จในการศึกษาก็จำเป็นต้องปรับปรุงยุทธวิธีการเรียนให้มีประสิทธิภาพโดยการตรวจสอบยุทธวิธีการเรียนในแต่ละวัน วางแผนล่วงหน้า และเลือกใช้ยุทธวิธีการเรียนที่มีประโยชน์ เช่น จัดตารางเวลาสำหรับการเรียน เลือกหาสถานที่ที่เหมาะสม ตั้งใจทำงานจนกระทั่งสำเร็จ กำหนดโครงการที่จะกระทำ เลิกวิตกกังวลกับการสอบและปัญหาส่วนตัวแต่ละลงมือกระทำเพื่อแก้ปัญหาเหล่านั้น

หลักการเรียนในห้องเรียน

หลักการเรียนในห้องเรียนนับเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการเรียน ผู้เรียนจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องให้เกิดประโยชน์ให้มากที่สุด

วิสิทธิ์ โรจน์พจน์รัตน์ (539 : 21 – 22) ได้เสนอยุทธวิธีการเรียนในห้องเรียนดังต่อไปนี้

1. พยายามอย่าขาดเรียน เข้าเรียนทุกชั่วโมง

2. ถ้าเป็นชั่วโมงแรกทั้งภาคเช้าและบ่าย ควรเข้าห้องเรียนก่อนเข้าเรียน 5 นาที เพื่อพักผ่อนก่อนเรียน

3. เตรียมแบบเรียน สมุดแบบฝึกหัด สมุดจดงานให้พร้อมก่อนครูเข้าห้องเรียน

4. หากครูยังไม่เข้าห้องเรียน หรือเข้าห้องเรียนช้า ให้อ่านบททวนเนื้อหาวิชานั้น ๆ

5. ตั้งใจฟังขณะครูสอน ไม่เล่นกับเพื่อนขณะครูสอนโดยเด็ดขาด

6. พยายามติดตามการสอนของครูและตอบเมื่อครูถามและถามเมื่อมีข้อสงสัยแต่อย่าถามในลักษณะลงภูมิครู

7. พยายามทำแบบฝึกหัดที่ครูสั่งให้เสร็จในชั้น เพื่อไม่ให้เป็นการต้องทำที่บ้าน แต่ถ้าทำไม่เสร็จแนะนำให้ศึกษาโจทย์ว่าทำได้หมดหรือไม่ ถ้ามีข้อสงสัยควรถามครูให้เข้าใจจะได้ทำการบ้านได้

8. ขณะครูสอนควรเตรียมไม่บรรทัด และดินสอหรือปากกาสำหรับขีดเส้นใต้ใจความที่สำคัญซึ่งควรจำ เพราะสะดวกในการทบทวน

9. ควรมีสมุดสำหรับโน้ตย่อใจความสำคัญ หรือจะโน้ตย่อไว้ในแบบเรียนส่วนที่เป็นกระดาษเปล่าหรือตอนบนหรือตอนล่างก็ได้

ทิพาวดี เอมะวรรณะ (2529 : 39 – 40) ได้เสนอแนะหลักการฟังคำบรรยาย และการจับประเด็นสำคัญจากการบรรยายดังต่อไปนี้

หลักการฟังคำบรรยาย

1. ตั้งใจฟัง ใช้ความคิดตามไปด้วยอย่าฟังอย่างเพลิน ๆ แต่จงฟังเพื่อตั้งใจจะจำ
2. ฟังอย่างใส่ใจ และอ่านทั้งภาษาและท่าทางของผู้บรรยายด้วย
3. เลือกที่นั่งที่จะฟังและเห็นตัวผู้บรรยาย และกระดานดำได้ดีที่สุด

หลักการจับประเด็นสำคัญจากคำบรรยาย

1. ต้องเข้าใจลักษณะของการบรรยายของครูก่อน
2. ในการบรรยายทุกครั้งครูมักจะบอกหัวข้อเรื่องพร้อมทั้งเรื่องย่อย ๆ ที่สำคัญให้นักเรียนจับประเด็นได้ตั้งแต่ต้นชั่วโมง
3. เวลาครูจะเน้นหัวข้อสำคัญ ครูมักจะพูดชัด ช้า และย้ำตรงนั้น บางทีก็จะให้จดตามคำบอกเลย

4. เวลาบันทึกให้เขียนเป็นคำโครงย่อสั้น ๆ ประโยคและบรรทัด ใช้ระบบ หัวข้อใหญ่ – หัวข้อย่อย จดเส้นใต้ มีภาพและตารางเข้าช่วย เมื่อกลับมาดูใหม่อีกครั้งจะเข้าใจเร็วขึ้น

5. ตอนไหนที่เร็วไป จดไม่ทันและรู้ว่าสำคัญไม่ควรหันไปถามเพื่อน แต่ควรเว้นว่างไว้เพื่อเติมภายหลังเมื่อออกจากห้องเรียน

6. การกลับมาดูบันทึกคำบรรยายใหม่ในวันเดียว จะช่วยให้เข้าใจประเด็นสำคัญและจำได้ดีขึ้น

หลักการจดบันทึกหรือการโน้ตย่อ

เรนนี และลาร์เซน (Wrenn and Larsen. 1995 : 21 – 23) กล่าวว่า การจดบันทึกที่ดีมีวิธีการดังต่อไปนี้

1. ควรศึกษาหัวข้อที่จะเรียนล่วงหน้า หรือไม่มีเวลามากนักก็ควรอ่านคร่าว ๆ เพื่อสร้างความคุ้นเคยในการเรียน
2. ควรนั่งเรียนในที่ที่เห็นกระดานชัดเจน และได้ยินเสียงครูชัดเจน ไม่ควรนั่งตอนหลังหรือใกล้หน้าต่าง หรือประตู เพราะจะมีเสียงรบกวนมาก
3. ควรบันทึกสั้น ๆ สรุปความคิดลงเป็นคำสั้น ๆ เพราะถ้าเขียนมากก็ไม่สามารถที่จะจดตามครูที่กำลังพูดได้ทัน และไม่เข้าใจถึงความหมายที่ครูกำลังพูดอยู่
4. ไม่ต้องจดทุกคำพูดของครู พยายามจดด้วยภาษาของเราเองควรใช้คำย่อถ้าเป็นไปได้ และควรใช้เหมือนกัน จดคำเต็ม ๆ เฉพาะคำนิยามสูตร อ้างอิง เป็นต้น
5. พยายามจัดระเบียบการจดบันทึกของเรา เช่น การใช้หัวข้อหลักหัวข้อรอง เพื่อแบ่งแยกให้เห็นความสำคัญ
6. ถ้าในขณะที่เรียน จดหรือฟังไม่ทันที่ครูพูดก็ไม่ควรนั่งนึกหรือคิดในสิ่งนั้น อยู่ให้เว้นกระดากว่างไว้พอสมควรเพื่อมาเติมในภายหลัง
7. การใช้เครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ช่วยเน้นในจุดสำคัญ ๆ
8. ควรทบทวน และตรวจสอบการจดบันทึกภายหลังเมื่อเรียนเสร็จจากห้องเรียน

นอกจากนี้ ทิพาวิดี เอมะวรรณะ (2529 : 74 – 75) ได้สรุปหลักการบันทึกคำบรรยาย 5 ประการ (OPQRR) ดังนี้

1. อ่านล่วงหน้า (Preview)
 - 1.1 อ่านคำร่วหน้าตามที่อาจารย์สั่ง
 - 1.2 ทบทวนคำบรรยายครั้งก่อน เพื่อให้ปะติดปะต่อเรื่องกับครั้งใหม่ได้ถูก
 - 1.3 เป็นการเตรียมตัวที่จะมาฟังคำบรรยาย
2. ช่างสงสัย (Question)
 - 2.1 มุ่งจดคำบรรยายไปพลาจชักตามไปพลาจ (ทั้งตามครูและตามในใจ)
 - 2.2 ไม่ต้องกลัวว่าสิ่งนี้เป็นอุปสรรคต่อการฟังและการจด
3. เลือกสรรและย่อให้กระชับความ (Reduce) คือ
 - 3.1 ฟังทุกอย่าง แต่เลือกบันทึกอย่างเข้าใจเฉพาะใจความที่ควรบันทึกเป็นคำพูดของตัวเอง
 - 3.2 ย่อเนื้อหาสำคัญไว้ต่างหากข้าง ๆ หน้ากระดาษเพื่อไว้ดูทบทวนภายหลัง
4. จัดระเบียบ (Organize)
 - 4.1 ประมวลเรื่องราวออกมาอย่างมีระบบระเบียบ
 - 4.2 วางเค้าโครงการบันทึกให้ดูแล้วจับใจความได้ง่าย
 - 4.3 วางรูปแบบให้ช่วยความจำ
5. ทบทวน (Review)
 - 5.1 ทันทีที่ฟังคำบรรยายเสร็จ ขอให้เพิ่มเติมและปรับปรุงบันทึกให้สมบูรณ์ขึ้น
 - 5.2 ใช้เวลาสัก 10 นาที หลังจากนั้นทบทวนเนื้อหาที่ได้ฟังมา
 - 5.3 หลังจากนั้น 1 วัน ใช้เวลา 2-4 นาที ทบทวน
 - 5.4 ต่อจากนั้นไปอีก 1 สัปดาห์ ใช้เวลาประมาณ 2 นาที ทบทวนเพื่อสิ่งที่จะเคลื่อนหาไปจากความทรงจำให้กลับคืนมา

หลักการจัดเวลาอย่างมีประสิทธิภาพ

ทิพาดี เอมะวรรณะ (2529 : 22 – 23) ได้กล่าวถึงหลักของการจัดเวลาที่มีประสิทธิภาพ ดังนี้

1. การสร้างตารางเวลาเรียนที่ดีควรคำนึงถึงกิจกรรมที่มีกำหนดเวลาที่แน่นอนกับยืดหยุ่นได้
2. กำหนดเวลาดูหนังสือและวิชาที่จะดูในแต่ละวัน

3. คำนวณเวลาดูหนังสือแต่ละช่วงด้วยการพักสัก 10 นาที
4. ไม่ควรจัดเวลาดูหนังสือวิชาใดต่อเนื่องกันเกิน 2 ชั่วโมง
5. ลำดับเนื้อหาของวิชาที่จะจัดตารางควรเป็นดังนี้ “ น่าสนใจ – ยาก – ง่าย ”
6. คำนวณเวลาที่ไม่เคยใช้มาใช้ให้เป็นประโยชน์ เช่น ชั่วโมงว่าง
7. พยายามจัดเวลาดูหนังสือทันทีที่ฟังคำบรรยายเสร็จ
8. จัดเวลาดูหนังสือวิชาที่จะเข้าฟังบรรยายพร้อมนี้ไว้หนึ่งคืนล่วงหน้าเพื่อจะได้เป็นโอกาสทบทวนและเตรียมอ่านไว้ก่อน
9. ใช้วิธีขอยืมเวลา – ไม่ใช้ขโมยเวลา เมื่อไรที่มีเหตุการณ์อันไม่คาดฝันเกิดขึ้นจนไม่สามารถรักษางานตามเวลาที่กำหนดไว้ ให้แลกเปลี่ยนเวลาว่างชั่วโมงไหนมาชดเชยแล้วจดลงไปทันที
10. บันทึกการทำงานของตนเองทุกวันก่อนนอน รวมจำนวนชั่วโมงที่ดูหนังสือทุกวัน พอสิ้นสัปดาห์ก็กลับมาดูผลงานรวมตลอด 7 วันอีกครั้ง

หลักการทำการบ้านและวิธีทบทวนบทเรียน

วิสิทธิ์ โรจน์พจนรัตน์ (2539 : 3 – 4) ได้เสนอแนะวิธีการทำการบ้านและวิธีการทบทวนบทเรียนไว้ดังนี้

1. การทำการบ้าน เป็นส่วนสำคัญมากของการเรียน เพราะถือเป็นการทบทวนบทเรียนที่มีระยะเวลาสั้นกว่าทำความเข้าใจยาวกว่าในห้องเรียน มีหลักที่ควรยึดถือปฏิบัติดังนี้
 - 1.1 จัดเวลาทำการบ้าน ควรจะเป็นระยะเวลา 20.00 น. – 21.00 น. กับครึ่งวันเช้าหรือบ่ายของวันหยุด และต้องทำอย่างสม่ำเสมอ ถ้าวันใดไม่มีการบ้าน ต้องทบทวนบทเรียนแทน
 - 1.2 ตรวจสอบความยากง่าย เมื่อได้รับคำสั่งจากครูให้ทำการบ้าน แบบฝึกหัดใดหรือบทเรียนใด ตรวจสอบอย่างคร่าว ๆ ว่าพอทำได้หรือไม่ หากมีข้อสงสัยควรถามครูก่อน
 - 1.3 รีบทำการบ้านอย่าทิ้งไว้นาน เมื่อได้รับการบ้านวันใด ให้รีบทำให้เสร็จในวันนั้น ถึงแม้กำหนดส่งการบ้านจะเหลืออีกหลายวัน ยกวันจะได้รับการบ้านหลายวิชา จึงค่อยทำวิชาที่ต้องส่งก่อนเป็นอันดับแรก หากทำการบ้านตามเวลาที่กำหนดไว้ไม่ทันต้องทำในเวลาทบทวนบทเรียน
 - 1.4 ตรวจสอบความถูกต้องก่อนส่งครู ก่อนที่จะส่งการบ้านต้องตรวจสอบก่อน
2. ทบทวนบทเรียน เป็นกระบวนการที่สำคัญมากต่อการเรียนเพราะเป็นการเสริมความเข้าใจและช่วยจำให้แม่นยำขึ้น ควรมีหลักปฏิบัติดังนี้

2.1 จัดเวลาทบทวนบทเรียนควรต่อจากการทำการบ้าน ทบทวนบทเรียนในช่วงพักกลางวันหรือเวลาอื่น ๆ เช่น ก่อนครูเข้าสอน, ชั่วโมงว่าง เป็นต้น

2.2 โน้ตย่อใจความสำคัญของบทเรียน การโน้ตย่อนอกจากจะเป็นประโยชน์สำหรับดูก่อนสอบแล้วยังเป็นการทบทวนไปในตัวด้วย เพราะการจะย่อใจความสำคัญได้ต้องอ่านและต้องเขียนด้วย ซึ่งทำให้จำได้แม่นยำกว่าการอ่านอย่างเดียว การย่อควรใช้กระดาษฟูลสแก็ปพับกลาง 1 คู่ ของกระดาษก็ย่อได้หลายบท การย่อก็ย่อต่อ ๆ กัน ไปทีละบท หรือจะใช้กระดาษสมุดที่ไม่ใช้แล้วมาพับก็ได้

2.3 สำหรับวิชาคำนวณควรย่อเฉพาะกฎ, ทฤษฎี, นิยาม, สูตร และหมั่นทำแบบฝึกหัดที่เรียนไปแล้วเป็นการทบทวนสูตรไปด้วย

2.4 อ่านโน้ตย่อทุกเวลาที่ว่างพอจะอ่านได้ เช่น เวลาเช้าเมื่อมาถึงโรงเรียนแล้วยังไม่ถึงเวลาเรียน เวลาพักกลางวัน ชั่วโมงว่าง เป็นต้น

หลักการอ่าน

พรทิพย์ ศรีสุรักษ์ (2529 : 38 – 43) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับการอ่านตำราเรียน โดยใช้เทคนิค 6 ประการ

1. สํารวจหนังสือจนจบเล่ม โดยอ่านคํานํา สารบัญ บทสุดท้ายหรือสุดท้ายของหนังสือ และสํารวจแต่ละบทก่อนที่จะอ่าน

2. อ่านเพื่อให้ได้แนวความคิดหลัก โดยวัตถุประสงค์แรกในการอ่านหนังสือเรียนก็คือจับความคิดหลักใหญ่ของผู้เขียนให้ได้ทุก ๆ บท มีสมาธิต่อสิ่งที่อ่าน เพื่อให้เข้าใจแต่ละบท แต่ละย่อหน้า แต่ละประโยค ศึกษากราฟ ตาราง และภาพ เพื่อเสริมให้เข้าใจมากขึ้น และอ่านหนังสือก่อนเข้าชั้นเรียน

3. ตั้งคำถามให้กับตัวเองในขณะที่อ่าน ในขณะที่อ่านตั้งคำถามเกี่ยวกับข้อความที่เขียนและความคิดที่ผู้เขียนแสดงออกมา

4. การขีดเส้นใต้และการจดบันทึก โดยสร้างระบบการบันทึกจากตำราที่เรียนเพื่อให้ได้ข้อมูลที่สำคัญ ๆ เฉพาะย่อหน้า ขณะที่อ่านมาได้สักครู่ก็กลับไปทำเครื่องหมายหรือขีดเส้นใต้โดยใช้ปากกาให้ชัดขึ้นอีก และให้ระมัดระวังในการเลือกข้อมูลหลักและรายละเอียดที่สำคัญ ๆ

5. รวบรวมสิ่งที่จดในชั้นเรียนและที่บันทึกในตำราเรียนเข้าด้วยกัน การทำบันทึกทางขวาของสมุดโดยทิ้งด้านซ้ายมือ โดยจดความคิดหลัก ๆ ที่ได้จดเอาไว้

6. ทบทวนอย่างสม่ำเสมอ ควรทบทวนก่อนและหลังชั่วโมงเรียนเมื่ออ่านหนังสือตำราเรียนจบควรขีดเส้นใต้แล้วทบทวนข้อความที่ขีดเส้นใต้ก่อนปิดหนังสือ 2 - 3 นาที ช่วยให้จำเรื่องที่เพิ่งเรียน ก่อนเริ่มเรียนใหม่ควรทบทวนของเก่าก่อนช่วยให้เริ่มต้นและเข้าใจสิ่งใหม่ ๆ ได้ดีขึ้น

วิทยากร เชิงกุล (2537 : 131) ได้เสนอแนะหลักการอ่านทบทวนดังนี้

1. วางแผนการอ่านทบทวนโดยจัดไว้เป็นส่วนหนึ่งของตารางเวลาศึกษา
เล่าเรียน

2. อ่านทบทวนจากโน้ตของคุณ แกะไขใหม่ถ้าจำเป็น
3. หลิกสิ่งที่จะศึกษาข้อมูลใหม่ ๆ ในช่วงการอ่านทบทวน
4. ทำให้การอ่านทบทวนของคุณดูคึกคัก ด้วยการทดสอบการเขียน

การสนทนา การตั้งคำถาม

หลักการจดย่อ

ทิพาดี เอมะวรรณะ (2529 : 45 – 46) ได้เสนอแนะหลักการจดย่อดังนี้

1. จดย่อจากการใช้ถ้อยคำจากความเข้าใจของนักเรียนเอง
2. วางรูปแบบให้เราเองดูปราดเดียวก็นึกได้โดยตลอด
3. สั้นและกระชับความ
4. ไม่ควรลอกคำต่อจากตำราไปใส่ในบันทึก นอกจากเป็นคำจำกัด
5. ความถนัดมีเรื่องหรือคำใดที่ไม่เข้าใจให้รีบจดไว้ทันทีเพื่อไปหาคำอธิบาย

ภายหลัง

6. ใช้หลักการขีดเส้นสำหรับประเด็นสำคัญหรือหัวใจของเรื่อง

หลักการจำ

วิสิทธิ์ โรจน์พจนรัตน์ (2539 : 12 – 14) ได้เสนอแนะหลักการจำไว้ดังนี้

1. ความเข้าใจเนื้อหาที่จะจำ
2. การจัดลำดับของเรื่องที่จะจำ ควรยึดหลักดังนี้ จำหัวข้อใหญ่ไปหา

หัวข้อย่อย จำจากเรื่องง่ายไปหาเรื่องยาก

3. วิธีการที่จะช่วยในการจำ มีหลักดังนี้

3.1 ควรอ่านเรื่องที่จะจำให้เข้าใจดีเสียก่อน

3.2 เมื่ออ่านจนเข้าใจดีแล้ว ควรย่อใจความสำคัญหรือหัวข้อไว้ในกระดาษ

สำหรับย่อ

3.3 ควรจำและการทดสอบความจำ หากจำเป็นวิชาบรรยาย ควรจะใช้วิธีอ่านในใจเป็นตอน ๆ และลองนึกบททวนคว่ำจำได้หรือไม่ หรือจะให้เพื่อนทดลองถามก็ได้

3.4 วิชาคำนวณที่เกี่ยวกับสูตรนั้น ถ้าเข้าใจที่มาของสูตรจะช่วยให้จำแม่นยำขึ้น

3.5 ในวิชาบรรยายที่เป็นเนื้อหามาก ๆ การทบทวนเพื่อจำย่อমখ্যหากมีเทปจะใช้วิธีอ่านอัดเทปไว้แล้วเปิดเทปฟังเป็นการทบทวนและช่วยจำจะง่ายกว่าเวลาอ่านหลาย ๆ เทียว

4. เวลาและความพร้อมที่จะจำ

4.1 เวลาที่จะใช้ในการท่องจำ ควรเป็นเวลาที่ไม่รีบ ไม่มีใครรบกวน เป็นเวลาที่เสร็จจากงานอื่น หรือเป็นเวลาว่าง

4.2 ความพร้อมที่จะจำ ในการจำหากไม่มีความพร้อมก็จะจำไม่แม่นยำหรือจำไม่นาน ซึ่งนักเรียนควรมีความพร้อมดังนี้ ก่อนท่องจำร่างกายควรแข็งแรง พักผ่อนมาพอแล้ว ร่างกายควรสะอาดและไม่เหนียวอ่อน จึงควรอาบน้ำก่อนที่จะท่องจำ

หลักการเตรียมตัวสอบ

วิสิทธิ์ โรจน์พจนรัตน์ (2539 : 12 – 14) ได้เสนอแนะหลักการเตรียมตัวสอบไว้ดังต่อไปนี้

1. จดรายชื่อวิชาที่จะต้องสอบทั้งหมดเป็นรายการออกมา
2. ตรวจสอบว่าแต่ละวิชามีตำราเรียน, สมุดจดเนื้อหาที่ครูให้จด, สมุดแบบฝึกหัด, โน้ตย่อ, งานที่ครูสั่งให้ทำครบหรือไม่ หากไม่ครบจัดหาหรือจัดทำให้ครบ
3. แต่ละวิชาให้กระดาษ 1 แผ่น จดชื่อเรื่องหรือหัวข้อที่เรียน หากเป็นวิชาบรรยาย ถ้าจดทำโน้ตย่อไว้แล้วทบทวนเนื้อหาจากแบบเรียนหรือสมุดจดโน้ต หากมีเวลาพอก็ควรทำโน้ตเพราะจะสะดวกตอนใกล้สอบ ถ้าเป็นวิชาคำนวณควรโน้ต กฎ สูตร ทฤษฎี หรือหลักเกณฑ์ที่ควรจำแล้วปะไว้ที่แผ่นหน้าของแบบเรียนนั้น
4. อ่านทบทวนเนื้อหาตามโน้ตย่อ หรือทดลองทำแบบฝึกหัดตามหัวข้อเรื่องที่จดไว้ โดยดำเนินการตามตารางแบ่งเวลาดูหนังสือ
5. ตารางดูหนังสือ (ขอแบ่งเป็นวิชาสำคัญดังนี้ คณิตศาสตร์, วิทยาศาสตร์, ภาษาไทย, ภาษาอังกฤษ, สังคมศึกษา และวิชาอื่น ๆ)

ปรีชาฉัตร อุดมมะโยธิน (2529 : 148 – 149) ได้กล่าวถึงการเตรียมตัวสอบดังนี้

ในวันสอบได้

1. ตื่นนอนในเวลาอันสมควร รวบรวมสิ่งของที่ต้องการใช้ รวมทั้งปากกา
สำรอง รับประทานอาหารเช้าเป็นปกติอย่ารีบร้อน

2. มาถึงห้องสอบในเวลาอันสมควร

เมื่อเห็นข้อสอบ

1. เขียนชื่อและรายละเอียดอื่น ๆ (ตามที่ระบุให้เขียน)
2. อ่านคำถามด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่ง กำหนดจำนวนคำถามที่เราจะ
ต้องทำในกรณีเลือกทำ (ใช้เวลาอ่านประมาณ 10 นาที)
3. ทำเครื่องหมายในคำถามข้อที่เราจะตอบ หรือข้อที่สำรองไว้ในกรณีเลือก
ตอบได้และข้อสอบมีหลายข้อ
4. กำหนดเวลาสำหรับตอบข้อสอบแต่ละข้อ แล้วใช้เวลาให้เป็นไปตาม
กำหนดนั้น
5. จงทำข้อสอบสำหรับตอบข้อสอบแต่ละข้อ แล้วใช้เวลาให้เป็นไปตาม
กำหนดนั้น ตอบคำถามข้อที่มีคำตอบชดเชยแน่นอนแล้ว หลีกเลี่ยงการอ้างเอกสารหรือข้อมูลที่ไม่
เกี่ยวข้องกับประเด็น
6. ถ้าเป็นคำถามให้ตอบแบบอัตนัย (หมายถึงความเรียง) จงบันทึกประเด็น
สำคัญ ๆ ก่อนลงมือตอบเพิ่มเติมประเด็นต่าง ๆ ในขณะที่ตอบถ้าเกิดความคิดหรือจำได้
7. สงวนเวลาประมาณ 5 – 10 นาที เพื่ออ่านทบทวนคำตอบอย่างระมัดระวัง
เราอาจตกคำสำคัญ ๆ เช่น “ไม่” “มิได้” หรือแก้คำที่เขียนผิด
8. ระมัดระวังการพูดคุยกับเพื่อนนักเรียนภายหลังการสอบเสร็จ อาจจะทำให้
เราหมดกำลังใจในการสอบครั้งต่อไป

3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับยุทธวิธีการเรียน

3.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับยุทธวิธีการเรียน

ฮาซลาม และบราวน์ (สุปรียา อินทวิโรทัย. 2529 : 36 ; อ้างอิงมาจาก
Haslam and Brown. 1968 : 223 – 226) ได้ศึกษาผลของการสอนทักษะทางการเรียนอย่าง
มีระบบที่มีต่อนิสัยในการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา
ค้นคว้าเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 74 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง
และกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 37 คน ตอบแบบสำรวจนิสัยและทัศนคติทางการเรียนทั้งก่อนและ

หลังการทดลอง และให้กลุ่มทดลองเรียนวิชาการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ (The Brown – Holtzman effectiveness Study Course) ส่วนกลุ่มควบคุมไม่ให้เรียนวิชาอะไร จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนเรียนและคะแนนจากแบบสำรวจนิสัยและทัศนคติทางการเรียนสูงขึ้นกว่าเดิม

คิง และเจนนิเฟอร์ (King and Jennifer. 1994 : A ; 4368) ได้ศึกษาผลของการฝึกทักษะทางการเรียนที่มีต่อยุทธวิธีการเรียนและทัศนคติทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักเรียนที่ด้อยความสามารถในการเรียน จำนวน 42 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 21 คน โดยใช้แบบสอบถาม LASSI เป็นคะแนนก่อนและหลังการทดลอง จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองที่เข้าร่วมโครงการอบรมการฝึกทักษะทางการเรียน มีคะแนนจากแบบวัด LASSI เพิ่มขึ้นก่อนการทดลอง โดยมีคะแนนแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลองใน 6 มาตราวัด จาก 10 มาตราวัดของแบบวัด LASSI คือ ในมาตรวัดการแบ่งเวลาทางการเรียน, การมีสมาธิและความเอาใจใส่ในการเรียน, การรวบรวมข้อมูลและการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม, สรุปประเด็นที่สำคัญของบทเรียน, การใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน และมาตรวัดการทดสอบตนเอง การทบทวนและการเตรียมตัวในการเรียน ส่วนกลุ่มควบคุมไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในมาตรวัดใด ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่ด้อยความสามารถในการเรียนสามารถที่จะพัฒนายุทธวิธีการเรียนตลอดจนมีทัศนคติในการเรียนเพิ่มขึ้นได้โดยการเข้ากลุ่มฝึกทักษะทางการเรียน

เฮนนี่ (Heaney. 1996 : A ; 1460) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างยุทธวิธีการเรียน สถิติปัญญา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 โดยใช้แบบสอบถาม ASSET และแบบสอบถาม LASSI จากผลการวิจัยพบว่า ยุทธวิธีการเรียน สถิติปัญญา มีความสัมพันธ์กับความคงทนในการเรียนและสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ นอกจากนี้ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีอายุตั้งแต่ 25 ปีขึ้นไปจะยังประสบความสำเร็จทางการเรียนมากกว่านักศึกษาที่มีอายุ 25 ปีลงมา

3.2.2 งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับยุทธวิธีการเรียน

สำหรับงานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับยุทธวิธีการเรียนโดยตรงนั้นไม่มีปรากฏ ผู้วิจัยจึงขออ้างอิงถึงงานวิจัยที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับยุทธวิธีการเรียน ซึ่งมีผู้วิจัยหลายท่านได้ทำการศึกษาไว้ดังนี้

สุปรียา อันทิวโรทัย (2529 : 70) ได้ศึกษาผลการใช้แม่แบบในการพัฒนาพฤติกรรมกรเรียนและทัศนคติในการเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีคะแนนพฤติกรรมกรเรียนและทัศนคติในการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซนไทล์ที่ 25 ลงมา จำนวน 36 คะแนน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 18 คน จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับแม่แบบมีพฤติกรรมกรเรียนและทัศนคติในการเรียนสูงขึ้นกว่าเดิม

สุรีย์ ประกายจันทร์ (2532 : 69 – 70) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยทางการเรียน ทัศนคติทางการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 160 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยแบบวัดนิสัยทางการเรียน แบบวัดทัศนคติทางการเรียนและแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีนิสัยและทัศนคติทางการเรียนแตกต่างกัน และผลการวิจัยพบว่า นิสัยทางการเรียน ทัศนคติทางการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กัน

สุดฤทัย มุขขวงศา (2533 : 47 – 49) ได้ศึกษาผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มโดยแนวความคิดแบบพิจารณาความจริงที่มีต่อนิสัยและทัศนคติในการเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 20 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 10 คน จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีนิสัยและทัศนคติในการเรียนดีขึ้น และมีคะแนนจากแบบสำรวจนิสัยและทัศนคติในการเรียนหลังการทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม

กนิษฐา รัตนบุรี (2536 : 53 – 54) ได้ศึกษาผลของโปรแกรมปรึกษาแบบกลุ่มในการปรับปรุงพฤติกรรมกรเรียนของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีเกรดเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1.50 ถึง 2.00 จำนวน 8 คน เป็นกลุ่มทดลอง จากผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมกรเรียนของนักเรียนหลังเข้าร่วมโปรแกรมปรึกษาแบบกลุ่มมีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น

จากผลการวิจัยทั้งต่างประเทศและในประเทศ จะเห็นว่ายุทธวิธีการเรียน
ทัศนคติทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และสามารถที่จะทำนาย
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ด้วย นอกจากนี้ยุทธวิธีการเรียนและทัศนคติในการเรียน สามารถที่
จะพัฒนาได้หลายวิธี ได้แก่ การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม การใช้แม่แบบ โปรแกรมฝึกทักษะ
ทางการเรียน เป็นต้น การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยคาดว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคล
สามารถพัฒนายุทธวิธีการเรียนได้

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การเลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนคุณนทีรุทธaramวิทยาคม กรุงเทพมหานคร ที่มีคะแนนยุทธวิธีการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 30

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนคุณนทีรุทธaramวิทยาคม กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2541 ที่มีคะแนนยุทธวิธีการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 30 จำนวน 28 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยใช้ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นชั้นจากประชากรที่สมัครใจเข้ารับการพัฒนายุทธวิธีการเรียน โดยมีขั้นตอนการสุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนคุณนทีรุทธaramวิทยาคม กรุงเทพมหานคร จำนวน 467 คน ตอบแบบสอบถามยุทธวิธีการเรียน แล้วคัดเลือกเฉพาะนักเรียนที่มีคะแนนยุทธวิธีการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 30 จำนวน 140 คน

2. ผู้วิจัยขอความร่วมมือจากหัวหน้าฝ่ายทะเบียนและวัดผลของโรงเรียนคุณนทีรุทธaramวิทยาคม เพื่อคัดลอกเกรดเฉลี่ยสะสมของนักเรียนที่มีคะแนนยุทธวิธีการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 30 แล้วเรียงลำดับคะแนนเกรดเฉลี่ยสะสมจากสูงลงมาต่ำ แล้วคัดเลือกเฉพาะนักเรียนที่มีคะแนนเกรดเฉลี่ยสะสมที่อยู่ในตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 70 ขึ้นไป จำนวน 42 คน เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และคัดเลือกเฉพาะนักเรียนที่มีคะแนนเกรดเฉลี่ยสะสมที่อยู่ในตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 30 ลงมา จำนวน 42 คน เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

3. ผู้วิจัยสัมภาษณ์นักเรียนที่มีคะแนนยุทธวิธีการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 30 ทั้งสองกลุ่มที่ได้จัดแบ่งตามเกรดเฉลี่ยสะสม คือ กลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เพื่อสอบถามความสมัครใจในการเข้าร่วมการพัฒนายุทธวิธีการเรียน แล้วสุ่มอย่างง่ายเพื่อแบ่งนักเรียนในแต่ละกลุ่มออกเป็นกลุ่มละ 14 คน

4. ผู้วิจัยสุ่มนักเรียนแต่ละกลุ่มเป็น 2 กลุ่มย่อย กลุ่มละ 7 คน เพื่อเป็นกลุ่มทดลองที่ 1, 2, 3, และกลุ่มทดลองที่ 4
5. ผู้วิจัยทำการสุ่มนักเรียนแต่ละกลุ่มเข้ารับโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และรายบุคคลแบบเผชิญความจริงเพื่อใช้ในการทดลองสำหรับนักเรียนแต่ละกลุ่ม ดังตาราง 1

ตาราง 1 แสดงกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง							
การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม				การให้คำปรึกษารายบุคคล			
กลุ่มทดลองที่ 1		กลุ่มทดลองที่ 3		กลุ่มทดลองที่ 2		กลุ่มทดลองที่ 4	
คนที่	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง	คนที่	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ	คนที่	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง	คนที่	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ
1	2.98	1	0.54	1	3.12	1	0.74
2	2.83	2	1.04	2	2.80	2	0.98
3	2.46	3	1.13	3	2.36	3	1.17
4	2.40	4	1.18	4	2.33	4	1.25
5	2.30	5	1.18	5	2.10	5	1.27
6	2.28	6	1.30	6	2.00	6	1.30
7	2.00	7	1.30	7	2.00	7	1.30
N = 7		N = 7		N = 7		N = 7	
						รวม	28

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยใช้เครื่องมือ ดังนี้

1. แบบสอบถามชุดวิธีการเรียน
2. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง
3. โปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. แบบสอบถามยุทธวิธีการเรียน มีลำดับในการสร้างดังนี้

1.1 ผู้วิจัยสำรวจยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนคุณที่รุทรารามวิทยาคม กรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบสอบถามปลายเปิด

1.2 ผู้วิจัยศึกษานิยามศัพท์เฉพาะ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับยุทธวิธีการเรียนเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

1.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามยุทธวิธีการเรียน โดยแปลและดัดแปลงจากแบบสอบถาม (Learning and Study Strategies Inventory) ของ เวียนสไตน์ พาล์มเมอร์และ ชัลต์ตี (Weinstein, Palmer and Schulte. 1987 : 1 – 3) หลังจากนั้นผู้วิจัยสร้างคำถามปลายเปิดเกี่ยวกับยุทธวิธีการเรียนแล้วให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนทิววิภากร กรุงเทพมหานคร จำนวน 100 คน ตอบและแสดงความคิดเห็นในแต่ละประเด็นเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ จำนวน 66 ข้อ

1.4 หาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) ของแบบสอบถามโดยนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน ได้แก่ รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร ฉัตรสุกกุล ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ และ รองศาสตราจารย์ กมลรัตน์ กริทอง พิจารณาข้อคำถามในแบบสอบถามที่สร้างขึ้น สามารถวัดได้ตรงตามลักษณะต่าง ๆ ตามนิยามศัพท์เฉพาะของการศึกษาวิจัยครั้งนี้หรือไม่ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

1.5 นำแบบสอบถามยุทธวิธีการเรียน จำนวน 66 ข้อ ที่ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์แล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนประชาราษฎร์อุปถัมภ์ กรุงเทพมหานคร ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 110 คน แล้วนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อโดยใช้เทคนิค 25 % ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ด้วยวิธีการทางสถิติแบบที (t-test) แล้วคัดเลือกข้อที่มีค่า t ระหว่าง 2.17 – 7.32 จำนวน 60 ข้อ มาใช้ในการทดลอง

1.6 นำแบบสอบถามยุทธวิธีการเรียนที่ได้คัดเลือกไว้ในข้อ 1.5 มาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha – Coefficient) ของครอนบัก (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .9137

ลักษณะแบบสอบถามยุทธวิธีการเรียน

แบบสอบถามยุทธวิธีการเรียน มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย ไม่จริงเลย

ตัวอย่างแบบสอบถามยุทธวิธีการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความเกี่ยวกับแนวปฏิบัติในการเรียนตามความคิด หรือความรู้สึกที่มีอยู่ ขอให้นักเรียนอ่านข้อความเหล่านี้ แล้วพิจารณาว่าข้อความดังกล่าวเป็นจริง สำหรับนักเรียนมากน้อยเพียงใด แล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ดังนี้

ตอบ	จริงที่สุด	เมื่อ	ข้อความนั้น เป็นจริงมากที่สุดสำหรับนักเรียน
ตอบ	จริง	เมื่อ	ข้อความนั้น เป็นจริงสำหรับนักเรียน
ตอบ	จริงบ้าง	เมื่อ	ข้อความนั้น เป็นจริงบ้างบางครั้งสำหรับนักเรียน
ตอบ	จริงน้อย	เมื่อ	ข้อความนั้น เป็นจริงน้อยสำหรับนักเรียน
ตอบ	ไม่จริงเลย	เมื่อ	ข้อความนั้น ไม่จริงเลยสำหรับนักเรียน

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	ไม่ จริง เลย
0	<u>ด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและ การเข้าชั้นเรียน</u> ข้าพเจ้าเตรียมสมุด ดินสอ ปากกา ไม้บรรทัดและหนังสือให้พร้อมก่อน เข้าเรียน เพราะเป็นประโยชน์ต่อการเรียน ของข้าพเจ้า					
0	<u>ด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน</u> ข้าพเจ้าเข้าเรียนโดยไม่ชอบซักถามครู เมื่อมีข้อสงสัยเพราะกลัวว่าคำถามของตน ไม่ได้รับความสนใจจากครูและเพื่อน					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	ไม่ จริง เลย
0	ด้านการจดบันทึก ข้าพเจ้าฟังคำบรรยายจากครูโดยไม่ได้ จดโน้ตย่อเพราะคิดว่าจำเนื้อหาที่ครูสอน ได้แล้ว					
0	ด้านการแบ่งเวลาในการเรียน ข้าพเจ้าจัดตารางอ่านหนังสือในแต่ละวัน เพราะจะได้ไม่ต้องไปเร่งอ่านตอนสอบ					
0	ด้านการทบทวนบทเรียน ข้าพเจ้าอ่านทบทวนบทเรียนหลังจาก เรียนเสร็จเพราะคิดว่าช่วยให้เข้าใจเนื้อหา และจำได้มากขึ้น					
0	ด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม ข้าพเจ้าอ่านหนังสือแบบเรียนโดยไม่ได้ อ่านหนังสือประกอบการเรียน หนังสือ คู่มือเรียน หนังสือพิมพ์และวารสารต่าง ๆ เพราะขี้เกียจ.....					
0	ด้านการเตรียมตัวสอบ ข้าพเจ้าเตรียมตัวสอบล่วงหน้าทุกครั้ง เพราะคิดว่าจะช่วยให้สอบได้และมีผล การเรียนดีขึ้น.....					

เกณฑ์การให้คะแนนของแบบสอบถามยุทธวิธีการเรียน กำหนดไว้ดังนี้

ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
ไม่จริงเลย	ให้	1	คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางลบให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
ไม่จริงเลย	ให้	5	คะแนน

2. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง ผู้วิจัยดำเนินการสร้าง ดังนี้

2.1 ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงและยุทธวิธีการเรียน จากตำราหนังสือ เอกสาร วารสาร บทความ ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดขั้นตอนที่จะนำมาสร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มให้เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการวิจัย

2.2 สร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการวิจัย

2.3 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน ได้แก่ รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร ฉัตรสุกกุล ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ และ รองศาสตราจารย์ กมลรัตน์ กรีทอง พิจารณาความสอดคล้องระหว่างจุดมุ่งหมาย เนื้อหา วิธีการดำเนินงาน แล้วผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.4 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพระราชราษฎรอุปถัมภ์ กรุงเทพมหานคร ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 7 คน เพื่อความเหมาะสมกับเนื้อหา วิธีการและเวลาที่ใช้ในการทดลองและนำมาปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นก่อนที่จะนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป

2.5 โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มนี้ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 3 ซึ่งแต่ละกลุ่มทดลองจะใช้ระยะเวลาในการทดลองจำนวน 9 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง รวม 9 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที

กลุ่มทดลองที่ 1 ให้คำปรึกษาในวันอังคาร เวลา 14.40 – 15.40 น.

กลุ่มทดลองที่ 3 ให้คำปรึกษาในวันศุกร์ เวลา 14.40 – 15.40 น.

โดยดำเนินการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และ 3 ดังตาราง 2

ตาราง 2 แสดงระยะเวลาการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มสำหรับกลุ่มทดลองที่ 1 และ 3

สัปดาห์ ที่	วัน	กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 3
		กลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง	กลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ
		ช่วงเวลา 14.40 น. - 15.40 น.	ช่วงเวลา 14.40 น. – 15.40 น.
1 25 – 29 พ.ค. 41	จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัสบดี ศุกร์	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 1
2 1 – 5 มิ.ย. 41	จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัสบดี ศุกร์	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 2

ตาราง 2 (ต่อ)

ลำดับ ที่	วัน	กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 3
		กลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง	กลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ
		ช่วงเวลา 14.40 น. - 15.40 น.	ช่วงเวลา 14.40 น. - 15.40 น.
3 8 – 12 มิ.ย. 41	จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัสบดี ศุกร์	ครั้งที่ 3	ครั้งที่ 3
4 15 – 19 มิ.ย. 41	จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัสบดี ศุกร์	ครั้งที่ 4	ครั้งที่ 4
5 22 – 26 มิ.ย. 41	จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัสบดี ศุกร์	ครั้งที่ 5	ครั้งที่ 5
6 29 มิ.ย. - 3 ก.ค. 41	จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัสบดี ศุกร์	ครั้งที่ 6	ครั้งที่ 6

ตาราง 2 (ต่อ)

สัปดาห์ ที่	วัน	กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 3
		กลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง	กลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ
		ช่วงเวลา 14.40 น. - 15.40 น.	ช่วงเวลา 14.40 น. - 15.40 น.
7 6 – 10 ก.ค. 41	จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัสบดี ศุกร์	ครั้งที่ 7	ครั้งที่ 7
8 13 – 17 ก.ค. 41	จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัสบดี ศุกร์	ครั้งที่ 8	ครั้งที่ 8
9 20 – 24 ก.ค. 41	จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัสบดี ศุกร์	ครั้งที่ 9	ครั้งที่ 9

3. โปรแกรมให้คำปรึกษารายบุคคล ผู้วิจัยดำเนินการสร้างดังนี้

3.1 ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับการให้คำปรึกษารายบุคคล การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง ยุทธวิธีการเรียน จากตำราหนังสือ เอกสาร วารสาร บทความ ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดขั้นตอน ที่จะนำมาสร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลให้เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการวิจัย

3.2 สร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการวิจัย

3.3 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน ได้แก่ รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร ฉัตรสุกกุล ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ และ รองศาสตราจารย์ กมลรัตน์ กริทอง พิจารณาความสอดคล้องระหว่างจุดมุ่งหมาย เนื้อหา วิธีดำเนินการ แล้วผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

3.4 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนประชาราชบุรีอุปลัมภ์ กรุงเทพมหานคร ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 7 คน เพื่อดูความเหมาะสมกับเนื้อหา วิธีการและเวลาที่ใช้ในการทดลองและนำมาปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นที่จะนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป

3.5 โปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลนี้ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มทดลองที่ 4 จะดำเนินการให้คำปรึกษาคนละ 9 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ซึ่งแต่ละกลุ่มทดลองจะใช้ระยะเวลาในการทดลองกลุ่มละ 9 สัปดาห์ ทั้งสองกลุ่มทดลองให้คำปรึกษาในวันจันทร์ ถึงวันศุกร์ช่วงเวลา 07.00 น. – 07.50 น., 08.00 น. – 08.50 น., 08.50 น. – 09.40 น., 10.30 น. – 11.20 น., 11.20 น. – 12.10 น. และ 14.40 น. – 15.30 น.

โดยดำเนินการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองที่ 2 และ 4 ดังตาราง 3

ตาราง 3 แสดงระยะเวลาการดำเนินการให้คำปรึกษารายบุคคลสำหรับกลุ่มทดลองที่ 2 และ 4

สัปดาห์ ที่	วัน	กลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ					
		07.00 น. - 07.50 น.	08.00 น. - 08.50 น.	08.50 น. 09.40 น.	10.30 น. - 11.20 น.	11.20 น. - 12.10 น.	14.40 น. - 15.30 น.
1 25-29 พ.ค.41	จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัสบดี ศุกร์	ครั้งที่ 1 คนที่ 1 ครั้งที่ 1 คนที่ 4 ครั้งที่ 1 คนที่ 7 ครั้งที่ 1 คนที่ 10 ครั้งที่ 1 คนที่ 13	ครั้งที่ 1 คนที่ 8	ครั้งที่ 1 คนที่ 5	ครั้งที่ 1 คนที่ 2	ครั้งที่ 1 คนที่ 3 ครั้งที่ 1 คนที่ 6 ครั้งที่ 1 คนที่ 9 ครั้งที่ 1 คนที่ 11 ครั้งที่ 1 คนที่ 14	ครั้งที่ 1 คนที่ 12
2 1 - 5 มิ.ย.41	จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัสบดี ศุกร์	ครั้งที่ 2 คนที่ 1 ครั้งที่ 2 คนที่ 4 ครั้งที่ 2 คนที่ 7 ครั้งที่ 2 คนที่ 10 ครั้งที่ 2 คนที่ 13	ครั้งที่ 2 คนที่ 8	ครั้งที่ 2 คนที่ 5	ครั้งที่ 2 คนที่ 2	ครั้งที่ 2 คนที่ 3 ครั้งที่ 2 คนที่ 6 ครั้งที่ 2 คนที่ 9 ครั้งที่ 2 คนที่ 11 ครั้งที่ 2 คนที่ 14	ครั้งที่ 2 คนที่ 12
3 8 - 12 มิ.ย. 41	จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัสบดี ศุกร์	ครั้งที่ 3 คนที่ 1 ครั้งที่ 3 คนที่ 4 ครั้งที่ 3 คนที่ 7 ครั้งที่ 3 คนที่ 10 ครั้งที่ 3 คนที่ 13	ครั้งที่ 3 คนที่ 8	ครั้งที่ 3 คนที่ 5	ครั้งที่ 3 คนที่ 2	ครั้งที่ 3 คนที่ 3 ครั้งที่ 3 คนที่ 6 ครั้งที่ 3 คนที่ 9 ครั้งที่ 3 คนที่ 11 ครั้งที่ 3 คนที่ 14	ครั้งที่ 3 คนที่ 12
4 15-19 มิ.ย. 41	จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัสบดี ศุกร์	ครั้งที่ 4 คนที่ 1 ครั้งที่ 4 คนที่ 4 ครั้งที่ 4 คนที่ 7 ครั้งที่ 4 คนที่ 10 ครั้งที่ 4 คนที่ 13	ครั้งที่ 4 คนที่ 8	ครั้งที่ 4 คนที่ 5	ครั้งที่ 4 คนที่ 2	ครั้งที่ 4 คนที่ 3 ครั้งที่ 4 คนที่ 6 ครั้งที่ 4 คนที่ 9 ครั้งที่ 4 คนที่ 11 ครั้งที่ 4 คนที่ 14	ครั้งที่ 4 คนที่ 12

ตาราง 3 (ต่อ)

ลำดับ ที่	วัน	กลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ					
		07.00 น. - 07.50 น.	08.00 น. - 08.50 น.	08.50 น. 09.40 น.	10.30 น. - 11.20 น.	11.20 น. - 12.10 น.	14.40 น. - 15.30 น.
5 22-26 มิ.ย.41	จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัสบดี ศุกร์	ครั้งที่ 5 คนที่ 1 ครั้งที่ 5 คนที่ 4 ครั้งที่ 5 คนที่ 7 ครั้งที่ 5 คนที่ 10 ครั้งที่ 5 คนที่ 13	ครั้งที่ 5 คนที่ 8	ครั้งที่ 5 คนที่ 5	ครั้งที่ 5 คนที่ 2	ครั้งที่ 5 คนที่ 3 ครั้งที่ 5 คนที่ 6 ครั้งที่ 5 คนที่ 9 ครั้งที่ 5 คนที่ 11 ครั้งที่ 5 คนที่ 14	ครั้งที่ 5 คนที่ 12
6 29 มิ.ย.- ก.ค.41	จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัสบดี ศุกร์	ครั้งที่ 6 คนที่ 1 ครั้งที่ 6 คนที่ 4 ครั้งที่ 6 คนที่ 7 ครั้งที่ 6 คนที่ 10 ครั้งที่ 6 คนที่ 13	ครั้งที่ 6 คนที่ 8	ครั้งที่ 6 คนที่ 5	ครั้งที่ 6 คนที่ 2	ครั้งที่ 6 คนที่ 3 ครั้งที่ 6 คนที่ 6 ครั้งที่ 6 คนที่ 9 ครั้งที่ 6 คนที่ 11 ครั้งที่ 6 คนที่ 14	ครั้งที่ 6 คนที่ 12
7 6 – 10 ก.ค. 41	จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัสบดี ศุกร์	ครั้งที่ 7 คนที่ 1 ครั้งที่ 7 คนที่ 4 ครั้งที่ 7 คนที่ 7 ครั้งที่ 7 คนที่ 10 ครั้งที่ 7 คนที่ 13	ครั้งที่ 7 คนที่ 8	ครั้งที่ 7 คนที่ 5	ครั้งที่ 7 คนที่ 2	ครั้งที่ 7 คนที่ 3 ครั้งที่ 7 คนที่ 6 ครั้งที่ 7 คนที่ 9 ครั้งที่ 7 คนที่ 11 ครั้งที่ 7 คนที่ 14	ครั้งที่ 7 คนที่ 12
8 13-17 ก.ค. 41	จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัสบดี ศุกร์	ครั้งที่ 8 คนที่ 1 ครั้งที่ 8 คนที่ 4 ครั้งที่ 8 คนที่ 7 ครั้งที่ 8 คนที่ 10 ครั้งที่ 8 คนที่ 13	ครั้งที่ 8 คนที่ 8	ครั้งที่ 8 คนที่ 5	ครั้งที่ 8 คนที่ 2	ครั้งที่ 8 คนที่ 3 ครั้งที่ 8 คนที่ 6 ครั้งที่ 8 คนที่ 9 ครั้งที่ 8 คนที่ 11 ครั้งที่ 8 คนที่ 14	ครั้งที่ 8 คนที่ 12

ตาราง 3 (ต่อ)

สัปดาห์ ที่	วัน	กลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ					
		07.00 น. - 07.50 น.	08.00 น. - 08.50 น.	08.50 น. 09.40 น.	10.30 น. - 11.20 น.	11.20 น. - 12.10 น.	14.40 น. - 15.30 น.
9 20-24 ก.ค. 41	จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัสบดี ศุกร์	ครั้งที่ 9 คนที่ 1 ครั้งที่ 9 คนที่ 4 ครั้งที่ 9 คนที่ 7 ครั้งที่ 9 คนที่ 10 ครั้งที่ 9 คนที่ 13	ครั้งที่ 9 คนที่ 8	ครั้งที่ 9 คนที่ 5	ครั้งที่ 9 คนที่ 2	ครั้งที่ 9 คนที่ 3 ครั้งที่ 9 คนที่ 6 ครั้งที่ 9 คนที่ 9 ครั้งที่ 9 คนที่ 11 ครั้งที่ 8 คนที่ 14	ครั้งที่ 9 คนที่ 12

วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

1. แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองโดยดำเนินการวิจัยแบบแผนการทดลองแบบแฟกตอเรียล แบบ 2×2 (2×2 Factorial Design) (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2528 : 166) โดยมีแบบแผนการทดลอง ดังตาราง 4

ตาราง 4 แสดงแบบแผนการทดลอง แบบ 2×2 Factorial Design

ตัวแปร		A	
		A 1	A 2
B	B 1	N = 7	N = 7
	B 2	N = 7	N = 7

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

- A แทน การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
- A 1 แทน การทดลองโดยใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบ
เผชิญความจริง
- A 2 แทน การทดลองโดยใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบ
เผชิญความจริง
- B แทน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- B 1 แทน นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง
- B 2 แทน นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ
- N แทน จำนวนสมาชิกของกลุ่มทดลองในแต่ละกลุ่ม

2. ขั้นตอนการดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองแบบแฟคตอเรียลแบบ 2x2 (2x2 Factorial Design) โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการทดลองดังต่อไปนี้

2.1 ขั้นตอนเตรียมการทดลอง

ผู้วิจัยให้นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกุนทรพิรุฑราวมวิทยาคม กรุงเทพมหานคร จำนวน 467 คน ตอบแบบสอบถามยุทธวิธีการเรียน แล้วคัดเลือกเฉพาะนักเรียนที่มีคะแนนยุทธวิธีการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 30 แล้วเรียงลำดับคะแนนเกรดเฉลี่ยสะสมของนักเรียนแต่ละคนจากสูงลงมาต่ำ แล้วคัดเลือกเฉพาะนักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมที่อยู่ในตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 70 ขึ้นไป จำนวน 42 คน เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และคัดเลือกเฉพาะนักเรียนที่มีคะแนนเกรดเฉลี่ยสะสมที่อยู่ในตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 30 ลงมา จำนวน 42 คน เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จากนั้นสอบถามความสมัครใจในการเข้าร่วมการพัฒนายุทธวิธีการเรียน สุ่มอย่างง่ายเพื่อแบ่งนักเรียนในแต่ละกลุ่มออกเป็นกลุ่มละ 14 คน แล้วสุมนักเรียนแต่ละกลุ่มเป็น 2 กลุ่มย่อย เพื่อเป็นกลุ่มทดลองที่ 1, 2, 3 และ 4 กลุ่มละ 7 คน หลังจากนั้นสุมนักเรียนแต่ละกลุ่มเข้ารับ โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริง เพื่อใช้ในการทดลองสำหรับนักเรียนแต่ละกลุ่ม

2.2 ขั้นทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลอง โดยใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงกับกลุ่มทดลองที่ 1 เป็นนักเรียนที่มียุทธวิธีการเรียนต่ำและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และกลุ่มทดลองที่ 3 เป็นนักเรียนที่มียุทธวิธีการเรียนต่ำและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และดำเนินการทดลองโดยใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงกับกลุ่มทดลองที่ 2 เป็นนักเรียนที่มียุทธวิธีการเรียนต่ำและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และกลุ่มทดลองที่ 4 เป็นนักเรียนที่มียุทธวิธีการเรียนต่ำและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

2.2.1 กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 3 ผู้วิจัยใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงกับนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 3 ซึ่งแต่ละกลุ่มทดลองจะใช้ระยะเวลาในการทดลองจำนวน 9 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง รวม 9 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที ระหว่างวันที่ 25 พฤษภาคม ถึงวันที่ 24 กรกฎาคม 2541 (วันใดตรงกับวันหยุดราชการ ผู้วิจัยทำการทดลองชดเชย)

กลุ่มทดลองที่ 1 ให้คำปรึกษาในวันอังคาร เวลา 14.40 น. – 15.40 น.

กลุ่มทดลองที่ 3 ให้คำปรึกษาในวันศุกร์ เวลา 14.40 น. – 15.40 น.

2.2.2 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มทดลองที่ 4 ผู้วิจัยใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงกับนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มทดลองที่ 4 จะดำเนินการให้คำปรึกษาคนละ 9 ครั้ง ครั้งละ 50 นาทีซึ่งแต่ละกลุ่มทดลองจะใช้ระยะเวลาในการทดลอง กลุ่มละ 9 สัปดาห์ ทั้งสองกลุ่มทดลองให้คำปรึกษาในวันจันทร์ถึงวันศุกร์ ช่วงเวลา 07.00 น. – 07.50 น., 08.00 น. – 08.50 น., 08.50 น. – 09.40 น., 10.30 น. – 11.20 น., 11.20 น. – 12.10 น. และ 14.40 น. – 15.30 น. (ดังรายละเอียดตาราง 3 หน้า 75) ระหว่างวันที่ 25 พฤษภาคม ถึง วันที่ 24 กรกฎาคม 2541 (วันใดตรงกับวันหยุดราชการ ผู้วิจัยทำการทดลองชดเชย)

2.3 ขั้นหลังการทดลอง

เมื่อเสร็จสิ้นการทดลอง ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1, 2, 3 และ 4 ตอบแบบสอบถามยุทธวิธีการเรียนแล้วนำคะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถามยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้เป็นคะแนนหลังการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบคะแนนยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มกับรายบุคคลแบบเผชิญความจริง
2. เปรียบเทียบคะแนนยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันเมื่อได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
3. ศึกษาปฏิสัมพันธ์ของวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงกับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีผลต่อยุทธวิธีการเรียนของนักเรียน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่
 - 1.1 ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean)
 - 1.2 หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
2. สถิติสำหรับวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ ได้แก่
 - 2.1 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามยุทธวิธีการเรียน โดยใช้สูตร $t - test$ แบบเทคนิค 25 เปอร์เซนต์ ของกลุ่มสูงและต่ำ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์ . 2538 : 130 – 131)
 - 2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามยุทธวิธีการเรียน โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์ . 2538 : 126)
3. สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน

การทดลองครั้งนี้ใช้แบบแผนการทดลองแบบแฟคตอเรียล แบบมีตัวแปรอิสระสองตัว ในการทดสอบสมมติฐานทั้งสามสมมติฐานนั้น ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two – way Analysis of Variance) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS / PC ⁺

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อต่าง ๆ ดังนี้

$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบ
S	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
SS	แทน	ผลบวกกำลังสอง
df	แทน	ชั้นของความเป็นอิสระ
MS	แทน	คะแนนเฉลี่ยของผลบวกกำลังสอง
F	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาในการแจกแจง F
A	แทน	การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
A 1	แทน	การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง
A 2	แทน	การให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง
B	แทน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
B 1	แทน	ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง
B 2	แทน	ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลของผลการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีต่อยุทธวิธีการเรียน ดังนี้

1. คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของยุทธวิธีการเรียนก่อนการทดลองของนักเรียนแต่ละกลุ่มโดยจำแนกตามวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนก่อนการทดลอง
3. คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของยุทธวิธีการเรียนภายหลังการทดลองของนักเรียนแต่ละกลุ่มโดยจำแนกตามวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
4. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนภายหลังการทดลอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของยุทธวิธีการเรียนก่อนการทดลองของนักเรียนแต่ละกลุ่มโดยจำแนกตามวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผู้วิจัยได้นำผลคะแนนยุทธวิธีการเรียนก่อนการทดลองของนักเรียนแต่ละกลุ่ม มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) โดยจำแนกตามวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังตาราง 5

ตาราง 5 แสดงคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของยุทธวิธีการเรียนก่อนการทดลองของนักเรียนแต่ละกลุ่ม โดยจำแนกตามวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

			วิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง		รวม
			กลุ่ม (N = 14)	รายบุคคล (N = 14)	
ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	สูง (N=14)	$\bar{X}$	2.80	2.39	2.60
		S	0.22	0.49	0.42
	ต่ำ (N=14)	$\bar{X}$	2.76	2.82	2.79
		S	0.19	0.31	0.25
รวม		$\bar{X}$	2.78	2.61	2.69
		S	0.20	0.45	0.35

จากตาราง 5 ปรากฏว่า ก่อนการทดลองนักเรียนกลุ่มที่จะได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงมีคะแนนเฉลี่ยยุทธวิธีการเรียน เท่ากับ 2.78 กลุ่มนักเรียนที่จะได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลมีคะแนนเฉลี่ยยุทธวิธีการเรียน เท่ากับ 2.61 ส่วนกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีคะแนนเฉลี่ยยุทธวิธีการเรียน เท่ากับ 2.79 และกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีคะแนนเฉลี่ยยุทธวิธีการเรียน เท่ากับ 2.60

2. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนยุทธวิธีการเรียนของนักเรียน
ก่อนการทดลอง

ผู้วิจัยนำคะแนนยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนแต่ละกลุ่มก่อนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มาเปรียบเทียบกันโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง ดังตาราง 6

ตาราง 6 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนยุทธวิธีการเรียนของนักเรียน
ก่อนการทดลอง

แหล่งของความแปรปรวน		SS	df	MS	F
วิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง	(A)	782.29	1	782.29	2.04
ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	(B)	984.14	1	984.14	2.56
ปฏิสัมพันธ์	(AxB)	1372.00	1	1372.00	3.57
ความคลาดเคลื่อน		9225.43	24	384.39	
รวม		12363.86	27	457.92	

จากตาราง 6 ปรากฏว่า ก่อนการทดลองนักเรียนที่จะได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่มและรายบุคคลมียุทธวิธีการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำมียุทธวิธีการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของยุทธวิธีการเรียนภายหลังการทดลองของนักเรียนแต่ละกลุ่ม โดยจำแนกตามวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผู้วิจัยได้นำผลคะแนนยุทธวิธีการเรียนภายหลังการทดลองของนักเรียนแต่ละกลุ่มมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) โดยจำแนกตามวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังตาราง 7

ตาราง 7 แสดงคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของยุทธวิธีการเรียนภายหลังการทดลองของนักเรียนแต่ละกลุ่ม โดยจำแนกตามวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

			วิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง		รวม
			กลุ่ม (N = 14)	รายบุคคล (N = 14)	
ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	สูง (N=14)	$\bar{X}$	3.72	4.36	4.04
		S	0.33	0.36	0.47
	ต่ำ (N=14)	$\bar{X}$	3.33	3.36	3.34
		S	0.39	0.49	0.43
รวม		$\bar{X}$	3.52	3.86	3.69
		S	0.40	0.67	0.57

จากตาราง 7 ปรากฏว่า ภายหลังการทดลองกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงมีคะแนนเฉลี่ยยุทธวิธีการเรียน เท่ากับ 3.86 กลุ่มนักเรียน ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงมีคะแนนเฉลี่ยยุทธวิธีการเรียน เท่ากับ 3.52 ส่วนกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีคะแนนเฉลี่ยยุทธวิธีการเรียน เท่ากับ 4.04 และกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีคะแนนเฉลี่ยยุทธวิธีการเรียน เท่ากับ 3.34

4. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนยุทธวิธีการเรียนของนักเรียน

ภายหลังการทดลอง

ผู้วิจัยนำคะแนนยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนแต่ละกลุ่มภายหลังที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มาเปรียบเทียบกันโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง ดังตาราง 8

ตาราง 8 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนยุทธวิธีการเรียนของนักเรียน ภายหลังการทดลอง

แหล่งของความแปรปรวน		SS	df	MS	F
วิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง	(A)	2880.57	1	2880.57	4.93 *
ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	(B)	12264.14	1	12264.14	20.98 *
ปฏิสัมพันธ์	(AxB)	2414.29	1	2414.29	4.13
ความคลาดเคลื่อน		14029.71	24	584.57	
รวม		31588.71	27	1169.95	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 8 ปรากฏว่า ภายหลังการทดลองนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่มและรายบุคคลมียุทธวิธีการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงมีคะแนนเฉลี่ยยุทธวิธีการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง แสดงว่าการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงสามารถพัฒนายุทธวิธีการเรียนของนักเรียนได้ดีกว่าการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำมียุทธวิธีการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีคะแนนเฉลี่ยยุทธวิธีการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ แสดงว่านักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงเมื่อได้รับการให้คำปรึกษาสามารถพัฒนายุทธวิธีการเรียนได้ดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ส่วนปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงกับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่มีผลต่อยุทธวิธีการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริง ที่มีต่อยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกุญแจทองวิทยาคม กรุงเทพมหานคร โดยมีรายละเอียดต่อไปนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มกับรายบุคคลแบบเผชิญความจริง
2. เพื่อเปรียบเทียบยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันเมื่อได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
3. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ของวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงกับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีผลต่อยุทธวิธีการเรียนของนักเรียน

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงมียุทธวิธีการเรียนแตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง
2. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันเมื่อได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงแล้วมียุทธวิธีการเรียนแตกต่างกัน
3. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงกับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนส่งผลต่อยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนแตกต่างกัน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกุญแจทองวิทยาคม กรุงเทพมหานคร ที่มีคะแนนยุทธวิธีการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 30

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนคุณนทีรุทธธารามวิทยาคม กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2541 ที่มีคะแนนยุทธวิธีการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 30 จำนวน 28 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยใช้ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นชั้นจากประชากรที่สมัครใจเข้ารับการพัฒนายุทธวิธีการเรียน แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1, 2, 3, และ 4 กลุ่มละ 7 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เครื่องมือ ดังนี้

1. แบบสอบถามยุทธวิธีการเรียน
2. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง
3. โปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง

การดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองแบบแฟกตอเรียลแบบ 2x2 (2x2 Factorial Design) โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการทดลองดังนี้

1. ขั้นตอนเตรียมการทดลอง

ผู้วิจัยให้นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนคุณนทีรุทธธารามวิทยาคม กรุงเทพมหานคร จำนวน 467 คน ตอบแบบสอบถามยุทธวิธีการเรียนแล้วคัดเลือกเฉพาะนักเรียนที่มีคะแนนยุทธวิธีการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 30 แล้วเรียงลำดับคะแนนเกรดเฉลี่ยสะสมของนักเรียนแต่ละคนจากสูงลงมาต่ำ แล้วคัดเลือกเฉพาะนักเรียนที่มีคะแนนเกรดเฉลี่ยสะสมที่อยู่ในตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 70 ขึ้นไป จำนวน 42 คน เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และคัดเลือกเฉพาะนักเรียนที่มีคะแนนเกรดเฉลี่ยสะสมที่อยู่ในตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 30 ลงมา จำนวน 42 คน เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จากนั้นสอบถามความสมัครใจในการเข้าร่วมการพัฒนายุทธวิธีการเรียน แล้วสุ่มอย่างง่ายแบ่งนักเรียนในแต่ละกลุ่มออกเป็นกลุ่มละ 14 คน แล้วสุ่มนักเรียนแต่ละกลุ่มเป็น 2 กลุ่มย่อยกลุ่มละ 7 คน เพื่อเป็นกลุ่มทดลองที่ 1, 2, 3 และ 4 หลังจากนั้นสุ่มนักเรียนแต่ละกลุ่มเข้ารับโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริง เพื่อใช้ในการทดลองสำหรับนักเรียนแต่ละกลุ่ม

2. ขั้นทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบ
เผชิญความจริงกับกลุ่มทดลองที่ 1 และ 3 ดังนี้

กลุ่มทดลองที่ 1 เป็นนักเรียนที่มียุทธวิธีการเรียนต่ำและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

กลุ่มทดลองที่ 3 เป็นนักเรียนที่มียุทธวิธีการเรียนต่ำและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบ

เผชิญความจริงกับกลุ่มทดลองที่ 2 และ 4 ดังนี้

กลุ่มทดลองที่ 2 เป็นนักเรียนที่มียุทธวิธีการเรียนต่ำและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

กลุ่มทดลองที่ 4 เป็นนักเรียนที่มียุทธวิธีการเรียนต่ำและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

2.1 กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 3 ผู้วิจัยใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษา
เป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงกับนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 3 ซึ่งแต่ละกลุ่ม
ทดลองใช้ระยะเวลาในการทดลองจำนวน 9 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง รวม 9 ครั้ง
ครั้งละ 60 นาที กลุ่มทดลองที่ 1 ให้คำปรึกษาในวันอังคาร เวลา 14.40 น. – 15.40 น. ส่วน
กลุ่มทดลองที่ 3 ให้คำปรึกษาในวันศุกร์ เวลา 14.40 น. – 15.40 น. ระหว่างวันที่ 25 พฤษภาคม
ถึงวันที่ 24 กรกฎาคม 2541 (วันใดที่ตรงกับวันหยุดราชการ ผู้วิจัยทำการทดลองชดเชย)

2.2 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มทดลองที่ 4 ผู้วิจัยใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษา
รายบุคคลแบบเผชิญความจริงกับนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มทดลองที่ 4 จะดำเนินการ
ให้คำปรึกษาคณะละ 9 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ซึ่งแต่ละกลุ่มทดลองจะใช้ระยะเวลาใน
การทดลองกลุ่มละ 9 สัปดาห์ ทั้งสองกลุ่มทดลองให้คำปรึกษาในวันจันทร์ถึงวันศุกร์ ช่วงเวลา
07.00 น. - 07.50 น. , 08.00 น.- 08.50 น. , 08.50 น. - 09.40 น. , 10.30 น. - 11.20 น.
11.20 น. - 12.10 น. และ 14.40 น. – 15.30 น. (ดังรายละเอียดตาราง 3 หน้า 75) ระหว่างวันที่
25 พฤษภาคม 2541 ถึงวันที่ 24 กรกฎาคม 2541 (วันใดที่ตรงกับวันหยุดราชการ ผู้วิจัยทำ
การทดลองชดเชย)

3. ขั้นหลังการทดลอง

เมื่อเสร็จสิ้นการทดลอง ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1, 2, 3, และ 4
ตอบแบบสอบถามยุทธวิธีการเรียนแล้วนำคะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถามยุทธวิธีการเรียน
ของนักเรียนแต่ละคนไว้เป็นคะแนนหลังการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบคะแนนยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มกับรายบุคคลแบบเผชิญความจริง
2. เปรียบเทียบคะแนนยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันเมื่อได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
3. ศึกษาปฏิสัมพันธ์ของวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงกับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีผลต่อยุทธวิธีการเรียนของนักเรียน

ในการวิเคราะห์ข้อมูลทั้ง 3 ข้อ ผู้วิจัยวิเคราะห์โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two – way Analysis of Variance) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC⁺

สรุปผลของการศึกษาค้นคว้า

จากการเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงและการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงที่มีต่อยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนคุณนทีรุทธารามวิทยาคม กรุงเทพมหานคร ปรากฏผลดังต่อไปนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงมียุทธวิธีการเรียนแตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงมีคะแนนเฉลี่ยยุทธวิธีการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง
2. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันเมื่อได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงแล้วมียุทธวิธีการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีคะแนนเฉลี่ยยุทธวิธีการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ
3. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงกับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่มีผลต่อยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เป็นการเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงและการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงที่มีต่อยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนคุณนทีรุทธารามวิทยาคม กรุงเทพมหานคร ปรากฏผลดังต่อไปนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงมียุทธวิธีการเรียน

แตกต่างกันจากนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงมีคะแนนเฉลี่ยยุทธวิธีการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1

จากผลการวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่าการให้คำปรึกษารายบุคคลและเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงสามารถพัฒนายุทธวิธีการเรียนของนักเรียนให้ดีขึ้นได้ ทั้งนี้เพราะการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง เป็นกระบวนการที่ผู้ให้คำปรึกษาช่วยเหลือนักเรียนให้สามารถพัฒนายุทธวิธีการเรียน โดยพบกับผู้ให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล มีจุดมุ่งหมาย เพื่อที่จะเปลี่ยนแปลงยุทธวิธีการเรียนที่เป็นอยู่ในปัจจุบันของนักเรียนให้มียุทธวิธีการเรียนใหม่ที่พึงประสงค์ โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้สำรวจและประเมินยุทธวิธีการเรียนของตนเองในปัจจุบัน ตลอดจนวางแผนในการพัฒนายุทธวิธีการเรียน ซึ่งอยู่บนพื้นฐานของความเป็นไปได้ที่จะปฏิบัติและดำเนินการตามแผนที่ตนเองกำหนดไว้ โดยทำสัญญากับผู้ให้คำปรึกษา รวมทั้งรายงานผลการปฏิบัติให้ผู้ให้คำปรึกษาทราบภายหลังการนำแผนการไปปฏิบัติ ถ้านักเรียนไม่ได้ทำตามสัญญาผู้ให้คำปรึกษาจะไม่ลงโทษเมื่อปฏิบัติไม่สำเร็จแต่จะให้กำลังใจซึ่งนักเรียนมีความรู้สึกเต็มใจที่จะปฏิบัติตามสัญญาที่ให้ไว้ ดังนั้นนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง เกิดการเรียนรู้ที่จะพัฒนายุทธวิธีการเรียนแต่ละด้านที่ถูกต้อง มีความรับผิดชอบต่อการแก้ปัญหาของตนเอง เข้าใจตนเอง ยอมรับความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่เป็นปัญหาทางการเรียนของตนเอง เห็นความสำคัญของการมียุทธวิธีการเรียนที่ถูกต้อง รู้สึกว่าตนเองสามารถควบคุมตนเองให้ทำในสิ่งที่พึงประสงค์ได้จึงทำให้นักเรียนมียุทธวิธีการเรียนดีขึ้น ดังที่ กิปสัน และมิทเชล (Gibson and Mitcheel, 1995 : 32) ได้กล่าวว่า การให้คำปรึกษารายบุคคลเป็นสัมพันธภาพของการช่วยเหลือแบบบุคคลต่อบุคคลเน้นที่การพัฒนาส่วนบุคคลให้สามารถแก้ปัญหาที่กำลังเผชิญและตัดสินใจเลือกได้ในสิ่งที่ตนต้องการด้วยตนเองและเป็นกระบวนการที่ต้องการบรรยากาศที่เป็นส่วนตัว มีสัมพันธภาพที่ดี จริงใจ การพยายามเข้าถึงความรู้สึกและยอมรับในตัวของผู้รับคำปรึกษาซึ่งสิ่งเหล่านี้จะช่วยให้เกิดการพัฒนาและประสบความสำเร็จในการให้คำปรึกษา

ผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ ประวีณ สุทธิสง่า (2540 : 83) ที่ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี ผลการศึกษพบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง

ส่วนการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง สามารถพัฒนายุทธวิธีการเรียนของนักเรียนให้ดีขึ้นได้ ทั้งนี้เพราะการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงมีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะเปลี่ยนแปลงยุทธวิธีการเรียนที่เป็นอยู่ในปัจจุบันของนักเรียนให้มียุทธวิธีการเรียนใหม่ที่พึงประสงค์ โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้สำรวจ และประเมินยุทธวิธีการเรียนของตนเองในปัจจุบัน ตลอดจนวางแผนในการพัฒนายุทธวิธีการเรียนซึ่งอยู่บนพื้นฐานของความเป็นไปได้ที่จะปฏิบัติ และดำเนินการตามแผนที่ตนเองกำหนดไว้ โดยทำสัญญากับผู้ให้คำปรึกษาและสมาชิกในกลุ่ม รวมทั้งรายงานผลการปฏิบัติให้ผู้ให้คำปรึกษาทราบภายหลังการนำแผนไปปฏิบัติ ถ้านักเรียนไม่ได้ทำตามสัญญา ผู้ให้คำปรึกษาและสมาชิกในกลุ่มจะไม่ลงโทษเมื่อปฏิบัติไม่สำเร็จแต่จะช่วยให้กำลังใจ ซึ่งนักเรียนจะมีความรู้สึกเต็มใจที่จะปฏิบัติตามสัญญาที่ให้ไว้ อีกทั้งกระบวนการของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มได้เปิดโอกาสให้สมาชิกมีสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในกลุ่ม สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แลกเปลี่ยนประสบการณ์ ซึ่งนำไปสู่ความร่วมมือในการคิด วิเคราะห์ และหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ จึงทำให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อการแก้ปัญหาของตนเอง เข้าใจตนเอง ยอมรับความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่เป็นปัญหาด้านการเรียนของตนเอง เห็นความสำคัญของการมียุทธวิธีการเรียนที่ถูกต้อง รู้สึกว่าตนเองสามารถควบคุมตนเองให้ทำในสิ่งที่พึงประสงค์ได้และมีการเปลี่ยนแปลงยุทธวิธีการเรียนดีขึ้น โดยอาศัยประสบการณ์ที่ได้จากกลุ่ม ดังที่ กุมเพชร ฉัตรสุกกุล (2521:91) ได้กล่าวว่า บรรยากาศของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มจะเอื้ออำนวยต่อการพัฒนาพฤติกรรมของนักเรียนได้อย่างรวดเร็ว ส่งเสริมให้นักเรียนเผชิญกับปัญหาของตนเองและแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น นักเรียนมีโอกาสอภิปรายเกี่ยวกับปัญหาและวิธีการแก้ปัญหาร่วมกัน ซึ่งนอกจากนักเรียนจะเป็นผู้คิดหาวิธีแก้ปัญหของตนเองแล้วนักเรียนสามารถเสนอความคิดเกี่ยวกับการแก้ปัญหของผู้อื่นด้วย สิ่งเหล่านี้นำไปสู่ความรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า

ผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ วัชรินทร์ แยมโสภี (2538 : 79) ที่ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงที่มีต่อวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอนุสุรยานุสรณ์ อำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผลการศึกษพบว่า นักเรียนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนดีขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง

นอกจากนี้ผลการวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่าการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงสามารถพัฒนายุทธวิธีการเรียนของนักเรียนได้ดีกว่าการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง ทั้งนี้เพราะการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง เป็นกระบวนการที่นักเรียนได้รับความช่วยเหลือในการแก้ปัญหาเฉพาะของนักเรียนแต่ละคนและได้รับความสนใจจากผู้ให้คำปรึกษาแต่เพียงผู้เดียวในการให้คำปรึกษาแต่ละครั้ง จึงส่งผลทำให้สัมพันธภาพระหว่าง

ผู้ให้คำปรึกษาและนักเรียนเป็นไปได้อย่างลึกซึ้ง เป็นกันเอง ไร้กังวล กล้าเปิดเผย นอกจากนี้กระบวนการให้คำปรึกษารายบุคคลสามารถพูดคุยในเนื้อหาที่จะพัฒนาได้อย่างละเอียด ครอบคลุมในทุกประเด็น อีกทั้งการวิจัยครั้งนี้มุ่งพัฒนายุทธวิธีการเรียนที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนให้เปลี่ยนแปลงทั้งความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมทางการเรียนซึ่งมีเนื้อหาที่จะพัฒนาในแต่ละด้านของยุทธวิธีการเรียนนั้นมีความลึกซึ้ง ละเอียดและต้องใช้ระยะเวลาที่ค่อนข้างมากในการให้คำปรึกษาในแต่ละครั้ง ตลอดจนประเด็นปัญหาทางด้านยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนแต่ละคนนั้นก็มีลักษณะที่เฉพาะตัว บางครั้งกระบวนการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มไม่สามารถช่วยเหลือสมาชิกในกลุ่มได้อย่างทั่วถึงทุกคน

นอกจากนี้ ลักษณะพื้นฐานของนักเรียนในการทดลองครั้งนี้นักเรียนส่วนใหญ่มาต่างห้องเรียนกัน มีปัญหาครอบครัวและเป็นเด็กในชุมชนแออัด มีลักษณะบุคลิกภาพที่ไม่พร้อมที่จะมีมนุษยสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ไม่ค่อยเปิดเผยความคิด ความรู้สึก ให้บุคคลอื่นทราบโดยง่ายถ้าไม่ได้เป็นเพื่อนที่สนิทกันมาก จึงทำให้นักเรียนเกิดความไว้วางใจ กล้าเปิดเผยกับผู้ให้คำปรึกษามากกว่าเพื่อนนักเรียนรุ่นเดียวกัน ดังที่ เจียรนัย ทรงชัยกุล (2529:411) ได้กล่าวว่า การให้คำปรึกษารายบุคคลเหมาะสำหรับผู้รับคำปรึกษาที่ไม่พร้อมทางด้านทักษะในเรื่องมนุษยสัมพันธ์หรือบุคลิกภาพที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนในการแสดงออกกับผู้อื่น หรือเหมาะกับนักเรียนบางคนที่ไม่กล้าที่จะเปิดเผยตนเองกับผู้อื่น นอกจากไว้วางใจและต้องการความช่วยเหลือจากครูเท่านั้น จึงเป็นเหตุทำให้นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงพัฒนายุทธวิธีการเรียนได้ดีกว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง

ผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ วุฒิชัย จงกานิ่งศิริ (2538:62) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อการปรับตัวด้านการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีสยาม (ช่างกลสยาม) กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลตามทฤษฎีเผชิญความจริงมีการปรับตัวด้านการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการสังเกตของผู้วิจัย ซึ่งเป็นผู้ดำเนินการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริง พบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงมีการพัฒนายุทธวิธีการเรียนได้ดีกว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคล กล้าที่จะเปิดเผยเรื่องส่วนตัวที่ส่งผลกระทบต่อยุทธวิธีการเรียน ไว้วางใจผู้ให้คำปรึกษามากกว่าเพื่อนรุ่นเดียวกัน และผู้วิจัยสังเกตพบว่าตลอดระยะเวลาดำเนินการให้คำปรึกษานักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลนั้น นักเรียนมีความสนใจและให้ความร่วมมือในการให้คำปรึกษาอย่างสม่ำเสมอ นักเรียนมาตรงเวลา และเล่าปัญหาเกี่ยวกับ

การเรียนรู้ให้ผู้ดำเนินการให้คำปรึกษาทราบ ทำให้นักเรียนมีความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธวิธีการเรียนแต่ละด้านที่ตนเองเป็นอยู่ในปัจจุบัน และมองเห็นแนวทางแก้ไขปัญหานั้นๆ นอกจากนี้ผู้วิจัยพบว่า ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษามีความเป็นกันเอง ไร้วางใจ กล้าเปิดเผย มีความตั้งใจที่จะปฏิบัติตามสัญญาที่ตนเองได้ตั้งไว้อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ และมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกันจึงส่งผลทำให้บรรยากาศในการให้คำปรึกษาดำเนินไปด้วยดีทุกครั้ง

ส่วนนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง ผู้วิจัยสังเกตพบว่า ช่วงแรกของการดำเนินการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ผู้วิจัยสามารถสร้างบรรยากาศให้เกิดความเป็นกันเอง ไร้วางใจและเกิดความคุ้นเคยกันนั้นต้องใช้ระยะเวลาก่อนข้างมาก จึงทำให้นักเรียนไม่กล้าพูด ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น อาจเพื่อนสมาชิกในกลุ่มโดยเฉพาะเพื่อนต่างเพศ ไม่กล้าเปิดเผยเรื่องส่วนตัวที่แท้จริงที่ส่งผลกระทบต่อยุทธวิธีการเรียนของตนเอง ทั้งนี้เพราะลักษณะพื้นฐานของสมาชิกในกลุ่มส่วนใหญ่มาจากเพื่อนต่างห้องเรียนกัน ไม่สนิทสนมหรือคุ้นเคยกันมาก่อน อีกทั้งปัญหาทางด้านยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนแต่ละคนนั้นมีลักษณะที่เฉพาะตัว จึงทำให้ปัญหาทางด้านยุทธวิธีการเรียนในบางประเด็นผู้ให้คำปรึกษาไม่สามารถช่วยเหลือนักเรียนแต่ละคนได้อย่างละเอียดและทั่วถึง นอกจากนี้ผู้วิจัยสังเกตพบว่า ตลอดระยะเวลาดำเนินการทดลอง นักเรียนมีความสนใจ ให้ความร่วมมือในการมารับคำปรึกษาอย่างสม่ำเสมอ มาตรงเวลา ทำให้นักเรียนมีความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธวิธีการเรียนแต่ละด้านที่ตนเองเป็นอยู่ในปัจจุบัน มองเห็นแนวทางในการแก้ปัญหาและช่วยเหลือซึ่งกันและกันวางแผนที่จะพัฒนายุทธวิธีการเรียน ถึงแม้บางครั้งไม่ค่อยตั้งใจที่จะปฏิบัติตามสัญญาที่ตนเองได้ตั้งไว้ แต่ก็ได้มีการพัฒนายุทธวิธีการเรียนดีขึ้นจากเมื่อก่อนมาก จึงทำให้นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงมีการพัฒนายุทธวิธีการเรียนได้ดีกว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง

จากการบันทึกยุทธวิธีการเรียนของอาจารย์ประจำวิชาวิทยาศาสตร์และภาษาอังกฤษ (บันทึกเฉพาะพฤติกรรมทางการเรียนที่สังเกตเห็นในห้องเรียน) ของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลและเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง พบว่า นักเรียนมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางการเรียนในแต่ละด้านไปในทางที่ดีขึ้น คือ นักเรียนมีการเตรียมอุปกรณ์การเรียน ได้แก่ สมุดจดคำบรรยาย ปากกา ไม้บรรทัด หนังสือเรียนมาโรงเรียนบ่อยครั้งขึ้นจากเมื่อก่อนไม่ได้นำมาเลย มีการเข้าชั้นเรียนทุกครั้ง มีการพูดคุยหรือเล่นกับเพื่อนลดน้อยลง มีการซักถามเมื่อมีข้อสงสัย และแสดงความคิดเห็นหรือตอบคำถามครูที่เกี่ยวกับบทเรียนบ้างบางครั้ง มีความตั้งใจในการฟังคำบรรยายจากครูผู้สอนเพิ่มมากขึ้น มีการจดบันทึกจากคำบรรยายของครู ตลอดจนได้มีการนำงานที่ได้รับมอบหมายและนำการบ้านมาส่งทุกครั้ง โดยที่นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคล

มีความรับผิดชอบต่อการเรียน กระตือรือร้นและตั้งใจที่จะพัฒนาโดยเริ่มพัฒนาพฤติกรรมทางด้านการเรียนดังกล่าวไปที่ละพฤติกรรมอย่างค่อยเป็นค่อยไปและได้ปฏิบัติอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ ส่วนนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม มีความรับผิดชอบต่อการเรียนพอสมควร ไม่ค่อยที่จะกระตือรือร้นและตั้งใจอย่างเต็มที่ในการพัฒนาพฤติกรรมทางการเรียนดังกล่าว แต่ก็มีการพัฒนาพฤติกรรมทางการเรียนดังกล่าวไปที่ละพฤติกรรมอย่างค่อยเป็นค่อยไป ถึงแม้จะไม่ได้ปฏิบัติอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอในบางพฤติกรรม เมื่อเปรียบเทียบกับก่อนการทดลองมีการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนดังกล่าวดีขึ้น

จากการประเมินผลในขั้นปัจฉิมนิเทศ นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการให้คำปรึกษารายบุคคลและเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงว่า ทำให้นักเรียนมีเป้าหมายและมองเห็นแนวทางในการปฏิบัติตนเกี่ยวกับยุทธวิธีการเรียนได้อย่างชัดเจน ตลอดทั้งได้เรียนรู้แนวทางปฏิบัติตนเกี่ยวกับยุทธวิธีการเรียนในแต่ละด้านที่ถูกต้อง ทำให้นักเรียนเห็นคุณค่าและประโยชน์ในการเรียน มีความรับผิดชอบต่อการเรียน รู้สึกว่าชีวิตมีคุณค่า ภูมิใจในตนเองที่สามารถปฏิบัติในสิ่งที่ตั้งใจไว้ได้ มีความมั่นใจในตนเองมากขึ้น และจะปฏิบัติเช่นนี้ต่อไปแม้ว่าจะไม่ได้มารับคำปรึกษาแล้วก็ตาม

✱ สรุปผลการวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่าการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงนำมาใช้พัฒนายุทธวิธีการเรียนของนักเรียนได้ดีกว่าการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง

2. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันเมื่อได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงแล้วมียุทธวิธีการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีคะแนนเฉลี่ยยุทธวิธีการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

✱ จากผลการวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีการพัฒนายุทธวิธีการเรียนได้ดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความรู้สึกลึกซึ้งและความคิดเกี่ยวกับการเรียนในทางที่ดี เห็นความสำคัญของการเรียน นักเรียนแต่ละคนมีเป้าหมายในการเรียนต่อของตนเองในระดับที่สูงขึ้น ตลอดระยะเวลาดำเนินการทดลองนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงส่วนใหญ่กล้าแสดงออก เสนอความคิดเห็นและมีส่วนร่วมในกระบวนการให้คำปรึกษา มีการเรียนรู้ในสิ่งที่พัฒนาในแต่ละด้านได้อย่างรวดเร็ว มีความมุ่งมั่นและอดทนในการเปลี่ยนแปลงยุทธวิธีการเรียนของตนเอง ตลอดจนมีความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนๆ ในห้องเรียนและอาจารย์ผู้สอนซึ่งมีส่วนเอื้ออำนวยในการเปลี่ยนแปลงยุทธวิธีการเรียนที่ไม่เหมาะสม ดังที่ โอโนดา (ระวีวรรณ จำเรียง, 2540 : 66 ; อ้างอิงมาจาก Onoda, 1975) ได้กล่าวว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงเป็นคนที่มีความรับผิดชอบ ควบคุม

ตัวเองได้ มีความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น มีความสามารถในการเรียนรู้ ตอบสนองสถานการณ์ใหม่ได้อย่างรวดเร็ว และสามารถใช้ประสบการณ์ในอดีตเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ยุทธชัย รัตนพงษ์เพียร (2538 : 20-22) ได้กล่าวว่า นักเรียนมีทัศนคติไม่ดีต่อการเรียน ขาดความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง มีความตั้งใจในการเรียนเพียงช่วงระยะเวลาสั้น กิดช้า มีความจำช้า แสดงออกยาก เบื่อหน่ายการเรียน ไม่มีความมุ่งมั่นหรืออดทนในการทำสิ่งต่าง ๆ

นอกจากนี้ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ส่วนใหญ่ไม่มีปัญหาทางครอบครัว มีฐานะทางครอบครัวที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนของเด็ก ดังนั้นการที่นักเรียนมียุทธวิธีการเรียนที่ไม่เหมาะสมนั้นเนื่องมาจากตัวของนักเรียนเองเป็นส่วนใหญ่ จึงได้มีการพัฒนาและหาแนวทางในการแก้ปัญหาที่ตัวนักเรียนเพียงอย่างเดียวและเมื่อนักเรียนได้มารับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง ทำให้นักเรียนได้มองเห็นความสำคัญของการเรียน มีความรับผิดชอบต่อการเรียนมากขึ้น มีความรู้สึกว่าคุณเองสามารถควบคุมชีวิตตนเองให้กระทำในสิ่งที่พึงประสงค์ได้ และมีความสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงยุทธวิธีการเรียนได้อย่างรวดเร็ว จึงทำให้นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีการพัฒนายุทธวิธีการเรียนได้ดีกว่านักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ ไดเนอร์ (Diener. 1970 : 396 – 400) ได้ศึกษานิัยสและทัศนคติในการเรียนของนิสิตปี 2, 3, และ 4 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีนิัยส ทัศนคติในการเรียนดีกว่านิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ นอกจากนี้ ริชมอนด์ (Richmond. 1959 : 959) ได้ศึกษาเปรียบเทียบลักษณะของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เกรด 8 จำนวน 3,806 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง รู้สึกมีความสุขสนุกกับการเรียนมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำและนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงยังมีลักษณะเด่นในด้านความขยันหมั่นเพียร ด้านความคิดริเริ่ม ความร่วมมือ ความรับผิดชอบ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความมั่นคงทางอารมณ์และความมุ่งหวังที่แท้จริง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุรีย์ ประกายจันทร์ (2532 : 69 – 70) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างนิัยสทางการเรียน ทัศนคติทางการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาลเมืองอุดรดิตถ์ จังหวัดอุดรดิตถ์ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีนิัยสในด้านความรับผิดชอบต่อการเรียนและด้านวิธีการทำงานดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

จากการสังเกตของผู้วิจัย ซึ่งเป็นผู้ดำเนินการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ พบว่า นักเรียนที่มี

ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีการพัฒนายุทธวิธีการเรียนได้ดีกว่านักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ทั้งนี้เพราะตลอดระยะเวลาดำเนินการให้คำปรึกษานักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีความรับผิดชอบต่อการมารับคำปรึกษาอย่างสม่ำเสมอ มีความสนใจและให้ความร่วมมือในการให้คำปรึกษา มาตรฐานนัดหมาย มีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน เป็นกันเอง ไว้วางใจ กล้าเปิดเผยและเล่าปัญหาเกี่ยวกับการเรียนให้ผู้ดำเนินการให้คำปรึกษาทราบ มีการแสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็นและมีส่วนร่วมในกระบวนการให้คำปรึกษา มีความตั้งใจที่จะปฏิบัติตามสัญญาที่ตนเองได้ตั้งไว้อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ มีการเรียนรู้และสื่อความหมายได้อย่างรวดเร็ว ตลอดจนมีความสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงยุทธวิธีการเรียนที่เป็นปัญหาของตนเองได้อย่างรวดเร็ว

ส่วนนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีการพัฒนายุทธวิธีการเรียนดีขึ้น เช่นกันและจากการสังเกตของผู้วิจัย พบว่า ในช่วงแรกของการดำเนินการให้คำปรึกษานักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีความรับผิดชอบต่อการมารับคำปรึกษาอย่างสม่ำเสมอ มีความสนใจและให้ความร่วมมือในการให้คำปรึกษา มาตรฐานนัดหมาย มีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน เป็นกันเอง ไว้วางใจ กล้าเปิดเผยและเล่าปัญหาเกี่ยวกับการเรียนให้ผู้ดำเนินการให้คำปรึกษาทราบ เมื่อดำเนินการให้คำปรึกษาในระยะหลัง พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำให้ ความสนใจและให้ความร่วมมือในการให้คำปรึกษาลดน้อยลง มาไม่ตรงเวลานัดหมาย ไม่ค่อยตั้งใจที่จะปฏิบัติตามสัญญาที่ตนเองได้ตั้งใจไว้ ในการปฏิบัตินั้นปฏิบัติได้ไม่สม่ำเสมอ อีกทั้งระหว่างการดำเนินการทดลองนักเรียนไม่ค่อยได้แสดงความคิดเห็น เสนอความคิด นักเรียนมีการเรียนรู้และสื่อความหมายได้ช้า และมีความสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงยุทธวิธีการเรียนที่เป็นปัญหาของตนเองได้อย่างช้า

จากการบันทึกยุทธวิธีการเรียนของอาจารย์ประจำวิชาวิทยาศาสตร์ และวิชาภาษาอังกฤษ (บันทึกเฉพาะพฤติกรรมทางการเรียนที่สังเกตเห็นในห้องเรียน) ของนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ พบว่า นักเรียนมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางการเรียนในแต่ละด้านไปในทางที่ดีขึ้น คือ นักเรียนมีการเตรียมอุปกรณ์การเรียน ได้แก่ สมุดจดคำบรรยาย ไม่บรรทัด หนังสือเรียนมาโรงเรียนบ่อยครั้งขึ้นจากเมื่อก่อนไม่ได้นำมาเลย มีการเข้าชั้นเรียนทุกครั้ง มีการพูดคุยหรือเล่นกับเพื่อนลดน้อยลง มีการซักถามเมื่อมีข้อสงสัย และแสดงความคิดเห็นหรือตอบคำถามครูที่เกี่ยวกับบทเรียนบ้างบางครั้ง มีความตั้งใจในการฟังคำบรรยายจากครูผู้สอนเพิ่มมากขึ้น มีการจดบันทึกจากคำบรรยายของครู ตลอดจนได้มีการนำงานที่ได้รับมอบหมายและทำการบ้านมาส่งทุกครั้ง โดยที่นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีความรับผิดชอบต่อการเรียน กระตือรือร้นและตั้งใจที่จะพัฒนา โดยเริ่มพัฒนาพฤติกรรมทางด้านการเรียนดังกล่าวไปที่ละพฤติกรรมอย่างค่อยเป็นค่อยไปและได้ปฏิบัติอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ

ส่วนนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีความรับผิดชอบต่อการเรียนค่อนข้างน้อย ไม่ค่อยที่จะกระตือรือร้น และไม่คอยตั้งใจอย่างเต็มที่ในการพัฒนาพฤติกรรมทางการเรียนดังกล่าว แต่มีการพัฒนาพฤติกรรมทางการเรียนดังกล่าวไปที่ละพฤติกรรมอย่างค่อยเป็นค่อยไป ถึงแม้จะไม่ได้ปฏิบัติอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ เมื่อเปรียบเทียบกับก่อนการทดลองมีการพัฒนาพฤติกรรมทางการเรียนดังกล่าวดีขึ้น

จากการประเมินผลในขั้นปัจฉิมนิเทศ นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงว่า ทำให้นักเรียนมีเป้าหมาย และมองเห็นแนวทางในการปฏิบัติตนเกี่ยวกับยุทธวิธีการเรียนได้อย่างชัดเจน ตลอดจนได้เรียนรู้แนวทางปฏิบัติตนเกี่ยวกับยุทธวิธีการเรียนในแต่ละด้านที่ถูกต้อง ทำให้นักเรียนเห็นคุณค่าและประโยชน์ในการเรียน มีความรับผิดชอบต่อการเรียน รู้สึกว่าชีวิตมีคุณค่า มีความมั่นใจในตนเองมากขึ้นและจะปฏิบัติเช่นนี้ต่อไป แม้ว่าจะไม่ได้รับคำปรึกษาแล้วก็ตาม

สรุปผลการวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีการพัฒนายุทธวิธีการเรียนได้ดีกว่านักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

3. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงกับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไม่มีผลต่อยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3

จากผลการวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่าวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงแต่ละวิธี ไม่ขึ้นอยู่กับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในการพัฒนายุทธวิธีการเรียนของนักเรียน ทั้งนี้เพราะวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแต่ละตัวแปรมีลักษณะของเนื้อหา วิธีการ หลักการที่เฉพาะเจาะจงและไม่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือสัมพันธ์กันต่อการพัฒนายุทธวิธีการเรียน

โดยที่วิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง เป็นกระบวนการช่วยเหลือนักเรียนโดยเน้นให้นักเรียนมีความรับผิดชอบในการเปลี่ยนแปลงความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในปัจจุบัน ด้วยการพิจารณาและประเมินความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมของตนเอง และวางแผนโครงการเปลี่ยนแปลงความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมของตนเอง ซึ่งสามารถปฏิบัติได้จริง โดยใช้กระบวนการที่มีเป้าหมายชัดเจนและมีระบบ โดยใช้วิธีการให้คำปรึกษารายบุคคลและเป็นกลุ่ม

วิธีที่ 1 การให้คำปรึกษารายบุคคล เป็นกระบวนการที่ผู้ให้คำปรึกษาให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ขอรับคำปรึกษา โดยให้คำปรึกษาเป็นการส่วนตัวเฉพาะรายในแต่ละครั้ง เพื่อให้เขาสามารถเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น สามารถเผชิญปัญหาที่กำลังประสบอยู่ได้ และมีทักษะในการ

แก้ปัญหาได้เองอย่างเหมาะสม สามารถวางโครงการชีวิตของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มขีดความสามารถ (เจียรนัย ทรงชัยกุล . 2529 : 407)

วิธีที่ 2 การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม เป็นกระบวนการที่บุคคลซึ่งต้องการตรงกันที่จะปรับปรุงตนเองในเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือต้องการจะแก้ปัญหาใดปัญหาหนึ่งร่วมกัน มาปรึกษาหารือซึ่งกันและกันเป็นกลุ่ม สมาชิกในกลุ่มจะมีโอกาสได้แสดงออกเกี่ยวกับความรู้สึกและความคิดเห็นของแต่ละคน เป็นการได้ระบายความรู้สึกขัดแย้งในจิตใจ ได้สำรวจตนเอง ได้ฝึกการยอมรับตนเอง กล่าวที่จะเผชิญปัญหา และได้ใช้ความคิดในการแก้ปัญหาหรือปรับปรุงตนเอง อีกทั้งได้รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น (วัชร ทรัพย์มี . 2533 : 271-272)

ส่วนระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนซึ่งประกอบด้วยนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ชูพิน พิพิธกุล (2525 : 475-476) ได้กล่าวว่าลักษณะของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีความจำดี สามารถเรียนรู้ได้เร็ว มองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ใหม่และความรู้ที่มีอยู่แล้ว รู้จักเปรียบเทียบ แยกแยะและหาข้อสรุป สามารถแสดงออกได้ดี มองเห็นคุณค่าและประโยชน์ของการเรียน มีสมาธิ ช่างสังเกต มีความมั่นใจในตนเอง มีเหตุผล มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ สามารถทำสิ่งต่างๆ ได้รวดเร็วและสามารถทำงานได้เป็นเวลานาน ๆ มีความปรารถนาที่จะประสบความสำเร็จด้านวิชาการ มีความรับผิดชอบ ขยันหมั่นเพียร

อีกทั้งลักษณะของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะมีความสามารถทางการอ่านต่ำ มีปัญหาในการใช้ถ้อยคำ มีเจตคติไม่ดีต่อโรงเรียน ขาดความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง ขาดทักษะในการฟังไม่มีความตั้งใจในการเรียนหรือมีความตั้งใจในการเรียนเพียงช่วงระยะเวลาสั้น มีข้อบกพร่องทางทักษะการใช้มือ ไม่ประสบความสำเร็จในด้านการเรียน ขาดความสามารถในการแสดงออกทางคำพูด มีวุฒิภาวะค่อนข้างต่ำทางด้านอารมณ์และสังคม (วัชร บุรณสิงห์ . 2525: 435-436)

สรุปจากผลการวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่าวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงทั้งแบบรายบุคคลและเป็นกลุ่มไม่มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งทางด้านทฤษฎี หลักการ วิธีการและเนื้อหาเกี่ยวกับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงเป็นเหตุทำให้ไม่มีความสัมพันธ์กันที่จะส่งผลต่อการพัฒนายุทธวิธีการเรียนของนักเรียน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 การนำวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงไปใช้นั้น สามารถนำไปใช้พัฒนายุทธวิธีการเรียนได้ทั้งนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ผู้ที่จะนำไปใช้จะต้องมีความรู้ทั้งทฤษฎีและเทคนิคของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นอย่างดี

1.2 การพัฒนายุทธวิธีการเรียนของนักเรียนนั้นควรใช้วิธีการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริงเพราะสามารถพัฒนายุทธวิธีการเรียนของนักเรียนได้ทั้ง 2 วิธี ซึ่งผลการวิจัยพบว่า การให้คำปรึกษารายบุคคลสามารถพัฒนายุทธวิธีการเรียนได้ดีกว่าการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ทั้งนี้เนื่องจากสมาชิกแต่ละคนมาต่างห้องเรียนกันส่งผลทำให้สร้างบรรยากาศความเป็นกันเอง ไร้กังวล ความคุ้นเคยได้เข้าห่อยในช่วงการดำเนินการให้คำปรึกษาในระยะแรกจึงควรที่จะคำนึงถึงลักษณะของสมาชิกแต่ละคนก่อนที่จะจัดนักเรียนเข้ากลุ่มเพื่อรับคำปรึกษา

1.3 โดยพื้นฐานลักษณะของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีความมุ่งมั่นและความคาดหวังในการเรียนที่ค่อนข้างน้อย จึงควรคำนึงถึงในช่วงคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยสอบถามความสนใจในการเข้าร่วมการพัฒนายุทธวิธีการเรียนอย่างแท้จริง

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

2.1 การติดตามผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลตามทฤษฎีเผชิญความจริงที่มีต่อยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนภายหลังการทดลองทุก ๆ 1 เดือน , 3 เดือน หรือ 6 เดือน เพื่อศึกษาความคงทนของยุทธวิธีการเรียนของนักเรียน

2.2 ควรนำโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลตามทฤษฎีเผชิญความจริงที่มีต่อยุทธวิธีการเรียนไปดัดแปลง เพื่อปรับใช้กับนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ ต่อไป เช่น ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ประกาศนียบัตรวิชาชีพ เป็นต้น

2.3 ควรนำวิธีการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริงไปทดลองพัฒนายุทธวิธีการเรียนของนักเรียนโดยระดับวิชาที่จะพัฒนา เช่น วิชาวิทยาศาสตร์ วิชาคณิตศาสตร์ เป็นต้น

2.4 ควรมีการศึกษาว่าตัวแปรใดที่ส่งผลต่อยุทธวิธีการเรียนของนักเรียน เพื่อหาแนวทางแก้ไขต่อไป เช่น ภูมิหลังครอบครัว เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนิษฐา รัตนบุรี. ผลของโปรแกรมการปรับรูปแบบกลุ่มในการปรับปรุงพฤติกรรมการเรียน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวิมุตยารามพิทยากร. วิทยานิพนธ์ กษ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2536. อัดสำเนา.
- ก่อ สวัสดิพิพาณิชย์. คู่มือในการสร้างประสิทธิภาพในการเรียน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ศาสนา,
2525.
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 8
(พ.ศ. 2540 - 2544). กรุงเทพฯ : สำนักนายกรัฐมนตรี, 2540
- คมเพชร ฉัตรสุกกุล. กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและ
จิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2521.
- _____. ทฤษฎีการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.
- จิราภรณ์ อารยะรังสฤษฎ์. จิตวิทยาการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม. เชียงใหม่ : คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2539.
- เจียรนัย ทรงชัยกุล. เอกสารการสอนชุดวิชาการแนะแนวในระดับมัธยมศึกษา หน่วยที่ 1 - 7.
นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2529.
- ชนิตา รักษ์พลเมือง. การศึกษาเพื่อพัฒนาประเทศ. กรุงเทพฯ : โครงการตำราคณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- ชูชัย สมิทธิไกร. การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2527.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. แบบแผนการทดลองและสถิติ. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.
- ทิพาดี เอมะวรรณ. เรียนให้เก่งในมหาวิทยาลัย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
ปลาตะเพียน, 2529.
- ทิพวรรณ กิตติพร. การให้คำปรึกษากลุ่ม. พิษณุโลก : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยา
การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2535.
- ประวีณ สุทธิสง่า. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบ
เผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ อำเภอสรีราชา จังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2540. อัดสำเนา.

- ปรีชาจักร อุดมมะโยธิน. “เทคนิคในการสอบไล่”, เรื่องไม่ยาก ถ้าอยากเรียนเก่ง. กรุงเทพฯ :
หน่วยพัฒนาการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2529.
- ผกา บุญเรือง. เอกสารคำสอนวิชาแนะแนว 301 การแนะแนวเบื้องต้น. กรุงเทพฯ :
ภาควิชาแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน, 2528.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. การแนะแนวและการให้คำปรึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์บัณฑิตการพิมพ์, 2529.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. ทฤษฎีและเทคนิคการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
พิทักษ์อักษร, 2525.
- พนม ลิมอารี. การแนะแนวเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2533.
- พรทิพย์ ศรีสุรักษ์. “การอ่านตำราเรียนให้ได้”, เรื่องไม่ยาก ถ้าอยากเรียนเก่ง. กรุงเทพฯ :
หน่วยพัฒนาการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2529.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 8.
กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2538.
- พิกุล วงศ์ก้อม. กลวิธีการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา
กรุงเทพมหานครและเขตการศึกษา 9. ปริยฐานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.
- ยุพิน พิพิธกุล. การเรียนการสอนคณิตศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : บพิธการพิมพ์, 2524.
- ยุทธชัย รัตนพงษ์เพียร. การแก้ปัญหาให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
วิชาคณิตศาสตร์ต่ำ โดยการสอนซ่อมเสริมเป็นกลุ่มในโรงเรียนจอมพระประชาสรรค์
จังหวัดสุรินทร์. ปริยฐานิพนธ์ ศษ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช,
2538.
- ระวีวรรณ จำเรียง. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนคอนเมืองทหารอากาศบำรุง กรุงเทพมหานคร.
ปริยฐานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2540.
อัดสำเนา.
- รุ่งทิวา จักรกร. วิธีการสอนทั่วไป. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม, 2527.

- วัชรินทร์ แฉ่มโสภี. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบ
เผชิญความจริงที่มีต่อวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนอยุธยาสมุทร อำเภพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา.
ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2538. อัดสำเนา.
- วัชรีย์ ทรัพย์มี. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาในโรงเรียน. กรุงเทพฯ :
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.
- _____. ทฤษฎีและกระบวนการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ ภาควิชาจิตวิทยา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.
- วัชรีย์ ชูระคำ. จิตวิทยาการแนะแนวและให้คำปรึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : กรมการฝึกหัดครู
กระทรวงศึกษาธิการ, 2524.
- วัชรีย์ ชูธรรม. ยุทธวิธีในการพิจารณาสร้างเสริมค่านิยม. กรุงเทพฯ : กรมการฝึกหัดครู
กระทรวงศึกษาธิการ, 2525.
- วัชรีย์ บุณยสิงห์. พฤติกรรมการสอนคณิตศาสตร์ 1. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัย
รามคำแหง, 2525.
- วิทยากร เชิงกุล. ทำอย่างไรจึงจะเรียนเก่ง. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ปรีชญา,
2537.
- วิสิทธิ์ โรจน์พจนรัตน์. แนะวิธีเรียนเก่งและปัญหาเพิ่มเติม. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
พัฒนาศึกษา, 2539.
- วุฒิชัย จงคำนึ่งคิด. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อ
การปรับตัวด้านการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียน
เทคโนโลยีสยาม (ช่างกลสยาม) กรุงเทพมหานคร. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2538. อัดสำเนา.
- ศรัญญา เมฆแก้ว. ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ นิสัยในการเรียนและ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัด
สำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดนครศรีธรรมราช. วิทยานิพนธ์ กษ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2536. อัดสำเนา.
- ศรียะพร จันทโนทก. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา
คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ กรุงเทพมหานคร. ปริญญาโท กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2538. อัดสำเนา.

- สุดฤทัย มุขวงศา. ผลการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มโดยแนวความคิดแบบพิจารณาความเป็นจริงที่มีต่อนิสัย และทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533. อัดสำเนา.
- สุขุม เฉลยทรัพย์. การส่งเสริมการอ่าน. ปทุมธานี : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์, 2531.
- สุปาลี สนธิรัตน์. วิธีเพิ่มสมรรถภาพในการเรียน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2530.
- สุปรียา อันทิวาโรทัย. ผลการใช้แม่แบบในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนและทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนจันทร์ประดิษฐารามวิทยาคม กรุงเทพมหานคร. ปรียาณานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.
- สุรีย์ ปรายจันทร. ความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยทางการเรียน ทัศนคติทางการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาลเมืองอุดรดิศต์ จังหวัดอุดรดิศต์. วิทยานิพนธ์ กษ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2532. อัดสำเนา.
- เสนห์ จามริก. ฐานคิดสู่ทางเลือกใหม่ของสังคมไทย. กรุงเทพฯ : อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง, 2541.
- อาภา จันทรสกุล. ทฤษฎีและวิธีการให้คำปรึกษาในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2531.
- อุษณีย์ ทองสหธรรม. ผลของการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงเพื่อลดความวิตกกังวลในการสอบเพื่อศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนารีกุล จังหวัดอุบลราชธานี. ปรียาณานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2538. อัดสำเนา.
- อุทุมพร ทองอุไทย. “การศึกษาในระบบโรงเรียน”, การศึกษาแห่งชาติ. 15 (3) : 16 - 22 ; กุมภาพันธ์ - มีนาคม 2524.
- เอกราช แก้วเขียว. ผลการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มที่มีต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2540. อัดสำเนา.

- Chang, Chaunlin. "A Comparison of The Effectiveness of Counseling or Teaching Taiwanese University Students with Control Theory / Reality Therapy as The Model on Responsible Behaviors and Effective Life Control", Dissertation Abstracts International. 56 (05) : 1706 ; November, 1995.
- Corey, Gerald. Theory and Practice of Counseling and Psychotherapy. 3rd ed. USA : Brooks / Cole, 1986.
- _____. Theory and Practice of Group Counseling. 4th ed. California : Brooks /Cole, 1995.
- Dierner, Charles L. "Similarities and Difference Between Over – Achieving and Under – Achieving Student", The Personal and Guidance Journal. 38 : 396 – 400 ; September, 1970.
- Edens, Robert Manning. "Effects of Teaching Control Theory and Reality Therapy as an Approach to Reducing Disruptive Behaviors in Middle School Physical Education", Dissertation Abstracts International. 57 (01) : 149 ; July, 1996.
- Gawrys, J. Jr. and Brown. O. Group Guidance and Counseling in Schools. New York : McGraw - Hill Book Company, 1970.
- George, L. Rickey. and Cristiani, S. Therese. Counseling Theory and Practice. 4th ed. USA : A Simon and Schuster Company, 1995.
- Gibson, L. Robert. and Mitchell, H. Marianne. Introduction to Counseling and Guidance. 4th ed. USA : A Simon and Schuster Company, 1995.
- Good, V. Carter. Dictionary of Education. 3rd ed. USA : McGraw - Hill, Inc., 1973.
- Harris, Margaret. Ann. Common. "Effect of Reality / Control Theory on Predictors of Responsible Behavior of Junior High School Students in An Adolescent Pregnancy Prevention Program", Dissertation Abstracts International. 54 (04) : 1992 ; October, 1993.
- Heaney, Mary Jane. "Learning and Study Strategies, Cognitive Indicator, and Demographic Factors as Related to Academic Achievement and Retention Among College Freshmen", Dissertation Abstracts International. 57 (04) : 1460 ; October, 1996.

- King, Ebrahimian and Jennifer Carlene. "The Effect of Study Skills Instruction on The Study Strategies and Attitudes of College Students with Learning Disabilities", Dissertation Abstracts International. 54 (12) : 4368 ; June, 1994.
- Lindgren, Clay. Henry. The Psychology of College Success A Dynamic Approach. New York : John Wiley & Sons, Inc., 1969.
- Maddox, Harry. How To Study. London : The English Language Book Society, 1965.
- Mehrens, William. A. and Lehman J. Irvin. Measurement and Evaluation in Education and Psychology. 2nd ed. New York : Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1975.
- Richmond, Charles H. "A study of Predicted and Measured Achievement and Some Possible Causative Factors of Differences", Dissertation Abstracts International. 20 : 959 ; September , 1959.
- Rowntree, Derek. A Dictionary of Education. London : Harper & Row, 1981.
- Schmidt, John J. Counseling in School : Essential Services and Comprehensive Programs. USA : Allyn and Bacon, 1993.
- Shertzer, Bruce and Shelley C. Stone. Fundamental of Counseling. Boston : Houghton Mifflin Company, 1974.
- Smith, Samuel. Best Method of Study. London : London Business Nobel, Inc., Book, 1970.
- Tussing, Lyle. Study and Succeed. New York : John Wiley & Sons, Inc., 1963.
- Weinstein, E. Claire., Palmer, R. David and Schulte, C. Ann. Learning and Study Strategies Inventory (LASSI). Florida : H & H Publishing Company, Inc., 1987.
- Wrenn, Gilbert. C. and Larsen, P. Robert. Studying Effectively. 2nd ed. California : The Board of Trustees of The Leland, 1995.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

1. หนังสือขอความร่วมมือในการรวบรวมข้อมูล
2. แบบสอบถามยุทธวิธีการเรียน
3. ค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่น
ทั้งฉบับของแบบสอบถามยุทธวิธีการเรียน

สำเนา

ที่ ทม 1007/1144

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

9 มีนาคม 2541

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนกุนนทีรุทธารามวิทยาคม

เนื่องจาก นางสาวศิริภรณ์ เทพนิม นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกจิตวิทยาการ
แนะแนวของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การเปรียบเทียบ
ผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริงที่มีต่อยุทธวิธีการเรียนของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกุนนทีรุทธารามวิทยาคม กรุงเทพมหานคร” ทั้งนี้
อยู่ในความควบคุมดูแลของ

อาจารย์พรณพิศ วาณิชการ

ประธาน

รองศาสตราจารย์ ดร.สมสรร วงษ์อยู่น้อย

กรรมการ

มีความประสงค์จะขอทดลองการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริงที่มีต่อ
ยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2541 ในระหว่างเดือน
พฤษภาคม – กรกฎาคม 2541 เพื่อเป็นข้อมูลในการทำวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัยจึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ในครั้งนี้ด้วย และขอขอบคุณใน
ความช่วยเหลืออนุเคราะห์ที่ท่านจะให้แก่บัณฑิตผู้นี้

ขอแสดงความนับถือ

(ศาสตราจารย์ ดร.เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 2584119

แบบสอบถามยุทธวิธีการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความเกี่ยวกับแนวปฏิบัติในการเรียนตามความคิดหรือความรู้สึกที่มีอยู่ ขอให้นักเรียนอ่านข้อความเหล่านี้แล้วพิจารณาว่าข้อความดังกล่าวเป็นจริงสำหรับนักเรียนมากน้อยเพียงใด แล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ดังนี้

ตอบ จริงที่สุด เมื่อ ข้อความนั้น เป็นจริงมากที่สุดสำหรับนักเรียน

ตอบ จริง เมื่อ ข้อความนั้น เป็นจริงสำหรับนักเรียน

ตอบ จริงบ้าง เมื่อ ข้อความนั้น เป็นจริงบ้างบางครั้งสำหรับนักเรียน

ตอบ จริงน้อย เมื่อ ข้อความนั้น เป็นจริงน้อยมากสำหรับนักเรียน

ตอบ ไม่จริงเลย เมื่อ ข้อความนั้น ไม่จริงเลยสำหรับนักเรียน

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	ไม่ จริง เลย
1	ข้าพเจ้าเตรียมสมุด ดินสอ ปากกา ไม้บรรทัด และหนังสือให้พร้อมก่อน เข้าเรียนเพราะเป็นประโยชน์ต่อการเรียน ของข้าพเจ้า.....					
2	ข้าพเจ้ามาโรงเรียนโดยไม่ได้นำการบ้าน มาส่งตามเวลาที่กำหนด เพราะทำไม่เสร็จ					
3	ข้าพเจ้าอ่านหนังสือเรียนล่วงหน้าก่อน เข้าห้องเรียน เพราะคิดว่าครูอาจจะสอบ					
4	ข้าพเจ้าไม่ชอบเรียนบางวิชาแต่ข้าพเจ้า ก็ตั้งใจเรียน เพราะไม่อยากสอบตก.....					
5	ข้าพเจ้าเข้าเรียนโดยไม่ชอบซักถามครู เมื่อมีข้อสงสัย เพราะกลัวว่าคำถามของ ตนไม่ได้รับความสนใจจากครูและเพื่อน.....					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	ไม่ จริง เลย
6	ข้าพเจ้าตอบคำถามครูในห้องเรียน เพราะคิดว่าการตอบคำถามช่วยให้ เข้าใจเนื้อหามากขึ้น.....					
7	ข้าพเจ้าเข้าชั้นเรียนโดยไม่ฟังคำบรรยาย จากครูในบางวิชา เพราะไม่ชอบวิธีการสอน ของครู.....					
8	ข้าพเจ้าฟังคำบรรยายจากครูโดยจับใจ ความสำคัญของสิ่งที่ครูพูดไม่ได้ เพราะ ไม่แน่ใจว่าครูเน้นเรื่องอะไร.....					
9	ข้าพเจ้าฟังคำบรรยายจากครูโดยไม่ได้อ จดโน้ต เพราะคิดว่าจำเนื้อหาที่ครู สอนไม่ได้.....					
10	ข้าพเจ้าแบ่งเวลาในการเรียนหรือทำ กิจกรรมต่าง ๆ ในแต่ละวัน เพราะคิดว่า ช่วยให้สิ่งต่าง ๆ ได้ครบถ้วนและ ทันกำหนด.....					
11	ข้าพเจ้ามาโรงเรียนโดยค้นคว้าหา ความรู้เพิ่มเติมในห้องสมุด เพราะคิดว่า จะช่วยเข้าใจเนื้อหาที่เรียนและมีความรู้ ใหม่.....					
12	ข้าพเจ้าทำการบ้านที่ได้รับมอบหมาย เพราะทำให้เข้าใจเนื้อหาที่เรียนได้ดีขึ้น.....					
13	ข้าพเจ้าเข้าเรียนทุกชั่วโมงโดยไม่ชอบ อ่านบททวนสิ่งที่เรียนมา เพราะคิดว่า อ่านตอนใกล้สอบก็จะอ่านทัน.....					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	ไม่ จริง เลย
14	ข้าพเจ้าสรุปใจความสำคัญในสิ่งที่อ่าน ทุกครั้ง เพราะคิดว่าสะดวกในการ ทบทวนบทเรียนในครั้งต่อไป.....					
15	ข้าพเจ้าเตรียมตัวสอบโดยไม่ชอบทำ ตารางวางแผนการเตรียมตัวสอบใน แต่ละครั้ง เพราะทำให้เสียเวลา.....					
16	ข้าพเจ้าอ่านทบทวนเนื้อหาตามโน้ตย่อ เพราะคิดว่าช่วยให้จำเนื้อหาที่อ่านได้ อย่างรวดเร็ว.....					
17	ข้าพเจ้าอ่านหนังสือโดยไม่ชอบทำ แบบฝึกหัด และแบบทดสอบในแต่ละ รายวิชา เพราะคิดว่าทำให้เสียเวลาในการ อ่านหนังสือเตรียมสอบวิชาอื่น.....					
18	ข้าพเจ้ามาโรงเรียนโดยไม่ชอบจัด หนังสือตามตารางสอน เพราะทำให้เกิด ความล่าช้า.....					
19	ข้าพเจ้าส่งงานที่ได้รับมอบหมายตามเวลา เพราะกลัวโดนครูทำโทษหรือโดน หักคะแนน.....					
20	ข้าพเจ้ามาโรงเรียนโดยไม่ชอบอ่าน หนังสือล่วงหน้า เพราะคิดว่าข้าพเจ้า ความจำไม่ค่อยดี อ่านไปก็เสียเวลาเปล่า.....					
21	ข้าพเจ้าเข้าชั้นเรียนโดยไม่ตั้งใจเรียน วิชาที่ไม่ชอบหรือไม่สนใจ เพราะคิดว่า ไม่รู้จะเรียนไปทำไม.....					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	ไม่ จริง เลย
22	ข้าพเจ้าถามคำถามครูทันทีที่ไม่เข้าใจ เพราะทำให้เข้าใจสิ่งที่สงสัยขึ้น.....					
23	ข้าพเจ้าเข้าชั้นเรียนโดยไม่ได้ตอบคำถามครู เพราะกลัวตอบผิด.....					
24	ข้าพเจ้าฟังคำบรรยายจากครู เพราะคิดว่าช่วยให้เข้าใจและจดจำได้ดีขึ้น.....					
25	ข้าพเจ้าฟังคำบรรยายจากครูแล้วสรุปใจความสำคัญก่อนที่จะจดบันทึก เพราะคิดว่าช่วยให้เข้าใจเนื้อหาและสะดวกในการอ่านทบทวนครั้งต่อไป.....					
26	ข้าพเจ้าจดโน้ตย่อทุกวิชา เพราะคิดว่าจะช่วยให้อ่านได้ดีขึ้น.....					
27	ข้าพเจ้ามาโรงเรียนโดยไม่ได้วางแผนว่าจะทำอะไรในแต่ละวัน เพราะไม่อยากทำ.....					
28	ข้าพเจ้าจัดตารางอ่านหนังสือในแต่ละวัน เพราะจะได้ไม่ต้องไปเร่งอ่านตอนสอบ.....					
29	ข้าพเจ้ามาโรงเรียนโดยไม่ได้ค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมในห้องสมุด เพราะห่วยเล่นกับเพื่อน.....					
30	ข้าพเจ้าอ่านหนังสือประกอบการเรียนหนังสือคู่มือเรียน เพราะจะช่วยให้มีความรู้เพิ่มเติม และบางครั้งมีแนวข้อสอบ.....					
31	ข้าพเจ้ามาโรงเรียนโดยไม่ชอบทำการบ้านด้วยตนเอง เพราะคิดไม่ออกว่าจะทำอย่างไร และคิดว่าเป็นการเป็นการเสียเวลา.....					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	ไม่ จริง เลย
32	ข้าพเจ้าอ่านบทบทวนบทเรียนหลังจากเรียนเสร็จ เพราะคิดว่าช่วยให้เข้าใจเนื้อหาและจำได้มากขึ้น.....					
33	ข้าพเจ้าอ่านหนังสือโดยไม่ชอบทำบันทึกย่อสรุปเนื้อหาสาระสำคัญของเรื่องที่อ่าน เพราะคิดว่าจำอย่างเดียวก็น่าเพียงพอ.....					
34	ข้าพเจ้าเตรียมตัวสอบล่วงหน้าทุกครั้ง เพราะคิดว่าจะช่วยให้สอบได้และมีผลการเรียนดีขึ้น.....					
35	ในการเตรียมตัวสอบข้าพเจ้าไม่ได้ลองทำแบบฝึกหัดและแบบทดสอบต่าง ๆ เพราะคิดว่าอ่านที่จดโน้ตย่อจากคำบรรยายของครูอย่างเดียวก็น่าเพียงพอแล้ว.....					
36	ข้าพเจ้ามาตรงเรียนโดยไม่ได้นำหนังสือเรียนเล่มหนา ๆ มา เพราะทำให้หนักกระเป๋าหนังสือ.....					
37	ข้าพเจ้าเข้าเรียนโดยไม่ได้นำการบ้านมาส่งตามเวลาที่กำหนด เพราะขี้เกียจทำ.....					
38	ข้าพเจ้าอ่านหนังสือล่วงหน้าก่อนเข้าห้องเรียน เพราะคิดว่าจะช่วยให้เข้าใจบทเรียนเวลาที่ครูสอน.....					
39	ข้าพเจ้ามาโรงเรียนโดยไม่ได้นำเข้าเรียนทุกวิชา เพราะอยากเล่นกับเพื่อนมากกว่า.....					
40	ข้าพเจ้าเข้าเรียนแต่ชอบพูดคุยหรือเล่นกับเพื่อน เพราะสนุกและช่วยให้คลายเครียดในสิ่งที่เรียน.....					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	ไม่ จริง เลย
41	ข้าพเจ้าเข้าชั้นเรียนโดยไม่ซักถามครูเมื่อมีข้อสงสัย เพราะไม่กล้าที่จะถามและไม่รู้ว่าจะถามอย่างไร.....					
42	ข้าพเจ้าเข้าเรียนทุกชั่วโมงโดยไม่ชอบตอบคำถามครูในห้องเรียนซึ่งก็เป็นความตั้งใจของข้าพเจ้า.....					
43	ในขณะที่เรียนบางวิชาข้าพเจ้าไม่จดโน้ตย่อ เพราะรู้สึกเบื่อหน่ายที่จะจด.....					
44	ข้าพเจ้ามาตรงเรียนโดยไม่ได้ค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมในห้องสมุด เพราะคิดว่าหนังสือเป็นพื้นเล่มค้นหาเล่มที่ต้องการไม่เจอ.....					
45	ข้าพเจ้าอ่านหนังสือแบบเรียนโดยไม่ได้อ่านหนังสือประกอบการเรียน หนังสือคู่มือเรียน หนังสือพิมพ์และวารสารต่าง ๆ เพราะขี้เกียจ.....					
46	ข้าพเจ้ามาโรงเรียนโดยไม่ได้ทำการบ้านด้วยตนเอง เพราะคิดว่ามาลอกเพื่อนส่งครูได้.....					
47	ข้าพเจ้าอ่านหนังสือทบทวนโดยขีดเส้นใต้ หรือทำเครื่องหมายตรงข้อความที่สำคัญ เพราะจะได้รู้ว่าเนื้อหาที่สำคัญอยู่ตรงไหน.....					
48	ข้าพเจ้าบันทึกย่อสิ่งที่อ่าน เพราะคิดว่าช่วยในการจำเนื้อหาที่เรียน.....					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	ไม่ จริง เลย
49	ข้าพเจ้าเตรียมตัวสอบโดยไม่ชอบทำ ตารางวางแผนการเตรียมตัวสอบล่วงหน้า ซึ่งก็เป็นความตั้งใจของข้าพเจ้า.....					
50	ในการเตรียมตัวสอบข้าพเจ้าลองทำ แบบฝึกหัดและแบบทดสอบต่างๆ เพราะ คิดว่าช่วยให้เข้าใจในสิ่งที่เรียนได้ดีขึ้น.....					
51	ข้าพเจ้ามาโรงเรียนโดยไม่ได้นำหนังสือ เรียนมาด้วยซึ่งก็เป็นความตั้งใจของ ข้าพเจ้า.....					
52	ข้าพเจ้ามาโรงเรียนโดยไม่ได้อ่านหนังสือ ล่วงหน้า เพราะคิดว่าไม่จำเป็นต้องอ่าน มาก่อน.....					
53	ข้าพเจ้าเข้าชั้นเรียนทุกครั้ง เพราะคิดว่า ช่วยให้เรียนเข้าใจ.....					
54	ในขณะที่เรียนข้าพเจ้าไม่พูดคุยหรือเล่น กับเพื่อน เพราะคิดว่าจะได้เข้าใจใน สิ่งที่ครูสอน.....					
55	ข้าพเจ้าทำรายงานที่ครูสั่งโดยไม่ได้ ค้นคว้าความรู้เพิ่มเติมในห้องสมุดเพราะ คิดว่ามีอยู่ในหนังสือเรียนก็เพียงพอแล้ว.....					
56	ข้าพเจ้ามาโรงเรียนโดยไม่ได้ทำการบ้าน ข้อที่ยากเพราะรู้สึกเบื่อก่อนที่จะต้อง พยายามคิด.....					
57	ข้าพเจ้าเข้ากลุ่มตัวกับเพื่อน เพื่อทบทวน วิชาที่เรียน เพราะคิดว่าช่วยให้เข้าใจ เนื้อหาชัดเจนยิ่งขึ้น.....					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	ไม่ จริง เลย
58	ข้าพเจ้าอ่านหนังสือทบทวนบทเรียนโดย ไม่ได้จัดตารางอ่านหนังสือเรียนใน แต่ละวัน เพราะรู้สึกเบื่อกับที่จะต้องทำตาม ตารางที่กำหนด.....					
59	ข้าพเจ้าไม่ชอบครูบางคนข้าพเจ้าจึงไม่ เข้าเรียนวิชาที่ครูคนนั้นสอน.....					
60	ขณะที่ครูสอนข้าพเจ้าไม่คุยหรือเล่น กับเพื่อน เพราะกลัวว่าจะโดนครูดุ.....					

รายละเอียดเกี่ยวกับแบบสอบถามยุทธวิธีการเรียน

ลักษณะแบบสอบถามยุทธวิธีการเรียน แบ่งออกเป็น 7 ด้าน ดังนี้

1. ด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียน มี 12 ข้อ

ได้แก่ ข้อที่ 1, 2, 3, 19, 20, 36, 38, 39, 51, 52, 53 และ 59

2. ด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ มี 11 ข้อ

ได้แก่ ข้อที่ 4, 5, 6, 21, 22, 23, 40, 41, 42, 54 และ 60

3. ด้านการจดบันทึก มี 7 ข้อ

ได้แก่ ข้อที่ 7, 8, 9, 24, 25, 26, และ 43

4. ด้านการแบ่งเวลาในการเรียน มี 5 ข้อ

ได้แก่ ข้อที่ 10, 18, 27, 28, และ 58

5. ด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม มี 6 ข้อ

ได้แก่ ข้อที่ 11, 29, 30, 44, 45, และ 55

6. ด้านการทบทวนบทเรียน มี 12 ข้อ

ได้แก่ ข้อที่ 12, 13, 14, 31, 32, 33, 37, 46, 47, 48, 56 และ 57

7. ด้านการเตรียมตัวสอบ มี 7 ข้อ

ได้แก่ ข้อที่ 15, 16, 17, 34, 35, 49 และ 50

ข้อความเป็นในแง่บวก ได้แก่ ข้อที่ 1, 3, 4, 6, 10, 11, 12, 14, 16, 19, 20, 22, 24, 25, 26, 28, 29, 30, 32, 34, 38, 47, 48, 50, 53, 54, 57 และ 60

ข้อความเป็นในแง่ลบ ได้แก่ ข้อที่ 2, 5, 7, 8, 9, 13, 15, 17, 18, 21, 23, 27, 31, 33, 35, 36, 37, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 49, 51, 52, 55, 56, 58, และ 59

ตาราง 9 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามยุทธวิธีการเรียน

ข้อที่	ค่า t	ข้อที่	ค่า t	ข้อที่	ค่า t
1	4.61	21	4.19	41	4.59
2	3.13	22	5.29	42	3.45
3	3.19	23	4.16	43	5.39
4	3.88	24	2.26	44	5.00
5	3.78	25	5.47	45	4.29
6	3.47	26	6.20	46	5.43
7	2.83	27	3.16	47	5.86
8	2.17	28	4.55	48	6.47
9	2.76	29	3.40	49	3.78
10	4.93	30	5.02	50	3.99
11	3.17	31	4.88	51	6.44
12	6.64	32	7.32	52	5.59
13	4.46	33	2.76	53	2.75
14	3.78	34	4.25	54	3.90
15	4.12	35	4.52	55	4.48
16	3.22	36	5.49	56	6.12
17	6.45	37	6.63	57	5.03
18	4.63	38	5.13	58	2.44
19	4.14	39	3.36	59	3.63
20	6.52	40	6.55	60	5.51

ค่าอำนาจจำแนกแต่ละข้อ ตั้งแต่ 2.17 – 7.32

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ .9137

ภาคผนวก ข

1. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง
2. โปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง
3. รายละเอียดโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบ
เผชิญความจริง
4. รายละเอียดโปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบ
เผชิญความจริง
5. หนังสือสัญญา
6. แบบบันทึกยุทธวิธีการเรียน
7. ตัวอย่างบันทึกการให้คำปรึกษา

**โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงเพื่อพัฒนายุทธวิธีการเรียน
สำหรับกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 3**

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
1	ปฐมนิเทศ	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพความคุ้นเคยกันระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียนและระหว่างนักเรียนกับนักเรียนภายในกลุ่ม 2. เพื่อให้ให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม บทบาท หน้าที่ ของนักเรียนและผู้วิจัย ตลอดจนระยะเวลาและสถานที่ในการรับคำปรึกษา	1. ผู้วิจัยกล่าวต้อนรับและแนะนำตนเองให้นักเรียนรู้จัก และให้นักเรียนแนะนำตนเอง 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรม “เธอคือใคร” 2.1 ผู้วิจัยแจกกระดาษเปล่าให้นักเรียนทุกคนแล้วให้พับกระดาษให้ได้ 8 ช่อง 2.2 ให้นักเรียนแต่ละคนไปสัมภาษณ์นักเรียนคนอื่น ๆ ให้ครบทุกคน ตามเวลาที่กำหนดให้ และให้ซักถามคนละ 5 คำถาม 2.3 เมื่อสัมภาษณ์ครบทุกคน ผู้วิจัยจะเรียกชื่อนักเรียนทีละคน แล้วให้นักเรียนคนอื่น ๆ ได้รายงานข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียนคนนั้นจากการไปสัมภาษณ์ 3. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง เพื่อพัฒนายุทธวิธีการเรียนให้เหมาะสมและอธิบายบทบาท หน้าที่ของนักเรียนที่ต้องปฏิบัติในการเข้ารับคำปรึกษา

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
			4. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยที่เกี่ยวกับรายละเอียด 5. ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันสรุปประเด็นที่ได้ชี้แจงไปเพื่อความเข้าใจที่ตรงกัน 6. ผู้วิจัยนัดหมาย วัน เวลาและสถานที่ในการรับคำปรึกษาในครั้งต่อไป
2	ยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียน	1. เพื่อให้ให้นักเรียนในกลุ่มเห็นความสำคัญของการมียุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียน 2. เพื่อให้ให้นักเรียนในกลุ่มเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียนที่ถูกต้อง 3. เพื่อให้ให้นักเรียนในกลุ่มช่วยซึ่งกันและกันในการค้นหาแนวทางในการปรับปรุงยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียนเพื่อกำหนดเป็นแผนการปฏิบัติ และสัญญาที่จะปฏิบัติตามแผนที่กำหนดขึ้น	ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงครั้งที่ 2 โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนในกลุ่มได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ตลอดทั้งอภิปรายร่วมกัน ตามลำดับขั้นตอนดังนี้ <u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นสร้างสัมพันธภาพ ผู้วิจัยสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษาให้เกิดความรู้สึกรอบอุ้มใจ ไว้วางใจปลอดภัย และเป็นกันเองกับผู้วิจัยและผู้วิจัยติดตามผลการให้คำปรึกษาครั้งที่ 1 โดยใช้เทคนิคการฟังการตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นสำรวจความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
			การเข้าชั้นเรียนของนักเรียนในปัจจุบันที่ส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้เมื่อนักเรียนในกลุ่มสำรวจยุทธวิธีการเรียนรู้ด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียนแล้ว ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้สะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของเพื่อน พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็น และให้กำลังใจเพื่อนสมาชิก ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การสรุป และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นประเมินความคิดความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียนของนักเรียนในกลุ่มตามสภาพความเป็นจริงว่าเหมาะสมหรือไม่ แล้วผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้สะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียน พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็น และให้กำลังใจเพื่อนสมาชิก ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
			การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การตีความหมาย การสรุป และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 4</u> ขึ้นวางแผนการปฏิบัติใน การปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้าน การเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน และ การเข้าชั้นเรียนของนักเรียนในกลุ่ม และเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้าน การเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและ การเข้าชั้นเรียนที่ถูกต้องโดยผู้วิจัย เปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่ม สะท้อนความรู้สึก แสดงความ คิดเห็น เสนอความคิดเห็น ตลอดจน ให้กำลังใจเพื่อนสมาชิกใน การวางแผนปฏิบัติ ซึ่งแผนการนั้น นักเรียนในกลุ่มสามารถปฏิบัติได้ และเต็มใจที่จะปฏิบัติ ผู้วิจัยใช้ เทคนิคการฟัง การให้ข้อมูล การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 5</u> ขึ้นสร้างสัญญาหรือ ข้อผูกพันของนักเรียนแต่ละคนใน การปฏิบัติตามแผนการที่จะปรับปรุง ความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
			เกี่ยวกับการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียน และนำยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าเรียนที่ถูกต้องไปปฏิบัติโดยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 6</u> ขึ้นติดตามผลการปฏิบัติในการพัฒนายุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน และการเข้าชั้นเรียนของนักเรียนในกลุ่ม โดยผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลหลังจากที่ได้ไปปฏิบัติตามแผนที่สัญญาไว้ ถ้าปฏิบัติไม่ได้ผู้วิจัยและสมาชิกในกลุ่มให้กำลังใจนักเรียนวางแผนปฏิบัติใหม่ที่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้โดยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ
3	ยุทธวิธีการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน	1. เพื่อให้ให้นักเรียนในกลุ่มเห็นความสำคัญของการมียุทธวิธีการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน 2. เพื่อให้ให้นักเรียนในกลุ่มเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนที่ถูกต้อง 3. เพื่อให้ให้นักเรียนในกลุ่มช่วยซึ่งกันและกันในการคิดหา	ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงครั้งที่ 3 โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนในกลุ่มได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ตลอดทั้งอภิปรายร่วมกัน ตามลำดับขั้นตอนดังนี้ <u>ขั้นที่ 1</u> ขึ้นสร้างสัมพันธภาพ ผู้วิจัยสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษาให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ ไร้กังวลปลอดภัยและเป็นกันเองกับผู้วิจัย

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
		แนวทางในการปรับปรุงยุทธวิธีการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนเพื่อกำหนดเป็นแผนการปฏิบัติ และสัญญาที่จะปฏิบัติตามแผนที่ตนเองกำหนดขึ้น	และผู้วิจัยติดตามผลการให้คำปรึกษาครั้งที่ 2 โดยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิด และปลายปิด และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นสำรวจความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนของนักเรียนในปัจจุบันที่ส่งผลกระทบต่อการเรียน เมื่อนักเรียนในกลุ่มสำรวจยุทธวิธีการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน แล้วผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้สะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของเพื่อน พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็น และให้กำลังใจเพื่อนสมาชิก ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การสรุป และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นประเมินความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนของนักเรียนในกลุ่ม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
			ตามสภาพความเป็นจริงว่าเหมาะสมหรือไม่ แล้วผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้สะท้อนความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมของเพื่อน พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็น และให้กำลังใจเพื่อนสมาชิก ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การตีความหมาย การสรุป และ การให้กำลังใจ ขั้นที่ 4 <u>ขั้นวางแผนการปฏิบัติ</u> ในการปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน ของนักเรียนในกลุ่ม และเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนที่ถูกต้องโดยผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้สะท้อนความรู้สึก แสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็นตลอดจนให้กำลังใจเพื่อนสมาชิกในการวางแผนปฏิบัติ ซึ่งแผนการนั้นนักเรียนในกลุ่มสามารถปฏิบัติได้และเต็มใจที่จะปฏิบัติ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การให้ข้อมูล การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการให้กำลังใจ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
			<u>ขั้นที่ 5</u> ขั้นสร้างสัญญาหรือข้อผูกพันของนักเรียนแต่ละคนในการปฏิบัติตามแผนการที่จะปรับปรุงความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนและนำยุทธวิธีการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนที่ถูกต้องไปปฏิบัติโดยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 6</u> ขั้นติดตามผลการปฏิบัติในการพัฒนายุทธวิธีการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนของนักเรียนในกลุ่ม โดยผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลหลังจากที่ได้ไปปฏิบัติตามแผนที่สัญญาไว้ ถ้าปฏิบัติไม่ได้ผู้วิจัยและสมาชิกในกลุ่มให้กำลังใจนักเรียนวางแผนปฏิบัติใหม่ที่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้โดยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ
4	ยุทธวิธีการเรียนด้านการจดบันทึก	1. เพื่อให้ให้นักเรียนในกลุ่มเห็นความสำคัญของการมียุทธวิธีการเรียนด้านการจดบันทึก 2. เพื่อให้ให้นักเรียนในกลุ่มเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านการจดบันทึกที่ถูกต้อง	ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงครั้งที่ 4 โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนในกลุ่มได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ตลอดทั้งอภิปรายร่วมกัน ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
		3. เพื่อให้ให้นักเรียนในกลุ่มช่วยซึ่งกันและกันในการคิดแนวทางในการปรับปรุงยุทธวิธีการเรียนด้านการจดบันทึกเพื่อกำหนดเป็นแผนการปฏิบัติและสัญญาที่จะปฏิบัติตามแผนการที่ตนเองกำหนดขึ้น	<u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นสร้างสัมพันธภาพ ผู้วิจัยสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษาให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ ไร้กังวลปลอดภัยและเป็นกันเองกับผู้วิจัยและผู้วิจัยติดตามผลการให้คำปรึกษาครั้งที่ 3 โดยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิดและการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นสำรวจความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการจดบันทึกของนักเรียนในปัจจุบันที่ส่งผลกระทบต่อ การเรียน เมื่อนักเรียนในกลุ่มสำรวจยุทธวิธีการเรียนด้านการจดบันทึกแล้วผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้สะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของเพื่อน พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็น และให้กำลังใจเพื่อนสมาชิก ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การสรุป และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นประเมินความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการจดบันทึกของ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
			นักเรียนในกลุ่มตามสภาพความเป็นจริงว่าเหมาะสมหรือไม่ แล้วผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้สะท้อนความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมของเพื่อน พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็น และให้กำลังใจเพื่อนสมาชิก ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การตีความหมาย การสรุป และ การให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 4</u> ขึ้นวางแผนการปฏิบัติในการปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียน ด้านการจัดบันทึกของนักเรียนในกลุ่ม และเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียน ด้านการจัดบันทึกที่ถูกต้อง โดยผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้สะท้อนความรู้สึก แสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็น ตลอดจนให้กำลังใจเพื่อนสมาชิกในการวางแผนปฏิบัติ ซึ่งแผนการนั้นนักเรียนในกลุ่มสามารถปฏิบัติได้ และเต็มใจ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
			ที่จะปฏิบัติ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การให้ข้อมูล การตั้งคำถามปลายเปิด และปลายปิด และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 5</u> ขั้นสร้างสัญญาหรือ ข้อผูกพันของนักเรียนในกลุ่มใน การปฏิบัติตามแผนการที่จะปรับปรุง ความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรม เกี่ยวกับการเรียนด้านการจดบันทึก และนำยุทธวิธีการเรียนด้านการ จดบันทึกที่ต้องปฏิบัติโดยใช้ เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 6</u> ขั้นติดตามผลการปฏิบัติใน การพัฒนายุทธวิธีการเรียนด้านการ จดบันทึกของนักเรียนในกลุ่ม โดย ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลหลังจาก ที่ได้ไปปฏิบัติตามแผนที่สัญญาไว้ ถ้าปฏิบัติไม่ได้ผู้วิจัยและสมาชิก ในกลุ่มให้กำลังใจนักเรียนวางแผน ปฏิบัติใหม่ที่นักเรียนสามารถปฏิบัติ ได้โดยใช้เทคนิคการฟัง และ การให้กำลังใจ
5	ยุทธวิธี การเรียนด้าน การแบ่งเวลา ในการเรียน	1. เพื่อให้นักเรียนในกลุ่มเห็น ความสำคัญของการมียุทธวิธี การเรียนด้านการแบ่งเวลาใน การเรียน 2. เพื่อให้นักเรียนในกลุ่ม เรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้าน	ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเป็น กลุ่มแบบเผชิญความจริงครั้งที่ 5 โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนในกลุ่ม ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและ ประสบการณ์ ตลอดจนอภิปราย ร่วมกัน ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
		การแบ่งเวลาในการเรียนที่ถูกต้อง 3. เพื่อให้ให้นักเรียนในกลุ่มช่วยซึ่งกันและกันในการคิดหาแนวทางในการปรับปรุงยุทธวิธีการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียนเพื่อกำหนดเป็นแผนการปฏิบัติและสัญญาที่จะปฏิบัติตามแผนการที่ตนเองกำหนดขึ้น	<u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นสร้างสัมพันธภาพ ผู้วิจัยสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษาให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจไว้วางใจ ปลอดภัยและเป็นกันเองกับผู้วิจัยและผู้วิจัยติดตามผลการให้คำปรึกษาครั้งที่ 4 โดยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นสำรวจความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมเกี่ยวกับการแบ่งเวลาในการเรียนของนักเรียนในปัจจุบันที่ส่งผลกระทบต่อเรียนเมื่อนักเรียนในกลุ่มสำรวจยุทธวิธีการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียนแล้วผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้สะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของเพื่อน พร้อมทั้งให้กำลังใจเพื่อนสมาชิก ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อน ความรู้สึก การทวนคำ การสรุป และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นประเมินความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียนของนักเรียนในกลุ่มตามสภาพความเป็นจริงว่าเหมาะสม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
			หรือไม่ แล้วผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้สะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของเพื่อน พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็น และให้กำลังใจเพื่อนสมาชิก ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การตีความหมาย การสรุป และ การให้กำลังใจ ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผนการปฏิบัติ ในการปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียน ด้านการแบ่งเวลาในการเรียนของ นักเรียนในกลุ่ม และเรียนรู้ถึง ยุทธวิธีการเรียนด้านการแบ่งเวลา ในการเรียนที่ถูกต้อง โดยผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้สะท้อนความรู้สึก แสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็น ตลอดจน ให้กำลังใจเพื่อนสมาชิกในการวางแผนปฏิบัติ ซึ่งแผนการนี้นักเรียนในกลุ่มสามารถปฏิบัติได้ และเต็มใจที่จะปฏิบัติ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การให้กำลังใจ และการให้ข้อมูล

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
			<u>ขั้นที่ 5</u> ขึ้นสร้างสัญญาหรือข้อผูกพันของนักเรียนแต่ละคนในการปฏิบัติตามแผนการที่จะปรับปรุงความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียนและนำยุทธวิธีการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียนที่ต้องไปปฏิบัติโดยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 6</u> ขึ้นติดตามผลการปฏิบัติในการพัฒนายุทธวิธีการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียนของนักเรียนแต่ละคน โดยผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลหลังจากที่ได้ไปปฏิบัติตามแผนที่สัญญาไว้ ถ้าปฏิบัติไม่ได้ผู้วิจัยและสมาชิกในกลุ่มให้กำลังใจ นักเรียนวางแผนปฏิบัติใหม่ที่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ โดยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ
6	ยุทธวิธีการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม	1. เพื่อให้ให้นักเรียนในกลุ่มเห็นความสำคัญของการมียุทธวิธีการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม 2. เพื่อให้ให้นักเรียนในกลุ่มเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมที่ถูกต้อง	ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงครั้งที่ 6 โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนในกลุ่มได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ตลอดทั้งอภิปรายร่วมกัน ตามลำดับขั้นตอนดังนี้ <u>ขั้นที่ 1</u> ขึ้นสร้างสัมพันธภาพ ผู้วิจัยสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษา

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
		3. เพื่อให้ให้นักเรียนในกลุ่มช่วยซึ่งกันและกัน ในการคิดหาแนวทางในการปรับปรุงยุทธวิธีการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อกำหนดเป็นแผนการปฏิบัติ และสัญญาที่จะปฏิบัติตามแผนการที่ตนเองกำหนดขึ้น	ให้เกิดความรู้สึกรอบอุ้งใจ ไร้วางใจปลอดภัยและเป็นกันเองกับผู้วิจัยและผู้วิจัยติดตามผลการให้คำปรึกษาครั้งที่ 5 โดยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิดและการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นสำรวจความคิดความรู้สึกและพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมของนักเรียนในปัจจุบันที่ส่งผลกระทบต่อการเรียนเมื่อนักเรียนในกลุ่มสำรวจยุทธวิธีการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมแล้วผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้สะท้อนความคิดความรู้สึก และพฤติกรรมของเพื่อนพร้อมทั้ง แสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็น และให้กำลังใจเพื่อนสมาชิก ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การสรุป และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นประเมินความคิดความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมของนักเรียนในกลุ่มตาม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
			สภาพความเป็นจริงว่าเหมาะสมหรือไม่แล้วผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้สะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของเพื่อน พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็น และให้กำลังใจเพื่อนสมาชิก ผู้วิจัยใช้เทคนิค การฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การตีความหมาย การสรุป และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 4</u> ขั้นวางแผนการปฏิบัติในการปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้าน การค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม ของนักเรียนในกลุ่ม และเรียนรู้ถึง ยุทธวิธีการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมที่ถูกต้อง โดยผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้สะท้อนความรู้สึก แสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็น ตลอดจนให้กำลังใจเพื่อนสมาชิกในการวางแผนปฏิบัติ ซึ่งแผนการนั้น นักเรียนในกลุ่มสามารถปฏิบัติได้ และเต็มใจที่จะปฏิบัติ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การให้ข้อมูล การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
			และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 5</u> <u>ขั้นสร้างสัญญาหรือ</u> ข้อผูกพันของนักเรียนในกลุ่มในการปฏิบัติตามแผนการที่จะปรับปรุงความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมและนำยุทธวิธีการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมถูกต้องไปปฏิบัติ โดยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 6</u> <u>ขั้นติดตามผลการปฏิบัติใน</u> การพัฒนายุทธวิธีการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมของนักเรียนในกลุ่ม โดยผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลหลังจากที่ได้ไปปฏิบัติตามแผนที่สัญญาไว้ ถ้าปฏิบัติไม่ได้ผู้วิจัยและสมาชิกในกลุ่มจะให้กำลังใจนักเรียนวางแผนปฏิบัติใหม่ที่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้โดยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ
7	ยุทธวิธีการเรียนด้านการทบทวนบทเรียน	1. เพื่อให้ให้นักเรียนในกลุ่มเห็นความสำคัญของการมียุทธวิธีการเรียนด้านการทบทวนบทเรียน 2. เพื่อให้ให้นักเรียนในกลุ่มเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้าน	ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงครั้งที่ 7 โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนในกลุ่มได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ ตลอดจนอภิปรายร่วมกัน ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
		การทบทวนบทเรียนที่ถูกต้อง 3. เพื่อให้ให้นักเรียนในกลุ่มช่วยซึ่งกันและกันในการคิดหาแนวทางในการปรับปรุงยุทธวิธีการเรียนด้านการทบทวนบทเรียนเพื่อกำหนดเป็นแผนการปฏิบัติ และสัญญาที่จะปฏิบัติตามแผนการที่ตนเองกำหนดขึ้น	<u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นสร้างสัมพันธภาพ ผู้วิจัยสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษาให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ ไว้วางใจปลอดภัยและเป็นกันเองกับผู้วิจัยและผู้วิจัยติดตามผลการให้คำปรึกษาครั้งที่ 6 โดยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นสำรวจความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการทบทวนบทเรียนของนักเรียนในปัจจุบันที่ส่งผลกระทบต่อการเรียน เมื่อนักเรียนในกลุ่มสำรวจยุทธวิธีการเรียนด้านการทบทวนบทเรียนแล้วผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้สะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของเพื่อน พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็น และให้กำลังใจเพื่อนสมาชิก ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การสรุป และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นประเมินความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการทบทวนบทเรียน

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
			ของนักเรียนในกลุ่มตามสภาพความเป็นจริงว่าเหมาะสมหรือไม่ แล้วผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้สะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของเพื่อน พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็น และให้กำลังใจเพื่อนสมาชิก ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถาม ปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การตีความหมาย การสรุป และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 4</u> ขั้นวางแผนการปฏิบัติในการปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียน ด้านการทบทวนบทเรียนของนักเรียนในกลุ่ม และเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านการทบทวนบทเรียนที่ถูกต้อง โดยผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้สะท้อนความรู้สึก แสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็น ตลอดจนให้กำลังใจเพื่อนสมาชิก ในการวางแผนปฏิบัติซึ่งแผนการนั้น นักเรียนในกลุ่มสามารถปฏิบัติได้ และเต็มใจที่จะปฏิบัติ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การให้ข้อมูล

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
			การตั้งคำถามปลายเปิด และปลายปิด และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 5</u> ขั้นสร้างสัญญาหรือข้อผูกพันของนักเรียนในกลุ่มในการปฏิบัติตามแผนการที่จะปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการทบทวนบทเรียนและนำยุทธวิธีการเรียนด้านการทบทวนบทเรียนที่ถูกต้องไปปฏิบัติ โดยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 6</u> ขั้นติดตามผลการปฏิบัติในการพัฒนายุทธวิธีการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมของนักเรียนในกลุ่ม โดยผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลหลังจากที่ได้ไปปฏิบัติตามแผนที่สัญญาไว้ ถ้าปฏิบัติไม่ได้ผู้วิจัยและสมาชิกในกลุ่มให้กำลังใจนักเรียนวางแผนปฏิบัติใหม่ที่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้โดยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ
8	ยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบ	1. เพื่อให้ให้นักเรียนในกลุ่มเห็นความสำคัญของการมียุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบ 2. เพื่อให้ให้นักเรียนในกลุ่มเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้าน	ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงครั้งที่ 8 โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนในกลุ่มได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ ตลอดจนอภิปราย

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
		การเตรียมตัวสอบที่ถูกต้อง 3. เพื่อให้ให้นักเรียนในกลุ่มช่วยซึ่งกันและกันในการคิดหาแนวทางในการปรับปรุงยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบเพื่อกำหนดเป็นแผนการปฏิบัติและสัญญาที่จะปฏิบัติตามแผนการที่ตนเองกำหนดขึ้น	ร่วมกัน ตามลำดับขั้นตอนดังนี้ <u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นสร้างสัมพันธภาพ ผู้วิจัยสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษาให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ ไว้วางใจปลอดภัยและเป็นกันเองกับผู้วิจัยและผู้วิจัยติดตามผลการให้คำปรึกษาครั้งที่ 7 โดยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นสำรวจความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบของนักเรียนในปัจจุบันที่ส่งผลกระทบต่อ การเรียน เมื่อนักเรียนในกลุ่มสำรวจยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบแล้วผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้สะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของเพื่อน พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็นและให้กำลังใจเพื่อนสมาชิก ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำถาม การสรุป และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นประเมินความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบของ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
			นักเรียนในกลุ่มตามสภาพความเป็นจริงว่าเหมาะสมหรือไม่ แล้วผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้สะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของเพื่อน พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็น และให้กำลังใจเพื่อนสมาชิก ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การตีความหมาย การสรุป และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 4</u> ขั้นวางแผนการปฏิบัติในการปรับปรุงความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบของนักเรียนในกลุ่ม และเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบที่ถูกต้อง โดยผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้สะท้อนความรู้สึก แสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็น ตลอดจนให้กำลังใจเพื่อนสมาชิก ในการวางแผนปฏิบัติ ซึ่งแผนการนั้น นักเรียนในกลุ่มสามารถปฏิบัติได้และเต็มใจที่จะปฏิบัติ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การให้ข้อมูล การตั้งคำถามปลายเปิด

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
			และปลายเปิด และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 5</u> ขั้นสร้างสัญญาหรือข้อผูกพันของนักเรียนในกลุ่มในการปฏิบัติตามแผนการที่จะปรับปรุงความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบและนำยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบที่ถูกต้องไปปฏิบัติโดยใช้เทคนิคการฟังและการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 6</u> ขั้นติดตามผลการปฏิบัติในการพัฒนายุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบของนักเรียนในกลุ่ม โดยผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลหลังจากที่ได้ปฏิบัติตามแผนที่สัญญาไว้ ถ้าปฏิบัติไม่ได้ผู้วิจัยและสมาชิกในกลุ่มให้กำลังใจนักเรียนวางแผนปฏิบัติใหม่ที่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้โดยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ
9	ยุติการให้คำปรึกษาและการป้องกันนิเทศ	1. เพื่อยุติการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง 2. เพื่อสรุปผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงเพื่อพัฒนายุทธวิธีการเรียนของนักเรียน	1. ผู้วิจัยทบทวนและติดตามผลการให้คำปรึกษาครั้งที่ 8 โดยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการให้กำลังใจ 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินการเปลี่ยนแปลงของตนเองก่อนและ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
			หลังการได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง 3. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงที่มีต่อยุทธวิธีการเรียนและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 4. ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณนักเรียนในความร่วมมือและกล่าวปิดโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง

หมายเหตุ

การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงในแต่ละครั้งใช้เวลาประมาณ 60 นาที

**โปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงเพื่อพัฒนายุทธวิธีการเรียน
สำหรับกลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มทดลองที่ 4**

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
1	ประชุมนิเทศ และสร้าง สัมพันธภาพ	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพและความคุ้นเคยกันระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียน 2. เพื่อสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษา ซึ่งจะทำให้นักเรียนรู้สึกอบอุ่นใจ ไร้กังวล และพร้อมที่จะให้ความร่วมมือในการรับคำปรึกษา 3. เพื่อให้ให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษารายบุคคล บทบาทหน้าที่ ของนักเรียนและผู้วิจัย ตลอดจนระยะเวลาและสถานที่ ในการเข้ารับคำปรึกษา	1. ผู้วิจัยกล่าวต้อนรับและแนะนำตนเองให้นักเรียนรู้จักและให้นักเรียนแนะนำตนเอง 2. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง เพื่อพัฒนายุทธวิธีการเรียนที่ไม่เหมาะสมให้เหมาะสม และอธิบายบทบาทหน้าที่ของนักเรียนที่ต้องปฏิบัติในการเข้ารับคำปรึกษา 3. ผู้วิจัยสนทนาซักถามนักเรียนเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน และปัญหาเกี่ยวกับการเรียนที่นักเรียนประสบอยู่ 4. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยที่เกี่ยวกับรายละเอียด 5. ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันสรุปประเด็นที่ได้ชี้แจงไปเพื่อความเข้าใจที่ตรงกัน 6. ผู้วิจัยนัดหมาย วัน เวลาและสถานที่ในการรับคำปรึกษาในครั้งต่อไป

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
2	ยุทธวิธี การเรียนด้าน การเตรียมตัว ก่อนเข้าเรียน และการเข้า ชั้นเรียน	1. เพื่อให้ให้นักเรียนแต่ละคน เห็นความสำคัญของการมี ยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียม ตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้น เรียน 2. เพื่อให้ให้นักเรียนแต่ละคน เรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้าน การเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและ การเข้าชั้นเรียนที่ถูกต้อง 3. เพื่อให้ให้นักเรียนแต่ละคนได้ คิดหาแนวทางในการปรับปรุง ยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียม ตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้า ชั้นเรียนเพื่อกำหนดเป็นแผน การปฏิบัติ และสัญญาที่จะ ปฏิบัติตามแผนที่ตนเอง กำหนดขึ้น	ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษา รายบุคคลแบบเผชิญความจริง ครั้งที่ 2 โดยให้ความช่วยเหลือแก่ นักเรียนเป็นรายบุคคลในแต่ละครั้ง ตามลำดับขั้นตอนดังนี้ <u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นสร้างสัมพันธภาพ ผู้วิจัย สร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษา ให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ ไว้วางใจ ปลอดภัยและเป็นกันเองกับผู้วิจัย และผู้วิจัยติดตามผลการให้ คำปรึกษาครั้งที่ 1 โดยใช้เทคนิค การฟัง และการตั้งคำถามปลายเปิด และปลายปิด <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นสำรวจความคิด ความ รู้สึกและพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียน ด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและ การเข้าชั้นเรียนของนักเรียนใน ปัจจุบันที่ส่งผลกระทบต่อการเรียน เมื่อนักเรียนแสดงความคิด ความ รู้สึกและพฤติกรรมเกี่ยวกับยุทธวิธี การเรียนด้านเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน และการเข้าชั้นเรียนแล้วผู้วิจัย สะท้อนความคิด ความรู้สึก และ พฤติกรรมของนักเรียน พร้อมทั้งให้ กำลังใจนักเรียน โดยใช้เทคนิค การฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและ ปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
			การทวนคำ การสรุป และ การให้กำลังใจ ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับ การเรียนรู้ด้านการเตรียมตัวก่อน เข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียนของ นักเรียนแต่ละคนตามสภาพความ เป็นจริงว่าเหมาะสมหรือไม่ แล้ว ผู้วิจัยสะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียน พร้อม ทั้งให้กำลังใจนักเรียนโดยใช้เทคนิค การฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและ ปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การตีความหมาย การสรุป และการให้กำลังใจ ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผนการปฏิบัติใน การปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้าน การเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและ การเข้าชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละ คน และเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียน ด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและ การเข้าชั้นเรียนที่ถูกต้องแล้วผู้วิจัย สะท้อนความคิด ความรู้สึก และ พฤติกรรมในการวางแผนปรับปรุง พร้อมทั้งให้กำลังใจนักเรียน โดยใช้ เทคนิคการฟัง การตั้งคำถาม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
			ปลายเปิดและปลายปิด การให้กำลังใจและการให้ข้อมูล <u>ขั้นที่ 5</u> <u>ขั้นสร้างสัญญาหรือ</u> ข้อผูกพันของนักเรียนแต่ละคนในการปฏิบัติตามแผนการที่จะปรับปรุงความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียนและนำยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียนที่ถูกต้องไปปฏิบัติโดยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 6</u> <u>ขั้นติดตามผลการปฏิบัติใน</u> การพัฒนายุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละคน โดยผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลหลังจากที่ได้ไปปฏิบัติตามแผนที่สัญญาไว้ ถ้าปฏิบัติไม่ได้ผู้วิจัยจะให้กำลังใจนักเรียนวางแผนปฏิบัติใหม่ที่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้โดยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ
3	ยุทธวิธีการเรียนด้านความ	1. เพื่อให้นักเรียนแต่ละคนเห็นความสำคัญของการมียุทธวิธีการเรียนด้านความตั้งใจ	ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาแบบบุคคลแบบเผชิญความจริงครั้งที่ 3 โดยให้ความช่วยเหลือแก่

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
	ตั้งใจและ เอาใจใส่ ในการเรียน	และเอาใจใส่ในการเรียน 2.เพื่อให้ให้นักเรียนแต่ละคน เรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้าน ความตั้งใจและเอาใจใส่ใน การเรียนที่ถูกต้อง 3. เพื่อให้นักเรียนแต่ละคนได้ คิดหาแนวทางในการปรับปรุง ยุทธวิธีการเรียนด้านความตั้งใจ และเอาใจใส่ในการเรียนเพื่อ กำหนดเป็นแผนการปฏิบัติ และ สัญญาที่จะปฏิบัติตามแผนที่ ตนเองกำหนดขึ้น	นักเรียนเป็นรายบุคคลในแต่ละครั้ง ตามลำดับขั้นตอนดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างสัมพันธภาพ ผู้วิจัย สร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษา ให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ ไว้วางใจ ปลอดภัยและเป็นกันเองกับผู้วิจัย และผู้วิจัยติดตามผลการให้ คำปรึกษาครั้งที่ 2 โดยใช้เทคนิค การฟัง และการตั้งคำถามปลายเปิด และปลายปิด ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจความคิด ความ รู้สึกและพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียน ด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ใน การเรียนของนักเรียนในปัจจุบันที่ ส่งผลกระทบต่อการเรียน เมื่อ นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับยุทธวิธี การเรียนด้านความตั้งใจและ เอาใจใส่ในการเรียน แล้วผู้วิจัย สะท้อนความคิด ความรู้สึก และ พฤติกรรมของนักเรียน พร้อมทั้ง ให้กำลังใจนักเรียน โดยใช้เทคนิค การฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและ ปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การสรุป และ การให้กำลังใจ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
			<u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นประเมินความคิด ความรู้สึกร และพฤติกรรมเกี่ยวกับ การเรียนด้านความตั้งใจและ เอาใจใส่ในการเรียนของนักเรียนแต่ละ คนตามสภาพความเป็นจริงว่า เหมาะสมหรือไม่ แล้วผู้วิจัยสะท้อน ความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรม ของนักเรียน พร้อมทั้งให้กำลังใจ นักเรียนโดยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การตีความหมาย การสรุป และ การให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 4</u> ขั้นวางแผนการปฏิบัติใน การปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้าน ความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน ของนักเรียนแต่ละคน และเรียนรู้ถึง ยุทธวิธีการเรียนด้านความตั้งใจและ เอาใจใส่ในการเรียนที่ถูกต้องแล้ว ผู้วิจัยสะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมในการวางแผน ปรับปรุง พร้อมทั้งให้กำลังใจ นักเรียน โดยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การให้กำลังใจ และการให้ข้อมูล

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
			<u>ขั้นที่ 5</u> ขั้นสร้างสัญญาหรือข้อผูกพันของนักเรียนแต่ละคนในการปฏิบัติตามแผนการที่จะปรับปรุงความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนและนำยุทธวิธีการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนที่ถูกต้องไปปฏิบัติโดยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 6</u> ขั้นติดตามผลการปฏิบัติในการพัฒนายุทธวิธีการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนของนักเรียนแต่ละคน โดยผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลหลังจากที่ได้ไปปฏิบัติตามแผนที่สัญญาไว้ ถ้าปฏิบัติไม่ได้ผู้วิจัยจะให้กำลังใจนักเรียนวางแผนปฏิบัติใหม่ที่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ โดยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ
4	ยุทธวิธีการเรียนด้านการจดบันทึก	1. เพื่อให้ให้นักเรียนแต่ละคนเห็นความสำคัญของการมียุทธวิธีการเรียนด้านการจดบันทึก 2. เพื่อให้ให้นักเรียนแต่ละคนเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านการจดบันทึกที่ถูกต้อง 3. เพื่อให้ให้นักเรียนแต่ละคนได้	ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงครั้งที่ 4 โดยให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนเป็นรายบุคคลในแต่ละครั้งตามลำดับขั้นตอนดังนี้ <u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นสร้างสัมพันธภาพ ผู้วิจัยสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษา

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
		คิดหาแนวทางในการปรับปรุง ยุทธวิธีการเรียนด้านการแบ่ง เวลาในการเรียนเพื่อกำหนดเป็น แผนการปฏิบัติและสัญญาที่จะ ปฏิบัติตามแผนการที่ตนเอง กำหนดขึ้น	ให้เกิดความรู้สึกรอบอุ้งใจ ไร้วางใจ ปลอดภัยและเป็นกันเองกับผู้วิจัย และผู้วิจัยติดตามผลการให้ คำปรึกษาครั้งที่ 3 โดยใช้เทคนิค การฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและ ปลายปิด และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นสำรวจความคิด ความ รู้สึกและพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียน ด้านการจดบันทึกของนักเรียนใน ปัจจุบันที่ส่งผลกระทบต่อการเรียน เมื่อนักเรียนแสดงความคิด ความ รู้สึกและพฤติกรรมเกี่ยวกับยุทธวิธี การเรียนด้านการจดบันทึกแล้วผู้วิจัย สะท้อนความคิด ความรู้สึก และ พฤติกรรมของนักเรียน พร้อมทั้ง ให้กำลังใจนักเรียน โดยใช้เทคนิค การฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและ ปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การสรุป และ การให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นประเมินความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับ การเรียนด้านการจดบันทึกของ นักเรียนแต่ละคนตามสภาพความ เป็นจริงว่าเหมาะสมหรือไม่ แล้ว ผู้วิจัยสะท้อนความคิด ความรู้สึก

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
			และพฤติกรรมของนักเรียน พร้อมทั้งให้กำลังใจนักเรียนโดยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การตีความหมาย การสรุป และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 4</u> ขั้นวางแผนการปฏิบัติในการปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการจดบันทึกของนักเรียนแต่ละคน และเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านการจดบันทึกที่ถูกต้องแล้วผู้วิจัยสะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมในการวางแผนปรับปรุง พร้อมทั้งให้กำลังใจนักเรียน โดยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การให้กำลังใจ และการให้ข้อมูล <u>ขั้นที่ 5</u> ขั้นสร้างสัญญาหรือข้อผูกพันของนักเรียนแต่ละคนในการปฏิบัติตามแผนการที่จะปรับปรุงความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการจดบันทึกและนำยุทธวิธีการเรียนด้านการจดบันทึกที่ถูกต้องไปปฏิบัติโดยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
			<u>ขั้นที่ 6</u> ขั้นติดตามผลการปฏิบัติในการพัฒนายุทธวิธีการเรียนด้านการจัดบันทึกของนักเรียนแต่ละคน โดยผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลหลังจากที่ได้ไปปฏิบัติตามแผนที่สัญญาไว้ ถ้าปฏิบัติไม่ได้ผู้วิจัยจะให้ความสนใจนักเรียนวางแผนปฏิบัติใหม่ที่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ โดยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ
5	ยุทธวิธีการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียน	1. เพื่อให้ให้นักเรียนแต่ละคนเห็นความสำคัญของการมียุทธวิธีการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียน 2. เพื่อให้ให้นักเรียนแต่ละคนเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียนที่ถูกต้อง 3. เพื่อให้ให้นักเรียนแต่ละคนได้คิดหาแนวทางในการปรับปรุงยุทธวิธีการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียนเพื่อกำหนดเป็นแผนการปฏิบัติ และสัญญาที่จะปฏิบัติตามแผนการที่ตนเองกำหนดขึ้น	ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง ครั้งที่ 5 โดยให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนเป็นรายบุคคลในแต่ละครั้งตามลำดับขั้นตอนดังนี้ <u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นสร้างสัมพันธภาพ ผู้วิจัยสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษาให้เกิดความอบอุ่นใจ ไร้วางใจปลอดภัยและเป็นกันเองกับผู้วิจัย และผู้วิจัย ติดตามผลการให้คำปรึกษาครั้งที่ 4 โดยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นสำรวจความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียนของนักเรียนในปัจจุบันที่

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
			ส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ เมื่อ นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับยุทธวิธี การเรียนรู้ด้านการแบ่งเวลาใน การเรียนรู้แล้วผู้วิจัยสะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรม ของนักเรียน พร้อมทั้งให้กำลังใจ นักเรียน โดยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การสรุป และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นประเมินความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับ การเรียนรู้ด้านการแบ่งเวลาใน การเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละคนตาม สภาพความเป็นจริงว่าเหมาะสม หรือไม่ แล้วผู้วิจัยสะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของ นักเรียน พร้อมทั้งให้กำลังใจ นักเรียนโดยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การตีความหมาย การสรุป และ การให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 4</u> ขั้นวางแผนการปฏิบัติใน การปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียน

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
			ด้านการแบ่งเวลาในการเรียนของนักเรียนแต่ละคน และเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียนที่ถูกต้องแล้วผู้วิจัยสะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมในการวางแผนปรับปรุง พร้อมทั้งให้กำลังใจนักเรียน โดยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การให้กำลังใจ และการให้ข้อมูล <u>ขั้นที่ 5</u> ขั้นสร้างสัญญาหรือข้อผูกพันของนักเรียนแต่ละคนในการปฏิบัติตามแผนการที่จะปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียนแล่นำยุทธวิธีการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียนที่ถูกต้องไปปฏิบัติโดยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 6</u> ขั้นติดตามผลการปฏิบัติในการพัฒนายุทธวิธีการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียนของนักเรียนแต่ละคน โดยผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลหลังจากที่ได้ไปปฏิบัติตามแผนที่สัญญาไว้ ถ้าปฏิบัติไม่ได้ผู้วิจัยจะให้กำลังใจนักเรียนวางแผนปฏิบัติใหม่ที่นักเรียน

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
			สามารถปฏิบัติได้ โดยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ
6	ยุทธวิธี การเรียนรู้ด้าน การค้นคว้าหา ความรู้ เพิ่มเติม	1. เพื่อให้ให้นักเรียนแต่ละคนเห็นความสำคัญของการมียุทธวิธี การเรียนรู้ด้าน การค้นคว้าหา ความรู้เพิ่มเติม 2. เพื่อให้ให้นักเรียนแต่ละคน เรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนรู้ด้าน การค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมที่ ถูกต้อง 3. เพื่อให้ให้นักเรียนแต่ละคนได้ คิดหาแนวทางในการปรับปรุง ยุทธวิธีการเรียนรู้ด้าน การค้นคว้าหา ความรู้เพิ่มเติมเพื่อกำหนด เป็นแผนการปฏิบัติ และสัญญาที่ จะปฏิบัติตามแผนการที่ตนเอง กำหนดขึ้น	ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษา รายบุคคลแบบเผชิญความจริง ครั้งที่ 6 โดยให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนเป็นรายบุคคลในแต่ละครั้ง ตามลำดับขั้นดังนี้ <u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นสร้างสัมพันธภาพ ผู้วิจัย สร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษา ให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ ไว้วางใจ ปลอดภัยและเป็นกันเองกับผู้วิจัย และผู้วิจัยติดตามผลการให้ คำปรึกษาครั้งที่ 5 โดยใช้เทคนิค การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นสำรวจความคิด ความ รู้สึกและพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียน ด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม ของนักเรียนในปัจจุบันที่ส่งผล กระทบต่อการเรียน เมื่อนักเรียน แสดงความคิด ความรู้สึกและ พฤติกรรมเกี่ยวกับยุทธวิธีการเรียนรู้ ด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม แล้วผู้วิจัยสะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของ นักเรียน พร้อมทั้งให้กำลังใจ นักเรียน โดยใช้เทคนิคการฟัง

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
			การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การสรุป และการให้กำลังใจ ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับ การเรียนรู้ด้านการค้นคว้าหาความรู้ เพิ่มเติมของนักเรียนแต่ละคนตาม สภาพความเป็นจริงว่าเหมาะสม หรือไม่ แล้วผู้วิจัยสะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของ นักเรียน พร้อมทั้งให้กำลังใจ นักเรียนโดยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การตีความหมาย การสรุป และ การให้กำลังใจ ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผนการปฏิบัติใน การปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้าน การค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมของ นักเรียนแต่ละคน และเรียนรู้ถึง ยุทธวิธีการเรียนด้านการค้นคว้าหา ความรู้เพิ่มเติมที่ถูกต้องแล้วผู้วิจัย สะท้อนความคิด ความรู้สึก และ พฤติกรรมในการวางแผนปรับปรุง พร้อมทั้งให้กำลังใจนักเรียน โดยใช้ เทคนิคการฟัง การตั้งคำถาม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
			ปลายเปิดและปลายปิด การให้กำลังใจ และการให้ข้อมูล ขั้นที่ 5 ขั้นสร้างสัญญาหรือ ข้อผูกพันของนักเรียนแต่ละคนใน การปฏิบัติตามแผนการที่จะปรับปรุง ความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรม เกี่ยวกับการเรียนด้านการค้นคว้าหา ความรู้เพิ่มเติมและนำยุทธวิธี การเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้ เพิ่มเติมที่ถูกต้องไปปฏิบัติโดยใช้ เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผลการปฏิบัติใน การพัฒนายุทธวิธีการเรียนด้าน การค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมของ นักเรียนแต่ละคน โดยผู้วิจัยให้ นักเรียนรายงานผลหลังจากที่ได้ ไปปฏิบัติตามแผนที่สัญญาไว้ ถ้า ปฏิบัติไม่ได้ผู้วิจัยจะให้กำลังใจ นักเรียนวางแผนปฏิบัติใหม่ที่ นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ โดยใช้ เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ
7	ยุทธวิธี การเรียนด้าน การทบทวน บทเรียน	1. เพื่อให้นักเรียนแต่ละคนเห็น ความสำคัญของการมียุทธวิธี การเรียนด้านการทบทวน บทเรียน 2. เพื่อให้นักเรียนแต่ละคน เรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้าน	ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษา รายบุคคลแบบเผชิญความจริง ครั้งที่ 7 โดยให้ความช่วยเหลือแก่ นักเรียนเป็นรายบุคคลในแต่ละครั้ง ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
		การทบทวนบทเรียนที่ถูกต้อง 3. เพื่อให้นักเรียนแต่ละคนได้ คิดหาแนวทางในการปรับปรุง ยุทธวิธีการเรียนด้านการทบทวน บทเรียนเพื่อกำหนดเป็น แผนการปฏิบัติและสัญญาที่จะ ปฏิบัติตามแผนการที่ตนเอง กำหนดขึ้น	<u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นสร้างสัมพันธภาพ ผู้วิจัย สร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษา ให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ ไว้วางใจ ปลอดภัยและเป็นกันเองกับผู้วิจัย และผู้วิจัย ติดตามผลการให้ คำปรึกษาครั้งที่ 6 โดยใช้เทคนิค การฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและ ปลายปิด และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 2</u> ขั้นสำรวจความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมเกี่ยวกับ การเรียนด้านการทบทวนบทเรียน ของนักเรียนในปัจจุบันที่ส่งผล กระทบต่อการเรียน เมื่อนักเรียน แสดงความคิด ความรู้สึกและ พฤติกรรมเกี่ยวกับยุทธวิธีการเรียน ด้านการทบทวนบทเรียนแล้วผู้วิจัย สะท้อนความคิด ความรู้สึก และ พฤติกรรมของนักเรียน พร้อมทั้งให้ กำลังใจนักเรียน โดยใช้เทคนิค การฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและ ปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การสรุป และ การให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นประเมินความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับ การเรียนด้านการทบทวนบทเรียน ของนักเรียนแต่ละคนตามสภาพ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
			ความเป็นจริงว่าเหมาะสมหรือไม่ แล้วผู้วิจัยสะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของ นักเรียน พร้อมทั้งให้กำลังใจ นักเรียน โดยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การตีความหมาย การสรุป และ การให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 4</u> ขั้นวางแผนการปฏิบัติในการปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียน ด้านการทบทวนบทเรียนของ นักเรียนแต่ละคน และเรียนรู้ถึง ยุทธวิธีการเรียนด้านการทบทวน บทเรียนที่ถูกต้องแล้วผู้วิจัยสะท้อน ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรม ในการวางแผนปรับปรุง พร้อมทั้งให้กำลังใจนักเรียน โดยใช้เทคนิค การฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและ ปลายปิด การให้กำลังใจ และ การให้ข้อมูล <u>ขั้นที่ 5</u> ขั้นสร้างสัญญาหรือ ข้อผูกพันของนักเรียนแต่ละคนใน การปฏิบัติตามแผนการที่จะปรับปรุง ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรม เกี่ยวกับการเรียนด้านการทบทวน

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
			บทเรียนและนำยุทธวิธีการเรียนด้านการทบทวนบทเรียนที่ถูกต้องไปปฏิบัติโดยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 6</u> ขั้นติดตามผลการปฏิบัติในการพัฒนายุทธวิธีการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมของนักเรียนแต่ละคน โดยผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลหลังจากที่ได้ไปปฏิบัติตามแผนที่สัญญาไว้ ถ้าปฏิบัติไม่ได้ผู้วิจัยจะให้กำลังใจนักเรียนวางแผนปฏิบัติใหม่ที่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ โดยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ
8	ยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบ	1. เพื่อให้ นักเรียนแต่ละคนเห็นความสำคัญของการมียุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบ 2. เพื่อให้ นักเรียนแต่ละคนเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบที่ถูกต้อง 3. เพื่อให้ นักเรียนแต่ละคนได้คิดหาแนวทางในการปรับปรุงยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบเพื่อกำหนดเป็นแผนการปฏิบัติและสัญญาที่จะปฏิบัติตามแผนการที่ตนเองกำหนดขึ้น	ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงครั้งที่ 8 โดยให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนเป็นรายบุคคลในแต่ละครั้งตามลำดับขั้นตอนดังนี้ <u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นสร้างสัมพันธภาพ ผู้วิจัยสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษาให้เกิดความรู้สึกอบอุ่น ไว้วางใจปลอดภัยและเป็นกันเองกับผู้วิจัยและผู้วิจัยติดตามผลการให้คำปรึกษาครั้งที่ 7 โดยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการให้กำลังใจ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
			ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบของนักเรียนในปัจจุบันที่ส่งผลกระทบต่อ การเรียน เมื่อนักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมเกี่ยวกับ ยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบแล้วผู้วิจัยสะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของ นักเรียน พร้อมทั้งให้กำลังใจ นักเรียน โดยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การสรุป และการให้กำลังใจ ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบของนักเรียนแต่ละคนตามสภาพความเป็นจริงว่าเหมาะสมหรือไม่ แล้วผู้วิจัยสะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของ นักเรียน พร้อมทั้งให้กำลังใจ นักเรียนโดยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การตีความหมาย การสรุป และ การให้กำลังใจ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
			<u>ขั้นที่ 4</u> ขั้นวางแผนการปฏิบัติในการปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบของนักเรียนแต่ละคน และเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบที่ถูกต้องแล้วผู้วิจัยสะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมในการวางแผนปรับปรุง พร้อมทั้งให้กำลังใจนักเรียน โดยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การให้กำลังใจ และการให้ข้อมูล <u>ขั้นที่ 5</u> ขั้นสร้างสัญญาหรือข้อผูกพันของนักเรียนแต่ละคนในการปฏิบัติตามแผนการที่จะปรับปรุงความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบและนำยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบที่ถูกต้องไปปฏิบัติ โดยใช้เทคนิคการฟัง และ การให้กำลังใจ <u>ขั้นที่ 6</u> ขั้นติดตามผลการปฏิบัติในการพัฒนายุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบของนักเรียนแต่ละคน โดยผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลหลังจากที่ได้ไปปฏิบัติตามแผนที่

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
			สัญญาไว้ถ้าปฏิบัติไม่ได้ผู้วิจัยจะให้กำลังใจนักเรียนวางแผนปฏิบัติใหม่ที่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ โดยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ
9	ยุติการให้คำปรึกษาและการป้องกันนิเทศ	1. เพื่อยุติการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง 2. เพื่อสรุปผลของการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง เพื่อพัฒนายุทธวิธีการเรียนของนักเรียนแต่ละคน	1. ผู้วิจัยทบทวนและติดตามผลการให้คำปรึกษาครั้งที่ 8 โดยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการให้กำลังใจ 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินการเปลี่ยนแปลงของตนเองก่อนและหลังการได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง 3. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปผลของการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงที่มีต่อยุทธวิธีการเรียนและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 4. ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณนักเรียนในความร่วมมือและกล่าวปิดโปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง

หมายเหตุ

การให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงในแต่ละครั้งใช้เวลาประมาณ 50 นาที

รายละเอียดโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง

สำหรับกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 3

การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง ครั้งที่ 1

เรื่อง ปฐมนิเทศ
เวลาที่ใช้ ประมาณ 60 นาที
วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพและความคุ้นเคยกันระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียนและระหว่างนักเรียนกับนักเรียนภายในกลุ่ม
2. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม บทบาทหน้าที่ของนักเรียนและผู้วิจัย ตลอดจนระยะเวลาและสถานที่ในการรับคำปรึกษา

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยกล่าวต้อนรับและแนะนำตนเองให้นักเรียนรู้จักและให้นักเรียนแนะนำตนเอง
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรม “เธอคือใคร”
 - 2.1 ผู้วิจัยแจกกระดาษเปล่าให้นักเรียนทุกคนแล้วให้พับกระดาษให้ได้ 8 ช่อง
 - 2.2 ให้นักเรียนแต่ละคนไปสัมภาษณ์นักเรียนคนอื่น ๆ ให้ครบทุกคนตามเวลาที่กำหนดให้และให้ซักถามคนละ 5 คำถาม
 - 2.3 เมื่อสัมภาษณ์ครบทุกคนผู้วิจัยจะเรียกชื่อนักเรียนทีละคนแล้วให้นักเรียนคนอื่น ๆ ได้รายงานข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียนคนนั้นจากการไปสัมภาษณ์
3. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนให้เหมาะสมและอธิบายบทบาท หน้าที่ของนักเรียนที่ต้องปฏิบัติในการเข้ารับคำปรึกษา
4. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยที่เกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ ที่ได้ชี้แจงไปแล้ว
5. ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันสรุปประเด็นที่ได้ชี้แจงไปเพื่อความเข้าใจที่ตรงกัน
6. ผู้วิจัยนัดหมาย วัน เวลาและสถานที่ในการรับคำปรึกษาในครั้งต่อไป

การประเมินผล

ผู้วิจัยสังเกตจากการที่นักเรียนให้ความสนใจ ให้ความร่วมมือในการเข้าร่วม
กิจกรรมและซักถามในประเด็นต่าง ๆ

การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง ครั้งที่ 2

เรื่อง ยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียน

เวลาที่ใช้ ประมาณ 60 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนในกลุ่มเห็นความสำคัญของการมียุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียน
2. เพื่อให้นักเรียนในกลุ่มเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียนที่ถูกต้อง
3. เพื่อให้นักเรียนในกลุ่มช่วยซึ่งกันและกันในการคิดหาแนวทางในการปรับปรุงยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียน เพื่อกำหนดเป็นแผนการปฏิบัติ และสัญญาที่จะปฏิบัติตามแผนที่ตนเองกำหนดขึ้น

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงครั้งที่ 2 โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนในกลุ่มได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ ตลอดจนอภิปรายร่วมกันตามลำดับขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างสัมพันธภาพ ผู้วิจัยสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษาให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ ไว้วางใจ ปลอดภัยและเป็นกันเองกับผู้วิจัย โดยถามเรื่องทั่วไปและผู้วิจัยติดตามผลการให้คำปรึกษาครั้งที่ 1 โดยถามว่า “การเข้ากลุ่มให้คำปรึกษาครั้งที่ 1 ที่ผ่านมาเราได้พูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องอะไรบ้าง” เป็นต้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง และการตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียนของนักเรียนในปัจจุบันที่ส่งผลกระทบต่อการเรียน โดยถามว่า “นักเรียนมีความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียนอย่างไรบ้าง” เป็นต้น เมื่อนักเรียนในกลุ่มสำรวจยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียน แล้วผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้สะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของเพื่อนพร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็น และให้กำลังใจเพื่อนสมาชิก ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การสรุป และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียนของนักเรียนในกลุ่มตามสภาพความเป็นจริงว่า

เหมาะสมหรือไม่ โดยถามว่า “นักเรียนคิดว่าความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่เป็นอยู่นั้น เป็นสิ่งที่เหมาะสมหรือไม่ มีผลเสียอย่างไรบ้าง” เป็นต้น แล้วผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้สะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียนพร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็นและให้กำลังใจเพื่อนสมาชิก ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิด และปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การตีความหมาย การสรุป และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผนการปฏิบัติ ในการปรับปรุงความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรม เกี่ยวกับการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียนของนักเรียนในกลุ่มและเรียนรู้ ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียนที่ถูกต้อง โดยถามว่า “นักเรียนคิดว่าควรที่จะปฏิบัติตนทางด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียนอย่างไรที่จะทำให้ผลการเรียนของตนเองดีขึ้น” เป็นต้น โดยผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่ม สะท้อนความรู้สึก แสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็นตลอดจนให้กำลังใจเพื่อนสมาชิกในการวางแผนปฏิบัติ ซึ่งแผนการนั้นนักเรียนในกลุ่มสามารถปฏิบัติได้และเต็มใจที่จะปฏิบัติ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การให้ข้อมูล การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 5 ขั้นสร้างสัญญาหรือข้อผูกพันของนักเรียนแต่ละคนในการปฏิบัติตาม แผนการที่จะปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการเตรียมตัว ก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียน และนำยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียนที่ถูกต้องไปปฏิบัติ โดยพูดว่า “ให้นักเรียนอื่นยืนยันถึงความตั้งใจที่จะปฏิบัติตาม แผนที่ร่วมกันวางไว้โดยเขียนเป็นหนังสือสัญญาระหว่างครูและเพื่อน ๆ ในกลุ่ม” เป็นต้น ผู้วิจัย ใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผลการปฏิบัติ ในการพัฒนายุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียนของนักเรียนในกลุ่ม โดยผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลหลังจากที่ได้ไปปฏิบัติตามแผนที่สัญญาไว้ ถ้าปฏิบัติไม่ได้ผู้วิจัยและสมาชิกในกลุ่มจะให้กำลังใจ นักเรียนวางแผนปฏิบัติใหม่ที่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ

การประเมินผล

ผู้วิจัยสังเกตจากการที่นักเรียนให้ความสนใจ ชักถาม ร่วมกันอภิปราย เกิดการเรียนรู้แล้วนำไปปฏิบัติจนมีการเปลี่ยนแปลงยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน และการเข้าชั้นเรียนที่เหมาะสม ซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนั้นจะนำผลจากแบบบันทึกยุทธวิธีการเรียนของครู (บันทึกเฉพาะพฤติกรรมที่สังเกตได้ในห้องเรียน) มาประกอบการประเมินด้วย

การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง ครั้งที่ 3

เรื่อง ยุทธวิธีการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน

เวลาที่ใช้ ประมาณ 60 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนในกลุ่มเห็นความสำคัญของการมียุทธวิธีการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน
2. เพื่อให้นักเรียนในกลุ่มเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน
3. เพื่อให้นักเรียนในกลุ่มช่วยซึ่งกันและกันในการคิดหาแนวทางในการปรับปรุงยุทธวิธีการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนเพื่อกำหนดเป็นแผนการปฏิบัติและสัญญาที่จะปฏิบัติตามแผนที่ตนเองกำหนดขึ้น

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงครั้งที่ 3 โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนในกลุ่มได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ตลอดทั้งอภิปรายร่วมกันตามลำดับขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างสัมพันธภาพ ผู้วิจัยสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษาให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ ไร้กังวล ปลอดภัยและเป็นกันเองกับผู้วิจัย โดยถามเรื่องทั่วไปและผู้วิจัยติดตามผลการให้คำปรึกษาครั้งที่ 2 โดยถามว่า “การเข้ากลุ่มให้คำปรึกษาครั้งที่ 2 ที่ผ่านมาระดับความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องอะไรบ้าง” “นักเรียนนำแผนการที่กำหนดไว้ไปลองปฏิบัติได้ผลเป็นอย่างไรบ้าง” เป็นต้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนของนักเรียนในปัจจุบันที่ส่งผลกระทบต่อการเรียน โดยถามว่า “นักเรียนมีความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนอย่างไรบ้าง” เป็นต้น เมื่อนักเรียนในกลุ่มสำรวจยุทธวิธีการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน แล้วผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่ม ได้สะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของเพื่อนพร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็น และให้กำลังใจเพื่อนสมาชิก ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การสรุป และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนของนักเรียนในกลุ่มตามสภาพความเป็นจริงว่าเหมาะสมหรือไม่ โดยถามว่า “นักเรียนคิดว่าความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมที่เป็นอยู่นั้นเป็นสิ่งที่เหมาะสมหรือไม่ มีผลเสียอย่างไรบ้าง” เป็นต้น แล้วผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้สะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียน พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็น และให้กำลังใจเพื่อนสมาชิก ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การตีความหมาย การสรุป และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผนการปฏิบัติ ในการปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนของนักเรียนในกลุ่มและเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนที่ถูกต้อง โดยถามว่า “นักเรียนคิดว่าควรที่จะปฏิบัติตนทางด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนอย่างไร ที่จะทำให้ผลการเรียนของตนเองดีขึ้น” เป็นต้น โดยผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มสะท้อนความรู้สึก แสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็น ตลอดจนให้กำลังใจเพื่อนสมาชิกในการวางแผนปฏิบัติ ซึ่งแผนการนั้นนักเรียนในกลุ่มสามารถปฏิบัติได้และเต็มใจที่จะปฏิบัติ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การให้ข้อมูล การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิดและการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 5 ขั้นสร้างสัญญาหรือข้อผูกพันของนักเรียนแต่ละคน ในการปฏิบัติตามแผนการที่จะปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนและนำยุทธวิธีการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนที่ถูกต้องไปปฏิบัติ โดยพูดว่า “ให้นักเรียนเขียนถึงความตั้งใจที่จะปฏิบัติตามแผนที่ร่วมกันวางไว้โดยเขียนเป็นหนังสือสัญญาระหว่างครูและเพื่อนๆ ในกลุ่ม” เป็นต้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผลการปฏิบัติในการพัฒนายุทธวิธีการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนของนักเรียนในกลุ่ม โดยผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลหลังจากที่ได้ไปปฏิบัติตามแผนที่สัญญาไว้ ถ้าปฏิบัติไม่ได้ผู้วิจัยและสมาชิกในกลุ่มให้กำลังใจนักเรียนวางแผนปฏิบัติใหม่ที่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ

การประเมินผล

ผู้วิจัยสังเกตจากการที่นักเรียนให้ความสนใจ ชักถาม ร่วมกันอภิปราย เกิดการเรียนรู้แล้วนำไปปฏิบัติจนมีการเปลี่ยนแปลงยุทธวิธีการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนที่เหมาะสม ซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนั้นจะนำผลจากแบบบันทึกยุทธวิธีการเรียนของครู (บันทึกเฉพาะพฤติกรรมที่สังเกตได้ในห้องเรียน) มาประกอบการประเมินด้วย

การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง ครั้งที่ 4

เรื่อง ยุทธวิธีการเรียนด้านการจดบันทึก

เวลาที่ใช้ ประมาณ 60 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนในกลุ่มเห็นความสำคัญของการมียุทธวิธีการเรียนด้านการจดบันทึก
2. เพื่อให้นักเรียนในกลุ่มเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านการจดบันทึก
3. เพื่อให้นักเรียนในกลุ่มช่วยซึ่งกันและกันในการคิดหาแนวทางในการปรับปรุงยุทธวิธีการเรียนด้านการจดบันทึกเพื่อกำหนดเป็นแผนการปฏิบัติ และสัญญาที่จะปฏิบัติตามแผนที่ตนเองกำหนดขึ้น

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงครั้งที่ 4 โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนในกลุ่มได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ตลอดทั้งอภิปรายร่วมกันตามลำดับขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างสัมพันธภาพ ผู้วิจัยสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษาให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ ไร้กังวล ปลอดภัยและเป็นกันเองกับผู้วิจัย โดยถามเรื่องทั่วไปและผู้วิจัยติดตามผลการให้คำปรึกษาครั้งที่ 3 โดยถามว่า “การเข้ากลุ่มให้คำปรึกษาครั้งที่ 3 ที่ผ่านมาระดับความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องอะไรบ้าง” “นักเรียนนำแผนการที่กำหนดไว้ไปลงปฏิบัติได้ผลเป็นอย่างไรบ้าง” เป็นต้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการจดบันทึกของนักเรียนในปัจจุบันที่ส่งผลกระทบต่อการเรียน โดยถามว่า “นักเรียนมีความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการจดบันทึกอย่างไรบ้าง” เป็นต้น เมื่อนักเรียนในกลุ่มสำรวจยุทธวิธีการเรียนด้านการจดบันทึกแล้วผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้สะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของเพื่อนพร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็นและให้กำลังใจเพื่อนสมาชิก ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การสรุป และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการจดบันทึกของนักเรียนในกลุ่มตามสภาพความเป็นจริงว่าเหมาะสมหรือไม่ โดยถามว่า “นักเรียนคิดว่าความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่เป็นอยู่นั้นเป็นสิ่งที่เหมาะสมหรือไม่ มีผลเสีย

อย่างไรบ้าง” เป็นต้น แล้วผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้สะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียนพร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็น และให้กำลังใจเพื่อนสมาชิก ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การตีความหมาย การสรุป และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผนการปฏิบัติ ในการปรับปรุงความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการจดบันทึกของนักเรียนในกลุ่มและเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านการจดบันทึกที่ถูกต้อง โดยถามว่า “นักเรียนคิดว่าควรที่จะปฏิบัติตนทางด้านการจดบันทึกอย่างไรที่จะทำให้ผลการเรียนของตนเองดีขึ้น” เป็นต้น โดยผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มสะท้อนความรู้สึก แสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็นตลอดจนให้กำลังใจเพื่อนสมาชิกในการวางแผนปฏิบัติ ซึ่งแผนการนั้นนักเรียนในกลุ่มสามารถปฏิบัติได้และเต็มใจที่จะปฏิบัติ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การให้ข้อมูล การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 5 ขั้นสร้างสัญญาหรือข้อผูกพันของนักเรียนแต่ละคนในการปฏิบัติตามแผนการที่จะปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการจดบันทึก และนำยุทธวิธีการเรียนด้านการจดบันทึกที่ถูกต้องไปปฏิบัติ โดยพูดว่า “ให้นักเรียนยื่นยันถึงความตั้งใจที่จะปฏิบัติตามแผนที่ร่วมกันวางไว้ โดยเขียนเป็นหนังสือสัญญาระหว่างครูและเพื่อน ๆ ในกลุ่ม” เป็นต้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผลการปฏิบัติในการพัฒนายุทธวิธีการเรียนด้านการจดบันทึกของนักเรียนในกลุ่ม โดยผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลหลังจากที่ได้ไปปฏิบัติตามแผนที่สัญญาไว้ ถ้าปฏิบัติไม่ได้ผู้วิจัยและสมาชิกในกลุ่มให้กำลังใจนักเรียนวางแผนปฏิบัติใหม่ ที่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ

การประเมินผล

ผู้วิจัยสังเกตจากการที่นักเรียนให้ความสนใจ ชักถาม ร่วมกันอภิปราย เกิดการเรียนรู้แล้วนำไปปฏิบัติจนมีการเปลี่ยนแปลงยุทธวิธีการเรียนด้านการจดบันทึกที่เหมาะสม ซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนั้นจะนำผลจากแบบบันทึกยุทธวิธีการเรียนของครู (บันทึกเฉพาะพฤติกรรมที่สังเกตได้ในห้องเรียน) มาประกอบการประเมินด้วย

การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง ครั้งที่ 5

เรื่อง ยุทธวิธีการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียน

เวลาที่ใช้ ประมาณ 60 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนในกลุ่มเห็นความสำคัญของการมียุทธวิธีการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียน
2. เพื่อให้นักเรียนในกลุ่มเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียน
3. เพื่อให้นักเรียนในกลุ่มช่วยซึ่งกันและกันในการคิดหาแนวทางในการปรับปรุงยุทธวิธีการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียนเพื่อกำหนดเป็นแผนการปฏิบัติและสัญญาที่จะปฏิบัติตามแผนที่ตนเองกำหนดขึ้น

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงครั้งที่ 5 โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนในกลุ่มได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ตลอดทั้งอภิปรายร่วมกันตามลำดับขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างสัมพันธภาพ ผู้วิจัยสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษาให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ ไร้กังวล ปลอดภัยและเป็นกันเองกับผู้วิจัย โดยถามเรื่องทั่วไปและผู้วิจัยติดตามผลการให้คำปรึกษาครั้งที่ 4 โดยถามว่า “การเข้ากลุ่มให้คำปรึกษาครั้งที่ 4 ที่ผ่านมาระหว่างพวกเราคุยกันเกี่ยวกับเรื่องอะไรบ้าง” “นักเรียนนำแผนการที่กำหนดไว้ไปลงปฏิบัติได้ผลเป็นอย่างไรบ้าง” เป็นต้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียนของนักเรียนในปัจจุบันที่ส่งผลกระทบต่อการเรียน โดยถามว่า “นักเรียนมีความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียนอย่างไรบ้าง” เป็นต้น เมื่อนักเรียนในกลุ่มสำรวจยุทธวิธีการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียนแล้ว ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้สะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของเพื่อน พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็น และให้กำลังใจเพื่อนสมาชิกผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การสรุป และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียนของนักเรียนในกลุ่มตามสภาพความเป็นจริงว่าเหมาะสมหรือไม่

โดยถามว่า “นักเรียนคิดว่าความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่เป็นอยู่นั้นเป็นสิ่งที่เหมาะสมหรือไม่ มีผลเสียอย่างไรบ้าง” เป็นต้น แล้วผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้สะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียน พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็นและให้กำลังใจเพื่อนสมาชิก ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การตีความหมาย การสรุป และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผนการปฏิบัติ ในการปรับปรุงความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรม เกี่ยวกับการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียนของนักเรียนในกลุ่ม และเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียนที่ถูกต้อง โดยถามว่า “นักเรียนคิดว่าควรที่จะปฏิบัติตนทางด้านการแบ่งเวลาในการเรียนอย่างไรที่จะทำให้ผลการเรียนของตนเองดีขึ้น” เป็นต้น โดยผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มสะท้อนความรู้สึก แสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็น ตลอดจนให้กำลังใจเพื่อนสมาชิกในการวางแผนปฏิบัติซึ่งแผนการนั้นนักเรียนในกลุ่มสามารถปฏิบัติได้และเต็มใจที่จะปฏิบัติ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การให้ข้อมูล การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 5 ขั้นสร้างสัญญาหรือข้อผูกพันของนักเรียนแต่ละคน ในการปฏิบัติตามแผนการที่จะปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียนและนำยุทธวิธีการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียนที่ถูกต้องไปปฏิบัติ โดยพูดว่า “ให้นักเรียนยื่นยันถึงความตั้งใจที่จะปฏิบัติตามแผนที่ร่วมกันวางไว้ โดยเขียนเป็นหนังสือสัญญาระหว่างครูและเพื่อน ๆ ในกลุ่ม” เป็นต้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผลการปฏิบัติ ในการพัฒนายุทธวิธีการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียนของนักเรียนในกลุ่มโดยผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลหลังจากที่ได้ไปปฏิบัติตามแผนที่สัญญาไว้ถ้าปฏิบัติไม่ได้ ผู้วิจัยและสมาชิกในกลุ่มให้กำลังใจนักเรียนวางแผนปฏิบัติใหม่ที่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ

การประเมินผล

ผู้วิจัยสังเกตจากการที่นักเรียนให้ความสนใจ ชักถาม ร่วมกันอภิปราย เกิดการเรียนรู้แล้วนำไปปฏิบัติจนมีการเปลี่ยนแปลงยุทธวิธีการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียนที่เหมาะสมซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนั้นจะนำผลจากแบบบันทึกยุทธวิธีการเรียนของครู (บันทึกเฉพาะพฤติกรรมที่สังเกตได้ในห้องเรียน) มาประกอบการประเมินด้วย

การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง ครั้งที่ 6

เรื่อง ยุทธวิธีการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม

เวลาที่ใช้ ประมาณ 60 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนในกลุ่มเห็นความสำคัญของการมียุทธวิธีการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม
2. เพื่อให้นักเรียนในกลุ่มเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม
3. เพื่อให้นักเรียนในกลุ่มช่วยซึ่งกันและกันในการคิดหาแนวทางในการปรับปรุงยุทธวิธีการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม เพื่อกำหนดเป็นแผนการปฏิบัติและสัญญาที่จะปฏิบัติตามแผนที่ตนเองกำหนดขึ้น

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงครั้งที่ 6 โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนในกลุ่มได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และประสบการณ์ตลอดทั้งอภิปรายร่วมกันตามลำดับขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างสัมพันธภาพ ผู้วิจัยสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษาให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ ไร้กังวล ปลอดภัยและเป็นกันเองกับผู้วิจัยโดยถามเรื่องทั่วไปและผู้วิจัยติดตามผลการให้คำปรึกษาครั้งที่ 5 โดยถามว่า “การเข้ากลุ่มให้คำปรึกษาครั้งที่ 5 ที่ผ่านมาราได้พูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องอะไรบ้าง” “นักเรียนนำแผนที่กำหนดไว้ไปลงปฏิบัติได้ผลเป็นอย่างไรบ้าง” เป็นต้น โดยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมของนักเรียนในปัจจุบันที่ส่งผลกระทบต่อการเรียน โดยถามว่า “นักเรียนมีความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมอย่างไรบ้าง” เป็นต้น เมื่อนักเรียนในกลุ่มสำรวจยุทธวิธีการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมแล้วผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้สะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของเพื่อน พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็น และให้กำลังใจเพื่อนสมาชิก ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การสรุป และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมของนักเรียนในกลุ่มตามสภาพความเป็นจริงว่าเหมาะสมหรือไม่ โดยถามว่า “นักเรียนคิดว่าความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่เป็นอยู่นั้นเป็นสิ่งที่เหมาะสมหรือไม่ มีผลเสียอย่างไรบ้าง” เป็นต้น แล้วผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้สะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียนพร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็น และให้กำลังใจเพื่อนสมาชิก ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การตีความหมาย การสรุป และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผนการปฏิบัติ ในการปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมของนักเรียนในกลุ่มและเรียนรู้ถึงยุทธวิธี การเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมที่ถูกต้อง โดยพูดว่า “นักเรียนคิดว่าควรที่จะปฏิบัติตนทางด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมอย่างไรที่จะทำให้ผลการเรียนของตนเองดีขึ้น” เป็นต้น โดยผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มสะท้อนความรู้สึก แสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็นตลอดจนให้กำลังใจเพื่อนสมาชิกในการวางแผนปฏิบัติซึ่งแผนการนั้นนักเรียนในกลุ่มสามารถปฏิบัติได้และเต็มใจที่จะปฏิบัติ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การให้ข้อมูล การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 5 ขั้นสร้างสัญญาหรือข้อผูกพันของนักเรียนแต่ละคนในการปฏิบัติตามแผนการที่จะปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมและนำยุทธวิธีการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมที่ถูกต้องไปปฏิบัติ โดยถามว่า “ให้นักเรียนยืนยันถึงความตั้งใจที่จะปฏิบัติตามแผนที่ร่วมกันวางไว้โดยเขียนเป็นหนังสือสัญญาระหว่างครูและเพื่อน ๆ ในกลุ่ม” เป็นต้น โดยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผลการปฏิบัติ ในการพัฒนายุทธวิธีการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมของนักเรียนในกลุ่มโดยผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลหลังจากที่ได้ไปปฏิบัติตามแผนที่สัญญาไว้ ถ้าปฏิบัติไม่ได้ผู้วิจัยและสมาชิกในกลุ่มให้กำลังใจนักเรียนวางแผนปฏิบัติใหม่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ

การประเมินผล

ผู้วิจัยสังเกตจากการที่นักเรียนให้ความสนใจ ชักถาม ร่วมกันอภิปราย เกิดการเรียนรู้แล้วนำไปปฏิบัติจนมีการเปลี่ยนแปลงยุทธวิธีการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมที่เหมาะสมซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนั้นจะนำผลจากแบบบันทึกยุทธวิธีเรียนของครู (บันทึกเฉพาะพฤติกรรมที่สังเกตได้ในห้องเรียน) มาประกอบการประเมินด้วย

การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง ครั้งที่ 7

เรื่อง ยุทธวิธีการเรียนด้านการทบทวนบทเรียน

เวลาที่ใช้ ประมาณ 60 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนในกลุ่มเห็นความสำคัญของการมียุทธวิธีการเรียนด้านการทบทวนบทเรียน
2. เพื่อให้นักเรียนในกลุ่มเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านการทบทวนบทเรียน
3. เพื่อให้นักเรียนในกลุ่มช่วยซึ่งกันและกันในการคิดหาแนวทางในการปรับปรุงยุทธวิธีการเรียนด้านการทบทวนบทเรียน เพื่อกำหนดเป็นแผนการปฏิบัติและสัญญาที่จะปฏิบัติตามแผนที่ตนเองกำหนดขึ้น

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงครั้งที่ 7 โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนในกลุ่มได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ตลอดทั้งอภิปรายร่วมกันตามลำดับขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างสัมพันธภาพ ผู้วิจัยสร้างบรรยากาศ ในการให้คำปรึกษาให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ ไร้กังวล ปลอดภัยและเป็นกันเองกับผู้วิจัย โดยถามเรื่องทั่วไปและผู้วิจัยติดตามผลการให้คำปรึกษาครั้งที่ 6 โดยถามว่า “การเข้ากลุ่มให้คำปรึกษาครั้งที่ 6 ที่ผ่านมาระหว่างพวกเราพูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องอะไรบ้าง” “นักเรียนนำแผนการที่กำหนดไว้ไปลองปฏิบัติได้ผลเป็นอย่างไรบ้าง” เป็นต้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการทบทวนบทเรียนของนักเรียนในปัจจุบันที่ส่งผลกระทบต่อการเรียน โดยถามว่า “นักเรียนมีความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการทบทวนบทเรียนอย่างไรบ้าง” เป็นต้น เมื่อนักเรียนในกลุ่มสำรวจยุทธวิธีการเรียนด้านการทบทวนบทเรียนแล้วผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้สะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของเพื่อน พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็น และให้กำลังใจเพื่อนสมาชิก ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การสรุป และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการทบทวนบทเรียนของนักเรียนในกลุ่มตามสภาพความเป็นจริงว่าเหมาะสมหรือไม่ โดยถามว่า “นักเรียนคิดว่าความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่เป็นอยู่นั้นเป็นสิ่งที่เหมาะสมหรือไม่ มีผลเสีย

อย่างไรบ้าง” เป็นต้น แล้วผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้สะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียน พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็น และให้กำลังใจเพื่อนสมาชิก ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การตีความหมาย การสรุป และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผนการปฏิบัติ ในการปรับปรุงความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรม เกี่ยวกับการเรียนด้านการทบทวนบทเรียนของนักเรียนในกลุ่มและเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียน ด้านการทบทวนบทเรียนที่ถูกต้อง โดยถามว่า “นักเรียนคิดว่าควรที่จะปฏิบัติตนทางด้านการทบทวนบทเรียนอย่างไรที่จะทำให้ผลการเรียนของตนเองดีขึ้น” เป็นต้น โดยผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มสะท้อนความรู้สึก แสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็น ตลอดจนให้กำลังใจเพื่อนสมาชิกในการวางแผนปฏิบัติซึ่งแผนการนั้นนักเรียนในกลุ่มสามารถปฏิบัติได้และเต็มใจที่จะปฏิบัติ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การให้ข้อมูล การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 5 ขั้นสร้างสัญญาหรือข้อผูกพันของนักเรียนแต่ละคน ในการปฏิบัติตามแผนการที่จะปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการทบทวนบทเรียน และนำยุทธวิธีการเรียนด้านการทบทวนบทเรียนที่ถูกต้องไปปฏิบัติ โดยพูดว่า “ให้นักเรียนยืนยันถึงความตั้งใจที่จะปฏิบัติตามแผนที่ร่วมกันวางไว้ โดยเขียนเป็นหนังสือสัญญาระหว่างครูและเพื่อน ๆ ในกลุ่ม” เป็นต้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผลการปฏิบัติ ในการพัฒนายุทธวิธีการเรียนด้านการทบทวนบทเรียนของนักเรียนในกลุ่ม โดยผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลหลังจากที่ได้ไปปฏิบัติตามแผนที่สัญญาไว้ถ้าปฏิบัติไม่ได้ผู้วิจัยและสมาชิกในกลุ่มให้กำลังใจนักเรียนวางแผนปฏิบัติใหม่ที่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ

การประเมินผล

ผู้วิจัยสังเกตจากการที่นักเรียนให้ความสนใจ ชักถาม ร่วมกันอภิปราย เกิดการเรียนรู้แล้วนำไปปฏิบัติจนมีการเปลี่ยนแปลงยุทธวิธีการเรียนด้านการทบทวนบทเรียนที่เหมาะสมซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนั้นจะนำผลจากแบบบันทึกยุทธวิธีการเรียนของครู (บันทึกเฉพาะพฤติกรรมที่สังเกตได้ในห้องเรียน) มาประกอบการประเมินด้วย

การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง ครั้งที่ 8

เรื่อง ยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบ

เวลาที่ใช้ ประมาณ 60 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนในกลุ่มเห็นความสำคัญของการมียุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบ
2. เพื่อให้นักเรียนในกลุ่มเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบ
3. เพื่อให้นักเรียนในกลุ่มช่วยซึ่งกันและกันในการคิดหาแนวทางในการปรับปรุงยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบ เพื่อกำหนดเป็นแผนการปฏิบัติและสัญญาที่จะปฏิบัติตามแผนที่ตนเองกำหนดขึ้น

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงครั้งที่ 8 โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนในกลุ่มได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ตลอดทั้งอภิปรายร่วมกันตามลำดับขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างสัมพันธภาพ ผู้วิจัยสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษาให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ ไร้กังวล ปลอดภัยและเป็นกันเองกับผู้วิจัย โดยถามเรื่องทั่วไปและผู้วิจัยติดตามผลการให้คำปรึกษาครั้งที่ 7 โดยถามว่า “การเข้ากลุ่มให้คำปรึกษาครั้งที่ 7 ที่ผ่านมาราได้พูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องอะไรบ้าง” “นักเรียนนำแผนการที่กำหนดไว้ไปลองปฏิบัติได้ผลเป็นอย่างไรบ้าง” เป็นต้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบของนักเรียนในปัจจุบันที่ส่งผลกระทบต่อการเรียน โดยถามว่า “นักเรียนมีความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบอย่างไรบ้าง” เป็นต้น เมื่อนักเรียนในกลุ่มสำรวจยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบ แล้วผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้สะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของเพื่อน พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็นเสนอความคิดเห็นและให้กำลังใจเพื่อนสมาชิก ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การสรุป และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบของนักเรียนในกลุ่มตามสภาพความเป็นจริงว่าเหมาะสมหรือไม่ โดยถามว่า “นักเรียนคิดว่าความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่เป็นอยู่นั้นเป็นสิ่งที่เหมาะสมหรือไม่ มีผลเสีย

อย่างไรบ้าง” เป็นต้น แล้วผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้สะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียนพร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็นและให้กำลังใจเพื่อนสมาชิก ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำถาม การตีความหมาย การสรุป และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผนการปฏิบัติ ในการปรับปรุงความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบของนักเรียนในกลุ่มและเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบที่ถูกต้อง โดยถามว่า “นักเรียนคิดว่าควรที่จะปฏิบัติตนทางด้านการเตรียมตัวสอบอย่างไรที่จะทำให้ผลการเรียนของตนเองดีขึ้น” เป็นต้น โดยผู้วิจัยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มสะท้อนความรู้สึก แสดงความคิดเห็น เสนอความคิดเห็น ตลอดจนให้กำลังใจเพื่อนสมาชิก ในการวางแผนปฏิบัติซึ่งแผนการนั้นนักเรียนในกลุ่มสามารถปฏิบัติได้และเต็มใจที่จะปฏิบัติ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การให้ข้อมูล การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 5 ขั้นสร้างสัญญาหรือข้อผูกพันของนักเรียนแต่ละคน ในการปฏิบัติตามแผนการที่จะปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบและนำยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบที่ถูกต้องไปปฏิบัติ โดยพูดว่า “ให้นักเรียนยืนยันถึงความตั้งใจที่จะปฏิบัติตามแผนที่ร่วมกันวางไว้ โดยเขียนเป็นหนังสือสัญญาระหว่างครูและเพื่อน ๆ ในกลุ่ม” เป็นต้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผลการปฏิบัติ ในการพัฒนายุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบของนักเรียนในกลุ่ม โดยผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลหลังจากที่ได้ไปปฏิบัติตามแผนที่สัญญาไว้ ถ้าปฏิบัติไม่ได้ผู้วิจัยและสมาชิกในกลุ่มให้กำลังใจนักเรียนวางแผนปฏิบัติใหม่ที่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ

การประเมินผล

ผู้วิจัยสังเกตจากการที่นักเรียนให้ความสนใจ ชักถาม ร่วมกันอภิปราย เกิดการเรียนรู้แล้วนำไปปฏิบัติจนมีการเปลี่ยนแปลงยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบที่เหมาะสม ซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนั้นจะนำผลจากแบบบันทึกยุทธวิธีการเรียนของครู (บันทึกเฉพาะพฤติกรรมที่สังเกตได้ในห้องเรียน) มาประกอบการประเมินด้วย

การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง ครั้งที่ 9

เรื่อง ยุติการให้คำปรึกษาและการปัจฉิมนิเทศ

เวลาที่ใช้ ประมาณ 60 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อยุติการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง
3. เพื่อสรุปผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง

เพื่อพัฒนายุทธวิธีการเรียนของนักเรียน

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยทบทวนและติดตามผลการให้คำปรึกษาครั้งที่ 8 โดยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการให้กำลังใจ
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินการเปลี่ยนแปลงของตนเองก่อนและหลังการได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง โดยพูดว่า “ครูให้นักเรียนแต่ละคนพูดถึงสิ่งที่ได้รับจากการเข้ากลุ่มให้คำปรึกษาค้างนี้ รวมทั้งการนำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน”
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงที่มีต่อยุทธวิธีการเรียนและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
4. ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณนักเรียนในความร่วมมือและกล่าวปิดโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง

การประเมินผล

ผู้วิจัยสังเกตจากการที่นักเรียนให้ความสนใจ ชักถาม ร่วมกันอภิปราย เกิดการเรียนรู้แล้วนำไปปฏิบัติจนมีการเปลี่ยนแปลงยุทธวิธีการเรียนทุกด้านที่เหมาะสม

รายละเอียดโปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง
สำหรับกลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มทดลองที่ 4

การให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง ครั้งที่ 1

เรื่อง ปฐมนิเทศและสร้างสัมพันธภาพ

เวลาที่ใช้ ประมาณ 50 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพและความคุ้นเคยกันระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียน
2. เพื่อสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษา ซึ่งจะทำให้นักเรียนรู้สึกอบอุ่นใจ ไร้กังวล และพร้อมที่จะให้ความร่วมมือในการรับคำปรึกษา
3. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษารายบุคคล บทบาทหน้าที่ของนักเรียนและผู้วิจัย ตลอดจนระยะเวลาและสถานที่ในการรับคำปรึกษา

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยกล่าวต้อนรับและแนะนำตนเองให้นักเรียนรู้จักและให้นักเรียนแนะนำตนเอง
2. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสมและอธิบายบทบาท หน้าที่ของนักเรียนที่ต้องปฏิบัติในการเข้ารับคำปรึกษา
3. ผู้วิจัยสนทนาชักถามนักเรียนเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของนักเรียนและปัญหาเกี่ยวกับการเรียนที่นักเรียนประสบอยู่
4. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยที่เกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ ที่ได้ชี้แจงไปแล้ว
5. ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันสรุปประเด็นที่ได้ชี้แจงไปเพื่อความเข้าใจที่ตรงกัน
6. ผู้วิจัยนัดหมาย วัน เวลาและสถานที่ในการรับคำปรึกษาในครั้งต่อไป

การประเมินผล

ผู้วิจัยสังเกตจากการที่นักเรียนให้ความสนใจ ให้ความร่วมมือและซักถามในประเด็นต่าง ๆ

การให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง ครั้งที่ 2

เรื่อง ยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียน

เวลาที่ใช้ ประมาณ 50 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนแต่ละคนเห็นความสำคัญของการมียุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียน
2. เพื่อให้นักเรียนแต่ละคนเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียนที่ถูกต้อง
3. เพื่อให้นักเรียนแต่ละคนหาแนวทางในการปรับปรุงยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียนเพื่อกำหนดเป็นแผนการปฏิบัติและสัญญาที่จะปฏิบัติตามแผนที่ตนเองกำหนดขึ้น

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงครั้งที่ 2 โดยให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนเป็นรายบุคคล ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างสัมพันธภาพ ผู้วิจัยสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษาให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ ไร้กังวล ปลอดภัยและเป็นกันเองกับผู้วิจัย โดยถามเรื่องทั่วไปและผู้วิจัยติดตามผลการให้คำปรึกษาครั้งที่ 1 โดยถามว่า “การให้คำปรึกษาครั้งที่ 1 ที่ผ่านมาราได้พูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องอะไรบ้าง” เป็นต้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง และการตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียนของนักเรียนในปัจจุบันที่ส่งผลกระทบต่อการเรียน โดยถามว่า “นักเรียนมีความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียนอย่างไรบ้าง” เป็นต้น เมื่อนักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมเกี่ยวกับยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียนแล้วผู้วิจัยสะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียนพร้อมทั้งให้กำลังใจนักเรียน ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การสรุป และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละคนตามสภาพความเป็นจริงว่าเหมาะสมหรือไม่ โดยถามว่า “นักเรียนคิดว่าความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมที่เป็นอยู่นั้นเป็นสิ่งที่เหมาะสมหรือไม่ มีผลเสียอย่างไรบ้าง” เป็นต้น แล้วผู้วิจัยสะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียน พร้อมทั้งให้กำลังใจนักเรียน ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การตีความหมาย การสรุป และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผนการปฏิบัติ ในการปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละคนและเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียนที่ถูกต้อง โดยพูดว่า “นักเรียนคิดว่าควรที่จะปฏิบัติตนทางด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียนอย่างไรที่จะทำให้ผลการเรียนของตนเองดีขึ้น” เป็นต้น แล้วผู้วิจัยสะท้อนความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมในการวางแผนปรับปรุงพร้อมทั้งให้กำลังใจนักเรียน ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การให้กำลังใจ และการให้ข้อมูล

ขั้นที่ 5 ขั้นสร้างสัญญาหรือข้อผูกพันของนักเรียนแต่ละคน ในการปฏิบัติตามแผนการที่จะปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียนและนำยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียนที่ถูกต้องไปปฏิบัติ โดยพูดว่า “ให้นักเรียนยืนยันถึงความตั้งใจที่จะปฏิบัติตามแผนที่ร่วมกันวางไว้ โดยเขียนเป็นหนังสือสัญญาระหว่างครูกับนักเรียน” เป็นต้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผลการปฏิบัติ ในการพัฒนายุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละคน โดยผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลหลังจากที่ได้ไปปฏิบัติตามแผนที่สัญญาไว้ ถ้าปฏิบัติไม่ได้ผู้วิจัยให้กำลังใจนักเรียนวางแผนปฏิบัติใหม่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ

การประเมินผล

ผู้วิจัยสังเกตจากการที่นักเรียนให้ความสนใจ ชักถาม ร่วมกันอภิปราย เกิดการเรียนรู้แล้วนำไปปฏิบัติจนมีการเปลี่ยนแปลงยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนและการเข้าชั้นเรียนที่เหมาะสม ซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนั้นจะนำผลจากแบบบันทึกยุทธวิธีการเรียนของครู (บันทึกเฉพาะพฤติกรรมที่สังเกตได้ในห้องเรียน) มาประกอบการประเมินด้วย

การให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง ครั้งที่ 3

เรื่อง ยุทธวิธีการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน

เวลาที่ใช้ ประมาณ 50 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนแต่ละคนเห็นความสำคัญของการมียุทธวิธีการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน
2. เพื่อให้นักเรียนแต่ละคนเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนที่ถูกต้อง
3. เพื่อให้นักเรียนแต่ละคนหาแนวทางในการปรับปรุงยุทธวิธีการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน เพื่อกำหนดเป็นแผนการปฏิบัติและสัญญาที่จะปฏิบัติตามแผนที่ตนเองกำหนดขึ้น

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงครั้งที่ 3 โดยให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนเป็นรายบุคคล ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างสัมพันธภาพ ผู้วิจัยสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษาให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ ไว้วางใจ ปลอดภัยและเป็นกันเองกับผู้วิจัย โดยถามเรื่องทั่วไปและผู้วิจัยติดตามผลการให้คำปรึกษาครั้งที่ 2 โดยถามว่า “การให้คำปรึกษาครั้งที่ 2 ที่ผ่านมาระหว่างเราได้พูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องอะไรบ้าง” “นักเรียนนำแผนที่กำหนดไว้ไปลองปฏิบัติได้ผลเป็นอย่างไรบ้าง” เป็นต้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนของนักเรียนในปัจจุบันที่ส่งผลกระทบต่อ การเรียน โดยถามว่า “นักเรียนมีความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนอย่างไรบ้าง” เป็นต้น เมื่อนักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับยุทธวิธีการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนแล้วผู้วิจัยสะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียนพร้อมทั้งให้กำลังใจนักเรียน ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การสรุป และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนของนักเรียนแต่ละคนตามสภาพความเป็นจริงว่าเหมาะสมหรือไม่ โดยถามว่า “นักเรียนคิดว่าความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่เป็นอยู่นั้นเป็นสิ่งที่เหมาะสมหรือไม่ มีผลเสียอย่างไรบ้าง” เป็นต้น แล้วผู้วิจัยสะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียนพร้อมทั้งให้กำลังใจนักเรียน ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การตีความหมาย การสรุป และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผนการปฏิบัติ ในการปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนของนักเรียนแต่ละคนและเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนที่ถูกต้อง โดยถามว่า “นักเรียนคิดว่าควรที่จะปฏิบัติตนทางด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนอย่างไรที่จะทำให้ผลการเรียนของตนเองดีขึ้น” เป็นต้น แล้วผู้วิจัยสะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมในการวางแผนปรับปรุงพร้อมทั้งให้กำลังใจนักเรียน ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การให้กำลังใจ และการให้ข้อมูล

ขั้นที่ 5 ขั้นสร้างสัญญาหรือข้อผูกพันของนักเรียนแต่ละคน ในการปฏิบัติตามแผนการที่จะปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนและนำยุทธวิธีการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนที่ถูกต้องไปปฏิบัติ โดยพูดว่า “ให้นักเรียนยืนยันถึงความตั้งใจที่จะปฏิบัติตามแผนที่ร่วมกันวางไว้โดยเขียนเป็นหนังสือสัญญาระหว่างครูกับนักเรียน” เป็นต้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผลการปฏิบัติ ในการพัฒนายุทธวิธีการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนของนักเรียนแต่ละคน โดยผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลหลังจากที่ได้ไปปฏิบัติตามแผนที่สัญญาไว้ ถ้าปฏิบัติไม่ได้ผู้วิจัยให้กำลังใจนักเรียนวางแผนปฏิบัติใหม่ที่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ

การประเมินผล

ผู้วิจัยสังเกตจากการที่นักเรียนให้ความสนใจ ชักถาม ร่วมกันอภิปราย เกิดการเรียนรู้แล้วนำไปปฏิบัติจนมีการเปลี่ยนแปลงยุทธวิธีการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนที่เหมาะสม ซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนั้นจะนำผลจากแบบบันทึกยุทธวิธีการเรียนของครู (บันทึกเฉพาะพฤติกรรมที่สังเกตได้ในห้องเรียน) มาประกอบการประเมินด้วย

การให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง ครั้งที่ 4

เรื่อง ยุทธวิธีการเรียนด้านการจดบันทึก

เวลาที่ใช้ ประมาณ 50 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนแต่ละคนเห็นความสำคัญของการมียุทธวิธีการเรียนด้านการจดบันทึก
2. เพื่อให้นักเรียนแต่ละคนเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านการจดบันทึกที่ถูกต้อง
3. เพื่อให้นักเรียนแต่ละคนหาแนวทางในการปรับปรุงยุทธวิธีการเรียนด้านการจดบันทึก เพื่อกำหนดเป็นแผนการปฏิบัติและสัญญาที่จะปฏิบัติตามแผนที่ตนเองกำหนดขึ้น

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงครั้งที่ 4 โดยให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนเป็นรายบุคคลตามลำดับขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างสัมพันธภาพ ผู้วิจัยสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษาให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ ไว้วางใจ ปลอดภัยและเป็นกันเองกับผู้วิจัย โดยถามเรื่องทั่วไปและผู้วิจัยติดตามผลการให้คำปรึกษาครั้งที่ 3 โดยถามว่า “การให้คำปรึกษาครั้งที่ 3 ที่ผ่านมารเราได้พูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องอะไรบ้าง” “นักเรียนนำแผนที่กำหนดไว้ไปลองปฏิบัติได้ผลเป็นอย่างไรบ้าง” เป็นต้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการจดบันทึกของนักเรียนในปัจจุบันที่ส่งผลกระทบต่อการเรียน โดยถามว่า “นักเรียนมีความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการจดบันทึกอย่างไรบ้าง” เป็นต้น เมื่อนักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับยุทธวิธีการเรียนด้านการจดบันทึกแล้วผู้วิจัยสะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียนพร้อมทั้งให้กำลังใจนักเรียน ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การสรุป และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการจดบันทึกของนักเรียนแต่ละคนตามสภาพความเป็นจริงว่าเหมาะสมหรือไม่ โดยถามว่า “นักเรียนคิดว่าความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่เป็นอยู่นั้นเป็นสิ่งที่เหมาะสมหรือไม่

มีผลเสียอย่างไรบ้าง” เป็นต้น แล้วผู้วิจัยสะท้อนความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียน พร้อมทั้งให้กำลังใจนักเรียน ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การตีความหมาย การสรุป และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผนการปฏิบัติ ในการปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการจดบันทึกของนักเรียนแต่ละคนและเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านการจดบันทึกที่ถูกต้อง โดยพูดว่า “นักเรียนคิดว่าควรที่จะปฏิบัติตนทางด้านการจดบันทึกอย่างไรที่จะทำให้ผลการเรียนของตนเองดีขึ้น” เป็นต้น แล้วผู้วิจัยสะท้อนความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมในการวางแผนปรับปรุงพร้อมทั้งให้กำลังใจนักเรียน ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การให้กำลังใจ และการให้ข้อมูล

ขั้นที่ 5 ขั้นสร้างสัญญาหรือข้อผูกพันของนักเรียนแต่ละคน ในการปฏิบัติตามแผนการที่จะปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการจดบันทึกและนำยุทธวิธีการเรียนด้านการจดบันทึกที่ถูกต้องไปปฏิบัติ โดยพูดว่า “ให้นักเรียนยืนยันถึงความตั้งใจที่จะปฏิบัติตามแผนที่ร่วมกันวางไว้ โดยเขียนเป็นหนังสือสัญญาระหว่างครูกับนักเรียน” เป็นต้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผลการปฏิบัติ ในการพัฒนายุทธวิธีการเรียนด้านการจดบันทึกของนักเรียนแต่ละคน โดยผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลหลังจากที่ได้ไปปฏิบัติตามแผนที่สัญญาไว้ ถ้าปฏิบัติไม่ได้ผู้วิจัยให้กำลังใจนักเรียนวางแผนปฏิบัติใหม่ที่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ

การประเมินผล

ผู้วิจัยสังเกตจากการที่นักเรียนให้ความสนใจ ชักถาม ร่วมกันอภิปราย เกิดการเรียนรู้แล้วนำไปปฏิบัติจนมีการเปลี่ยนแปลงยุทธวิธีการเรียนด้านการจดบันทึกที่เหมาะสม ซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนั้นจะนำผลจากแบบบันทึกยุทธวิธีการเรียนของครู (บันทึกเฉพาะพฤติกรรมที่สังเกตได้ในห้องเรียน) มาประกอบการประเมินด้วย

การให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง ครั้งที่ 5

เรื่อง ยุทธวิธีการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียน

เวลาที่ใช้ ประมาณ 50 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนแต่ละคนเห็นความสำคัญของการมียุทธวิธีการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียน
2. เพื่อให้นักเรียนแต่ละคนเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียนที่ถูกต้อง
3. เพื่อให้นักเรียนแต่ละคนหาแนวทางในการปรับปรุงยุทธวิธีการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียน เพื่อกำหนดเป็นแผนการปฏิบัติและสัญญาที่จะปฏิบัติตามแผนที่ตนเองกำหนดขึ้น

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงครั้งที่ 5 โดยให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนเป็นรายบุคคล ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างสัมพันธภาพ ผู้วิจัยสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษาให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ ใจกว้างใจ ปลอดภัยและเป็นกันเองกับผู้วิจัย โดยถามเรื่องทั่วไปและผู้วิจัยติดตามผลการให้คำปรึกษาครั้งที่ 4 โดยถามว่า “การให้คำปรึกษาครั้งที่ 4 ที่ผ่านมาระหว่างเราได้พูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องอะไรบ้าง” “นักเรียนนำแผนการที่กำหนดไว้ไปลองปฏิบัติได้ผลเป็นอย่างไรบ้าง” เป็นต้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียนของนักเรียนในปัจจุบันที่ส่งผลกระทบต่อการเรียน โดยถามว่า “นักเรียนมีความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียนอย่างไรบ้าง” เป็นต้น เมื่อนักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับยุทธวิธีการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียน แล้วผู้วิจัยสะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียนพร้อมทั้งให้กำลังใจนักเรียน ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การสรุป และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียนของนักเรียนแต่ละคนตามสภาพความเป็นจริงว่าเหมาะสมหรือไม่ โดยถามว่า “นักเรียนคิดว่าความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่เป็นอยู่นั้นเป็นสิ่งที่เหมาะสมหรือไม่ มีผลเสียอย่างไรบ้าง” เป็นต้น แล้วผู้วิจัยสะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียนพร้อมทั้งให้กำลังใจนักเรียน ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การตีความหมาย การสรุป และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผนการปฏิบัติ ในการปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียนของนักเรียนแต่ละคน และเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียนที่ถูกต้อง โดยถามว่า “นักเรียนคิดว่าควรที่จะปฏิบัติตนทางด้านการแบ่งเวลาในการเรียนอย่างไรที่จะทำให้ผลการเรียนของตนเองดีขึ้น” เป็นต้น แล้วผู้วิจัยสะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมในการวางแผนปรับปรุงพร้อมทั้งให้กำลังใจนักเรียน ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การให้กำลังใจ และการให้ข้อมูล

ขั้นที่ 5 ขั้นสร้างสัญญาหรือข้อผูกพันของนักเรียนแต่ละคน ในการปฏิบัติตามแผนการที่จะปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียนและนำยุทธวิธีการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียนที่ถูกต้องไปปฏิบัติ โดยพูดว่า “ให้นักเรียนยืนยันถึงความตั้งใจที่จะปฏิบัติตามแผนที่ร่วมกันวางไว้ โดยเขียนเป็นหนังสือสัญญาระหว่างครูกับนักเรียน” เป็นต้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผลการปฏิบัติ ในการพัฒนายุทธวิธีการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียนของนักเรียนแต่ละคน โดยผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลหลังจากที่ได้ไปปฏิบัติตามแผนที่สัญญาไว้ ถ้าปฏิบัติไม่ได้ผู้วิจัยให้กำลังใจนักเรียนวางแผนปฏิบัติใหม่ที่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ

การประเมินผล

ผู้วิจัยสังเกตจากการที่นักเรียนให้ความสนใจ ชักถาม ร่วมกันอภิปราย เกิดการเรียนรู้แล้วนำไปปฏิบัติจนมีการเปลี่ยนแปลงยุทธวิธีการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียนที่เหมาะสม ซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนั้นจะนำผลจากแบบบันทึกยุทธวิธีการเรียนของครู (บันทึกเฉพาะพฤติกรรมที่สังเกตได้ในห้องเรียน) มาประกอบการประเมินด้วย

การให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง ครั้งที่ 6

เรื่อง ยุทธวิธีการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม

เวลาที่ใช้ ประมาณ 50 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนแต่ละคนเห็นความสำคัญของการมียุทธวิธีการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม
2. เพื่อให้นักเรียนแต่ละคนเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมที่ถูกต้อง
3. เพื่อให้นักเรียนแต่ละคนหาแนวทางในการปรับปรุงยุทธวิธีการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม เพื่อกำหนดเป็นแผนการปฏิบัติและสัญญาที่จะปฏิบัติตามแผนที่ตนเองกำหนดขึ้น

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงครั้งที่ 6 โดยให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนเป็นรายบุคคล ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างสัมพันธภาพ ผู้วิจัยสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษาให้เกิดความรู้สึกรอบอุ่นใจ ใจกว้างใจ ปลอดภัยและเป็นกันเองกับผู้วิจัย โดยถามเรื่องทั่วไปและผู้วิจัยติดตามผลการให้คำปรึกษาครั้งที่ 5 โดยถามว่า “การให้คำปรึกษาครั้งที่ 5 ที่ผ่านมาราได้พูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องอะไรบ้าง” “นักเรียนนำแผนที่กำหนดไว้ไปลองปฏิบัติได้ผลเป็นอย่างไรบ้าง” เป็นต้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมของนักเรียนในปัจจุบันที่ส่งผลกระทบต่อการเรียน โดยถามว่า “นักเรียนมีความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมอย่างไรบ้าง” เป็นต้น เมื่อนักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับยุทธวิธีการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม แล้วผู้วิจัยสะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียนพร้อมทั้งให้กำลังใจนักเรียน ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การสรุป และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมของนักเรียนแต่ละคนตามสภาพความเป็นจริงว่าเหมาะสมหรือไม่

โดยพูดว่า “นักเรียนคิดว่าความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่เป็นอยู่นั้นเป็นสิ่งที่เหมาะสมหรือไม่ มีผลเสียอย่างไรบ้าง” เป็นต้น แล้วผู้วิจัยสะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียนพร้อมทั้งให้กำลังใจนักเรียน ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การตีความหมาย การสรุป และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผนการปฏิบัติ ในการปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมของนักเรียนแต่ละคน และเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมที่ถูกต้อง โดยถามว่า “นักเรียนคิดว่าควรที่จะปฏิบัติตนทางด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมอย่างไรที่จะทำให้ผลการเรียนของตนเองดีขึ้น” เป็นต้น แล้วผู้วิจัยสะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมในการวางแผนปรับปรุงพร้อมทั้งให้กำลังใจนักเรียน ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การให้กำลังใจ และการให้ข้อมูล

ขั้นที่ 5 ขั้นสร้างสัญญาหรือข้อผูกพันของนักเรียนแต่ละคน ในการปฏิบัติตามแผนการที่จะปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมและนำยุทธวิธีการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมที่ถูกต้องไปปฏิบัติ โดยถามว่า “ให้นักเรียนเขียนถึงความตั้งใจที่จะปฏิบัติตามแผนที่ร่วมกันวางไว้ โดยเขียนเป็นหนังสือสัญญาระหว่างครูกับนักเรียน” เป็นต้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผลการปฏิบัติ ในการพัฒนายุทธวิธีการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมของนักเรียนแต่ละคน โดยผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลหลังจากที่ได้ไปปฏิบัติตามแผนที่สัญญาไว้ ถ้าปฏิบัติไม่ได้ผู้วิจัยให้กำลังใจนักเรียนวางแผนปฏิบัติใหม่ที่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ

การประเมินผล

ผู้วิจัยสังเกตจากการที่นักเรียนให้ความสนใจ ชักถาม ร่วมกันอภิปราย เกิดการเรียนรู้แล้วนำไปปฏิบัติจนมีการเปลี่ยนแปลงยุทธวิธีการเรียนด้านการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมที่เหมาะสม ซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนั้นจะนำผลจากแบบบันทึกยุทธวิธีการเรียนของครู (บันทึกเฉพาะพฤติกรรมที่สังเกตได้ในห้องเรียน) มาประกอบการประเมินด้วย

การให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง ครั้งที่ 7

เรื่อง ยุทธวิธีการเรียนด้านการทบทวนบทเรียน

เวลาที่ใช้ ประมาณ 50 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ให้นักเรียนแต่ละคนเห็นความสำคัญของการมียุทธวิธีการเรียนด้านการทบทวนบทเรียน
2. เพื่อให้ให้นักเรียนแต่ละคนเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านการทบทวนบทเรียนที่ถูกต้อง
3. เพื่อให้ให้นักเรียนแต่ละคนหาแนวทางในการปรับปรุงยุทธวิธีการเรียนด้านการทบทวนบทเรียนเพื่อกำหนดเป็นแผนการปฏิบัติ และสัญญาที่จะปฏิบัติตามแผนที่ตนเองกำหนดขึ้น

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงครั้งที่ 7 โดยให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนเป็นรายบุคคล ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างสัมพันธภาพ ผู้วิจัยสร้างบรรยากาศ ในการให้คำปรึกษาให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ ไว้วางใจ ปลอดภัยและเป็นกันเองกับผู้วิจัย โดยถามเรื่องทั่วไปและผู้วิจัยติดตามผลการให้คำปรึกษาครั้งที่ 6 โดยถามว่า “การให้คำปรึกษาครั้งที่ 6 ที่ผ่านมาระหว่างเราได้พูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องอะไรบ้าง” “นักเรียนนำแผนการที่กำหนดไว้ไปลองปฏิบัติได้ผลเป็นอย่างไรบ้าง” เป็นต้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการทบทวนบทเรียนของนักเรียนในปัจจุบันที่ส่งผลกระทบต่อการเรียน โดยถามว่า “นักเรียนมีความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการทบทวนบทเรียนอย่างไรบ้าง” เป็นต้น เมื่อนักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับยุทธวิธีการเรียนด้านการทบทวนบทเรียนแล้วผู้วิจัยสะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียนพร้อมทั้งให้กำลังใจนักเรียน ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การสรุป และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการทบทวนบทเรียนของนักเรียนแต่ละคนตามสภาพความเป็นจริงว่าเหมาะสมหรือไม่ โดยถามว่า

“นักเรียนคิดว่าความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่เป็นอยู่นั้นเป็นสิ่งที่เหมาะสมหรือไม่ มีผลเสียอย่างไรบ้าง” เป็นต้น แล้วผู้วิจัยสะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียน พร้อมทั้งให้กำลังใจนักเรียน ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การตีความหมาย การสรุป และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผนการปฏิบัติ ในการปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรม เกี่ยวกับการเรียนด้านการทบทวนบทเรียนของนักเรียนแต่ละคน และเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านการทบทวนบทเรียนที่ถูกต้อง โดยถามว่า “นักเรียนคิดว่าควรที่จะปฏิบัติตนทางด้านการทบทวนบทเรียนอย่างไรที่จะทำให้ผลการเรียนของตนเองดีขึ้น” เป็นต้น แล้วผู้วิจัยสะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมในการวางแผนปรับปรุงพร้อมทั้งให้กำลังใจนักเรียน ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การให้กำลังใจ และการให้ข้อมูล

ขั้นที่ 5 ขั้นสร้างสัญญาหรือข้อผูกพันของนักเรียนแต่ละคน ในการปฏิบัติตามแผนการที่จะปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการทบทวนบทเรียนและนำยุทธวิธีการเรียนด้านการทบทวนบทเรียนที่ถูกต้องไปปฏิบัติ โดยพูดว่า “ให้นักเรียนยืนยันถึงความตั้งใจที่จะปฏิบัติตามแผนที่ร่วมกันวางไว้ โดยเขียนเป็นหนังสือสัญญาระหว่างครูกับนักเรียน” เป็นต้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผลการปฏิบัติ ในการพัฒนายุทธวิธีการเรียนด้านการทบทวนบทเรียนของนักเรียนแต่ละคน โดยผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลหลังจากที่ได้ไปปฏิบัติตามแผนที่สัญญาไว้ ถ้าปฏิบัติไม่ได้ผู้วิจัยให้กำลังใจนักเรียนวางแผนปฏิบัติใหม่ที่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ

การประเมินผล

ผู้วิจัยสังเกตจากการที่นักเรียนให้ความสนใจ ซักถาม ร่วมกันอภิปราย เกิดการเรียนรู้แล้วนำไปปฏิบัติจนมีการเปลี่ยนแปลงยุทธวิธีการเรียนด้านการทบทวนบทเรียนที่เหมาะสม ซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนั้น จะนำผลจากแบบบันทึกยุทธวิธีการเรียนของครู (บันทึกเฉพาะพฤติกรรมที่สังเกตได้ในห้องเรียน) มาประกอบการประเมินด้วย

การให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง ครั้งที่ 8

เรื่อง ยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบ

เวลาที่ใช้ ประมาณ 50 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ให้นักเรียนแต่ละคนเห็นความสำคัญของการมียุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบ
2. เพื่อให้ให้นักเรียนแต่ละคนเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบที่ถูกต้อง
3. เพื่อให้ให้นักเรียนแต่ละคนหาแนวทางในการปรับปรุงยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบเพื่อกำหนดเป็นแผนการปฏิบัติและสัญญาที่จะปฏิบัติตามแผนที่ตนเองกำหนดขึ้น

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงครั้งที่ 8 โดยให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนเป็นรายบุคคล ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างสัมพันธภาพ ผู้วิจัยสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษาให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ ไว้วางใจ ปลอดภัยและเป็นกันเองกับผู้วิจัย โดยถามเรื่องทั่วไปและผู้วิจัยติดตามผลการให้คำปรึกษาครั้งที่ 7 โดยถามว่า “การให้คำปรึกษาครั้งที่ 7 ที่ผ่านมเราได้พูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องอะไรบ้าง” “นักเรียนนำแผนการที่กำหนดไว้ไปลองปฏิบัติได้ผลเป็นอย่างไรบ้าง” เป็นต้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 2 ขั้นสำรวจความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบของนักเรียนในปัจจุบันที่ส่งผลกระทบต่อการเรียน โดยถามว่า “นักเรียนมีความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบอย่างไรบ้าง” เป็นต้น เมื่อนักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบแล้วผู้วิจัยสะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียนพร้อมทั้งให้กำลังใจนักเรียน ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำถาม การสรุป และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบแต่ละคนตามสภาพความเป็นจริงว่าเหมาะสมหรือไม่ โดยพูดว่า “นักเรียนคิดว่าความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่เป็นอยู่นั้นเป็นสิ่งที่เหมาะสมหรือไม่ มีผลเสียอย่างไรบ้าง” เป็นต้น แล้วผู้วิจัยสะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียน พร้อมทั้งให้กำลังใจนักเรียน ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การตีความหมาย การสรุป และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 4 ขั้นวางแผนการปฏิบัติ ในการปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบของนักเรียนแต่ละคน และเรียนรู้ถึงยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบที่ถูกต้องโดยถามว่า “นักเรียนคิดว่าควรที่จะปฏิบัติตนทางด้านการเตรียมตัวสอบอย่างไรที่จะทำให้ผลการเรียนของตนเองดีขึ้น” เป็นต้น แล้วผู้วิจัยสะท้อนความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมในการวางแผนปรับปรุงพร้อมทั้งให้กำลังใจนักเรียน ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด การให้กำลังใจ และการให้ข้อมูล

ขั้นที่ 5 ขั้นสร้างสัญญาหรือข้อผูกพันของนักเรียนแต่ละคนในการปฏิบัติตามแผนการที่จะปรับปรุงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบและนำยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบที่ถูกต้องไปปฏิบัติ โดยพูดว่า “ให้นักเรียนยืนยันถึงความตั้งใจที่จะปฏิบัติตามแผนที่ร่วมกันวางไว้ โดยเขียนเป็นหนังสือสัญญาระหว่างครูกับนักเรียน” เป็นต้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ

ขั้นที่ 6 ขั้นติดตามผลการปฏิบัติ ในการพัฒนายุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบของนักเรียนแต่ละคน โดยผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลหลังจากที่ได้ไปปฏิบัติตามแผนที่สัญญาไว้ ถ้าปฏิบัติไม่ได้ผู้วิจัยจะให้กำลังใจนักเรียนวางแผนปฏิบัติใหม่ที่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการฟัง และการให้กำลังใจ

การประเมินผล

ผู้วิจัยสังเกตจากการที่นักเรียนให้ความสนใจ ชักถาม ร่วมกันอภิปราย เกิดการเรียนรู้แล้วนำไปปฏิบัติจนมีการเปลี่ยนแปลงยุทธวิธีการเรียนด้านการเตรียมตัวสอบที่เหมาะสม ซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนั้นจะนำผลจากแบบบันทึกยุทธวิธีการเรียนของครู (บันทึกเฉพาะพฤติกรรมที่สังเกตได้ในห้องเรียน) มาประกอบการประเมินด้วย

การให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง ครั้งที่ 9

เรื่อง ยุติการให้คำปรึกษาและการปัจฉิมนิเทศ

เวลาที่ใช้ ประมาณ 50 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อยุติการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง
2. เพื่อสรุปผลของการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงเพื่อพัฒนา

ยุทธวิธีการเรียนของนักเรียน

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยทบทวนและติดตามผลการให้คำปรึกษาครั้งที่ 8 โดยให้เทคนิคการฟัง การตั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิด และการให้กำลังใจ
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินการเปลี่ยนแปลงของตนเองก่อนและหลัง การได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงโดยพูดว่า “ครูให้นักเรียนแต่ละคนพูดถึง สิ่งที่ได้รับจากการให้คำปรึกษาครั้งนี้ รวมทั้งการนำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน”
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยสรุปผลของการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง ที่มีต่อยุทธวิธีการเรียนและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
4. ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณนักเรียนในความร่วมมือและกล่าวปิดโปรแกรมการให้ คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง

การประเมินผล

ผู้วิจัยสังเกตจากการที่นักเรียนให้ความสนใจ ชักถาม เกิดการเรียนรู้แล้วนำไป ปฏิบัติจนมีการเปลี่ยนแปลงยุทธวิธีการเรียนทุกด้านที่เหมาะสม

แบบบันทึกยุทธวิธีการเรียน

วันที่ เดือน พ.ศ.

ชื่อนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 /

ชื่อผู้บันทึก บันทึกคาบที่ วิชา

คำชี้แจง ขอให้ท่านทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องหลังรายการพฤติกรรมที่ปฏิบัติทางการเรียน
ของนักเรียนแต่ละคนตามสภาพความเป็นจริง

พฤติกรรมการปฏิบัติทางการเรียน	ได้กระทำ	ไม่ได้กระทำ
1. เตรียมอุปกรณ์เกี่ยวกับการเรียน ได้แก่ สมุดคำจดบรรยาย ดินสอ ปากกา ไม้บรรทัด หนังสือ		
2. นำงานที่ได้รับมอบหมายมาส่ง		
3. เข้าชั้นเรียน		
4. ไม่พูดคุยหรือเล่นกับเพื่อน		
5. ชักถามเมื่อมีข้อสงสัย		
6. แสดงความคิดเห็นหรือตอบคำถามที่เกี่ยวกับบทเรียน		
7. ฟังคำบรรยายจากครูผู้สอน		
8. จดโน้ตย่อจากคำบรรยาย		
9. ทำการบ้าน		

ตัวอย่างการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง ครั้งที่ 3

ชื่อเรื่อง ยุทธวิธีการเรียนด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน
 วันเวลา วันพุธที่ 10 มิถุนายน 2541 เวลา 11.20 น.– 12.10 น.
 สถานที่ ห้องแนะแนวโรงเรียนกุนนทีรุทธaramวิทยาคม
 ผู้รับคำปรึกษา สัม (นามสมมุติ)

ผู้ให้คำปรึกษา : สวัสดีค่ะ
 สัม : สวัสดีค่ะ
 ผู้ให้คำปรึกษา : เป็นอย่างไรบ้างคะวันนี้
 สัม :สบายดีค่ะ
 ผู้ให้คำปรึกษา : กินข้าวมาแล้วยังคะ
 สัม : ยังไม่ได้กินค่ะ ไม่ค่อยชอบทานข้าวเช้า ชอบทานนมอย่างเดียวคะ
 ผู้ให้คำปรึกษา : ครั้งนี้เป็นครั้งที่ 3 แล้วนะคะ ที่ผ่านมามาก็ได้พูดคุยถึงเรื่องของการเตรียมตัวก่อนเข้าชั้นเรียนและการเข้าชั้นเรียน ก่อนที่เราจะพูดคุยกันต่อครูขอให้แก่นักเรียนได้ทบทวนสิ่งที่เราได้พูดคุยกันครั้งก่อนว่าได้พูดคุยเรื่องอะไรกันบ้าง พอเล่าให้ครูฟังได้ไหมคะ
 สัม : ได้ค่ะ ครั้งก่อนเราได้พูดคุยกันเรื่องการเตรียมตัวก่อนเข้าชั้นเรียนและการเข้าชั้นเรียน หนูได้มีการนำแผนการที่จะปรับปรุงตนเองในด้านการเตรียมตัวก่อนเข้าชั้นเรียนและการเข้าชั้นเรียนที่ตั้งใจไว้ไปลองปฏิบัติทุกอย่างเลยคะ หนูได้มีการเตรียมอุปกรณ์เกี่ยวกับการเรียนได้แก่ สมุด ปากกา ไม้บรรทัดมาทุกวัน และเรื่องการทำงานที่ได้รับมอบหมาย ก็พยายามทำมาส่งทุกครั้งแล้วคะ ส่วนการอ่านหนังสือล่วงหน้าก็เริ่มอ่านหนังสือบ้างแล้วบางส่วน การเข้าชั้นเรียนก็เข้าเรียนทุกครั้งเลยคะ
 ผู้ให้คำปรึกษา : นักเรียนบอกว่านักเรียนได้นำแผนการที่ตั้งใจจะพัฒนาได้นำไปลองปฏิบัติดูและสามารถปฏิบัติได้ตามที่นักเรียนตั้งใจไว้
 สัม : ค่ะ
 ผู้ให้คำปรึกษา : นักเรียนรู้สึกอย่างไรคะที่สามารถปฏิบัติตามแผนการที่ตนเองได้ วางไว้ได้สำเร็จ

- สั้ม : รู้สึกดีค่ะที่คนสามารถทำได้
- ผู้ให้คำปรึกษา : ครูชื่นชมกับการที่นักเรียนสามารถทำสิ่งเหล่านี้ได้สำเร็จนะคะและก็อยากให้นักเรียนมีความพยายามที่จะกระทำสิ่งเหล่านี้ต่อไปเพราะทำให้นักเรียนได้เข้าใจในสิ่งที่เรียนมากขึ้น ถึงแม้ว่าจะเป็นภาระที่นักเรียนไม่เคยทำมาก่อนเลย แล้วมาเริ่มกระทำซึ่งอาจจะเกิดความอึดอัดบ้าง ก็ขอให้นักเรียนตั้งใจที่จะปฏิบัติต่อไปครูขอเป็นกำลังใจให้ค่ะ
- สั้ม : ค่ะอาจารย์
- ผู้ให้คำปรึกษา : สำหรับวันนี้ขอให้นักเรียนได้สำรวจตนเองในด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนว่าตนเองมีพฤติกรรมพูดคุย ชักถาม และแสดงความคิดเห็นในห้องเรียนเป็นอย่างไรบ้างในปัจจุบันที่ส่งผลกระทบต่อ การเรียน พอเล่าให้ครูฟังได้ไหมค่ะ
- สั้ม : ได้ค่ะ เรื่องการพูดคุยกับเพื่อนก็มีบางครั้งค่ะ ซึ่งบางครั้งเพื่อนมาชวนพูดคุยและบางครั้งหนูจะชวนเพื่อนคุยเมื่อหนูเครียดค่ะ
- ผู้ให้คำปรึกษา : นักเรียนบอกว่านักเรียนได้มีการพูดคุยในห้องเรียน
- สั้ม : ค่ะ
- ผู้ให้คำปรึกษา : บอกสาเหตุกับครูได้ไหมค่ะว่า นักเรียนมีสาเหตุอะไรที่ทำให้พูดคุยในห้องเรียน
- สั้ม : มีสาเหตุก็คือ เวลาเครียดมาก ๆ หรือเรียนไม่เข้าใจก็หาเพื่อนคุยบ้างหรือนั่งเฉย ๆ หรือนำงานอื่นขึ้นมาทำ แต่ถ้าไม่เครียดก็จะไม่พูดคุยกับเพื่อน
- ผู้ให้คำปรึกษา : นักเรียนบอกว่านักเรียนจะพูดคุยกับเพื่อน เพราะนักเรียนเครียด
- สั้ม : ค่ะ
- ผู้ให้คำปรึกษา : เมื่อนักเรียนเครียด นักเรียนจะพูดคุยกับเพื่อนในขณะที่กำลังเรียนอยู่นักเรียนคิดว่าสิ่งที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในปัจจุบันนี้มีผลกระทบกับตัวนักเรียนอย่างไรบ้างในวิชาที่เรียนอยู่นั้น
- สั้ม : พอหนูคุยเสร็จแล้วกลับไปเรียนต่อในวิชานั้นอีกครั้ง หนูรู้สึกว่าย่เรียนไม่เข้าใจ เรียนไม่รู้เรื่องในวิชานั้น เพราะไม่ได้ฟังอาจารย์พูดเล่นค่ะ
- ผู้ให้คำปรึกษา : นักเรียนบอกว่า การที่นักเรียนพูดคุยกับเพื่อนในขณะที่เรียนทำให้นักเรียนไม่เข้าใจและเรียนไม่รู้เรื่องในวิชานั้น
- สั้ม : ค่ะ
- ผู้ให้คำปรึกษา : นอกจากนี้ยังส่งผลอย่างไรกับตัวนักเรียนอีกค่ะ

- สั้ม : อย่างแรกก็คือ ถ้าหนูปฏิบัติอย่างนี้เรื่อย ๆ ไป ก็อาจทำให้สอบตก ทำให้เกรดเฉลี่ยไม่ดี โรงเรียนอื่นก็จะไม่รับให้เข้าเรียนต่อค่ะ
- ผู้ให้คำปรึกษา : นักเรียนคิดว่าตอนนี้ นักเรียนมีความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมเกี่ยวกับการพูดคุยในห้องเรียนเป็นอย่างไรบ้างคะในปัจจุบัน
- สั้ม : ก็ค่อนข้างพอใช้ค่ะ ไม่เข้าใจในสิ่งที่เรียน และยังมีปัญหาในเรื่องการพูดคุยอีกค่ะ
- ผู้ให้คำปรึกษา : จากการพูดคุยกัน นักเรียนบอกว่านักเรียนไม่เข้าใจเนื้อหาที่เรียน สอบตกได้คะแนนเฉลี่ยไม่ดี ซึ่งจะมีผลต่อการเรียนต่อของนักเรียน เพราะสาเหตุเกิดจากนักเรียนพูดคุยในห้องเรียนในขณะที่กำลังเรียน
- สั้ม : ค่ะ
- ผู้ให้คำปรึกษา : นักเรียนคิดว่านักเรียนควรจะปฏิบัติตนทางการเรียนอย่างไรจึงจะทำให้ผลการเรียนของนักเรียนดีขึ้น
- สั้ม : อย่างแรกก็คือ ต้องปรับปรุงตัวเองในการเรียนปรับเรื่องของการพูดคุยในห้องเรียน โดยพยายามพูดคุยในห้องเรียนให้น้อยลงและตั้งใจเรียนให้มากขึ้นค่ะ
- ผู้ให้คำปรึกษา : เป็นความคิดที่ดีค่ะ นอกจากวิธีการนี้แล้ว นักเรียนมีวิธีการอย่างไรบ้างอีกค่ะที่จะปรับปรุงตนเองในเรื่องการพูดคุยในห้อง เมื่อครูนี้นักเรียนบอกครูว่าสาเหตุของการพูดคุยในห้องเรียน เนื่องมาจากเพื่อนชวนคุย และนักเรียนชวนเพื่อนคุยในเวลาที่นักเรียนเครียด
- สั้ม : ค่ะ
- ผู้ให้คำปรึกษา : นักเรียนจะวางแผนแก้ไขปรับปรุงในแต่ละเรื่องอย่างไรบ้างคะ เพื่อลดพฤติกรรมการพูดคุยในห้องเรียนเพิ่มเติมลงเล่าให้ครูฟังซิคะ
- สั้ม : หนูจะแก้ปัญหาคือ จะเรียนอย่างเดียว ถ้าเพื่อนชวนคุยก็จะบอกเพื่อนว่าให้ไปคุยในเวลาพักหรือให้หมดชั่วโมงก่อน
- ผู้ให้คำปรึกษา : สิ่งนี้นักเรียนวางแผนไว้ นักเรียนคิดว่านักเรียนสามารถปฏิบัติได้ไหมคะ
- สั้ม : หนูคิดว่าปฏิบัติได้ค่ะ
- ผู้ให้คำปรึกษา : นักเรียนบอกว่า นักเรียนสามารถปฏิบัติตามแผนการที่นักเรียนตั้งใจไว้ได้ โดยการวางแผนว่าเมื่อเพื่อนชวนคุยในห้องเรียนจะบอกเพื่อนให้คุยในช่วงเวลาพักหรือเมื่อหมดชั่วโมงก่อน
- สั้ม : ค่ะ

- ผู้ให้คำปรึกษา : ส่วนในกรณีที่นักเรียนชวนเพื่อนคุย เพราะนักเรียนเครียด นักเรียนมีแผนการปรับปรุงสิ่งเหล่านี้อย่างไรบ้างคะ
- สั้ม : โดยการนั่งเฉย ๆ หรือไม่ก็นำงานอื่นที่ค้างอยู่ขึ้นมาทำแทนวิชาที่จะเรียน
- ผู้ให้คำปรึกษา : นักเรียนบอกครูว่านักเรียนวางแผนที่จะพัฒนาการพูดคุยกับเพื่อนเมื่อนักเรียนเครียด โดยการทำงานอื่นที่ค้างอยู่ขึ้นมาทำ
- สั้ม : ค่ะ
- ผู้ให้คำปรึกษา : นักเรียนคิดว่าแผนการที่นักเรียนคิดนั้นเป็นอย่างไรบ้างคะ
- สั้ม : ทำให้เรามีความสบายใจขึ้น ทำให้ไม่เครียดค่ะ
- ผู้ให้คำปรึกษา : ในวิชาที่นักเรียนกำลังเรียนอยู่ในขณะนั้น นักเรียนคิดว่านักเรียนจะเรียนในวิชานั้นเป็นอย่างไรบ้างคะ ถ้าในเวลานักเรียนเครียดนักเรียนจะทำงานอย่างอื่นที่ค้างอยู่ขึ้นมาทำเพื่อลดความเครียดของตนเอง
- สั้ม : จะส่งผลต่อการสอบ ทำให้ไม่เข้าใจ และเรียนไม่รู้เรื่องและไม่รู้ว่าที่เรียนอยู่นั้นเรียนถึงตรงไหนค่ะ
- ผู้ให้คำปรึกษา : นักเรียนบอกครูได้ไหมคะว่าอาการเครียดของนักเรียนเกิดขึ้นจากสาเหตุอะไรบ้าง
- สั้ม : มีเพื่อนบางคนเขาอารมณ์ไม่ดี จึงมาระบายอารมณ์ใส่หนู หนูจึงระบายอารมณ์ใส่ไปบ้าง จึงทำให้โกรธกันค่ะ
- ผู้ให้คำปรึกษา : อาการเครียดที่นักเรียนเป็นอยู่นั้น เกิดขึ้นบ่อยไหมคะ
- สั้ม : ไม่บ่อยค่ะ
- ผู้ให้คำปรึกษา : นักเรียนบอกว่าเกิดขึ้นไม่บ่อย แล้วสาเหตุที่แท้จริงที่ทำให้นักเรียนพูดคุยกับเพื่อนในห้องเกิดจากอะไรพอเล่าให้ครูฟังได้ไหมคะ
- สั้ม : ได้ค่ะ บางครั้งหนูเบื่อในวิชาที่เรียนค่ะ จึงพูดคุยหรือเล่นกับเพื่อนในห้อง
- ผู้ให้คำปรึกษา : นักเรียนพูดคุยในห้อง เพราะรู้สึกเบื่อในการเรียน
- สั้ม : ค่ะ
- ผู้ให้คำปรึกษา : ถ้านักเรียนรู้สึกเบื่อวิชาที่นักเรียนเรียนอยู่นั้น จะส่งผลเสียต่อนักเรียนอย่างไรบ้างคะ
- สั้ม : จะเรียนวิชานั้นไม่รู้เรื่อง ไม่เข้าใจในสิ่งที่อาจารย์พูดค่ะ
- ผู้ให้คำปรึกษา : นักเรียนบอกว่า นักเรียนไม่เข้าใจสิ่งที่ครูพูด เรียนไม่รู้เรื่องแล้วนักเรียนพอใจในสิ่งที่นักเรียนกระทำอยู่ในปัจจุบันอย่างไรบ้างคะ
- สั้ม : ไม่พอใจค่ะ

- ผู้ให้คำปรึกษา : นักเรียนจะปฏิบัติตนอย่างไรที่จะทำให้ผลการเรียนดีขึ้นและเข้าใจในสิ่งที่เรียน
- ส้ม : ถ้าเกิดอาการเครียดมาก ๆ หนูจะเก็บอารมณ์เครียดไว้ก่อน ถ้าเครียดมาก ๆ ก็จะไปเข้าห้องน้ำ แล้วกลับมาเรียนต่อโดยไม่พูดคุยกับเพื่อนหรือนางานอื่นขึ้นมาทำในวิชาที่เรียนอยู่ค่ะ
- ผู้ให้คำปรึกษา : เป็นความคิดที่ดีค่ะ และเมื่อครูนี้ นักเรียนบอกกับครูว่า การพูดคุยกับเพื่อนเป็นการลดความเครียดของนักเรียนได้ เป็นไปได้ใหม่ว่านักเรียนจะระบายความเครียดโดยการพูดคุยกับเพื่อนในช่วงพักกลางวันหรือหลังเลิกเรียนแทนที่จะพูดคุยกันในขณะเรียนอยู่ นักเรียนคิดว่าความคิดนี้เป็นอย่างไรบ้าง
- ส้ม : ก็ดีค่ะ ถ้าเปลี่ยนเวลาในการพูดคุยในช่วงของการพักเที่ยงหรือหลังเลิกเรียนแทนก็เป็นสิ่งที่ดี จะทำให้หนูตั้งใจเรียนในสิ่งที่ครูสอนและหนูก็ลดความเครียดได้ด้วยค่ะ
- ผู้ให้คำปรึกษา : จากการพูดคุยกัน นักเรียนบอกว่า สาเหตุที่นักเรียนพูดคุยกับเพื่อนในห้องเพราะนักเรียนเครียด และเบื่อบ่อยต่อการเรียนและได้วางแผนแก้ไข ปัญหาเรื่องความเครียด ส่วนความรู้สึกเบื่อบ่อยต่อการเรียน นักเรียนคิดว่าเป็นความรู้สึกที่เหมาะสมแล้วหรือยังค่ะ
- ส้ม : ยังคงค่ะ
- ผู้ให้คำปรึกษา : นักเรียนคิดว่าความรู้สึกเบื่อบ่อยต่อการเรียนเป็นเหตุให้มีการพูดคุยในห้องเรียนจะส่งผลต่อการเรียนของนักเรียนอย่างไรบ้างคะ
- ส้ม : ส่งผลเสีย คือ ทำให้หนูสออบก เรียนไม่รู้เรื่อง จะทำให้เพื่อนไม่เข้าใจและหนูก็เรียนไม่เข้าใจด้วยค่ะ
- ผู้ให้คำปรึกษา : นักเรียนควรจะทำอย่างไรบ้างคะ
- ส้ม : ต้องตั้งใจเรียน ไม่พูดคุยในห้อง และไม่เบื่อบ่อยต่อการเรียนค่ะ
- ผู้ให้คำปรึกษา : จากการที่เราได้พูดคุยกันในเรื่อง การพูดคุยและการเล่นกับเพื่อนในห้องเรียน ครูขอให้นักเรียนได้สรุปถึงแผนการที่นักเรียนจะปรับปรุงแก้ไขในเรื่องการพูดคุยและการเล่นกับเพื่อนอย่างไรบ้างค่ะ

- สั้ม : หนูวางแผนปรับปรุงแก้ไขโดยการตั้งใจเรียนให้มากขึ้น จะไม่พูดคุยในเวลาเรียน ถ้าเพื่อนชวนคุยจะบอกกับเพื่อนให้ไว้คุยกันตอนเที่ยง ไม่ควรคุยในเวลาเรียน ถ้าเวลาหนูเครียดก็จะไม่ชวนเพื่อนคุย ก็อาจจะเข้าห้องน้ำหรือไว้คุยกับเพื่อนในเวลาพักและหลังเลิกเรียนค่ะ
- ผู้ให้คำปรึกษา : ด้านการซักถาม เมื่อมีข้อสงสัยและตอบคำถามครูในห้องเรียน ครูขอให้นักเรียนได้สำรวจตนเองว่าได้ปฏิบัติในด้านเหล่านี้เป็นอย่างไรบ้างในปัจจุบัน พอเล่าให้ครูฟังได้ไหมคะ
- สั้ม : การซักถามเมื่อมีข้อสงสัย ส่วนมากจะถามบ้างไม่ถามบ้างเป็นบางครั้ง ส่วนใหญ่ถ้าไม่เข้าใจจะใช้วิธีการถามเพื่อนเป็นส่วนมากค่ะ
- ผู้ให้คำปรึกษา : นักเรียนบอกว่าได้ซักถามครูเมื่อมีข้อสงสัยและส่วนใหญ่จะถามเพื่อนมากกว่า
- สั้ม : ค่ะ
- ผู้ให้คำปรึกษา : นักเรียนเข้าใจในสิ่งที่ได้ถามเพื่อนไหมคะ
- สั้ม : เข้าใจค่ะ ถ้าไม่เข้าใจหนูจะถามครูทีหลังค่ะ
- ผู้ให้คำปรึกษา : เป็นสิ่งที่ดีค่ะ ที่นักเรียนได้แก้ปัญหาเมื่อมีข้อสงสัยโดยการถามเพื่อน ส่วนการตอบคำถามครูในห้องเรียนได้ปฏิบัติเป็นอย่างไรในปัจจุบัน พอเล่าให้ครูฟังได้ไหมคะ
- สั้ม : หนูได้ตอบคำถามครูค่ะ ซึ่งครูก็จะไม่ว่าจะตอบถูกหรือผิดขอให้ตอบ แต่บางครั้งไม่ได้ตอบค่ะเพราะครูจะไปถามเพื่อนคนอื่นแทนค่ะ
- ผู้ให้คำปรึกษา : นักเรียนคิดว่าการที่นักเรียน ไม่ซักถามเมื่อมีข้อสงสัย ไม่ตอบคำถามครูในการเรียนนั้นจะส่งผลเสียอย่างไรบ้างกับตัวนักเรียนค่ะ
- สั้ม : ส่งผลเสีย คือ จะทำให้เราคิดคำตอบข้อนั้นมันคืออะไร ทำให้เราสับสนไปหมดค่ะ และเรียนไม่เข้าใจในตรงนั้น
- ผู้ให้คำปรึกษา : นักเรียนจะวางแผนเพื่อพัฒนาเพิ่มเติมในด้านการตอบคำถามและซักถามเมื่อมีข้อสงสัยอย่างไรบ้างคะ
- สั้ม : หนูจะวางแผนปรับปรุงตนเองในก้ายการซักถามหรือตอบคำถามครูในห้องเมื่อมีข้อสงสัย โดยพยายามจับใจความที่ครูพูดและพยายามตั้งคำถามให้กับตนเองในขณะที่เรียน ตรงไหนที่สงสัยก็ถามและจะตอบคำถามของครูค่ะ

- ผู้ให้คำปรึกษา : จากการพูดคุยกันในด้านความตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียนฝนวันนี้
นักเรียนช่วยสรุปในสิ่งที่ได้วางแผนที่จะพัฒนาอย่างไรบ้าง พอที่จะเล่าให้
ครูฟังได้ไหมคะ
- ส้ม : ได้ค่ะ หนูตั้งใจที่จะวางแผนการพัฒนาอย่างแรก คือ จะตั้งใจเรียนและ
ไม่คุยกับเพื่อนในเวลาเรียน ข้อสอง จะถามครูมากขึ้นในสิ่งที่ตนเอง
ไม่เข้าใจและจะพยายามตอบคำถามของครูเพิ่มมากขึ้นค่ะ
- ผู้ให้คำปรึกษา : นักเรียนคิดว่าแผนการที่นักเรียนวางไว้ นักเรียนสามารถจะปฏิบัติ
ได้ไหมคะ
- ส้ม : น่าจะได้ค่ะ ถ้าหนูไม่คุยก็จะทำให้หนูเข้าใจในสิ่งที่เรียนได้มากขึ้น
- ผู้ให้คำปรึกษา : นักเรียนจะเริ่มนำแผนการที่ตั้งใจไว้ในการลดพฤติกรรมไม่พูดคุย
การซักถามเมื่อมีข้อสงสัย และพยายามตอบคำถามของครู สิ่งเหล่านี้
นักเรียนคิดว่าจะเริ่มปฏิบัติได้เมื่อไรคะ
- ส้ม : หนูคิดว่าจะเริ่มปฏิบัติในวันจันทร์ค่ะ
- ผู้ให้คำปรึกษา : ครูจะให้กำลังใจนักเรียนนะคะในการนำแผนการที่ตั้งใจไว้ไปลองปฏิบัติ
ถึงแม้ว่าบางครั้งอาจจะยากสำหรับการนำไปปฏิบัติจากการที่ไม่เคยปฏิบัติ
โดยเฉพาะในเรื่องการพูดคุยกับเพื่อนในห้อง แต่ครูก็เชื่อว่านักเรียน
สามารถทำได้ค่ะ ส่วนการซักถาม เมื่อมีข้อสงสัยและตอบคำถาม
ของครูซึ่งนักเรียนได้ปฏิบัติสิ่งเหล่านี้อยู่แล้วก็ให้นักเรียนมีการพัฒนา
เพิ่มขึ้นต่อไปนะคะ
- ส้ม : ขอบขอบคุณค่ะ
- ผู้ให้คำปรึกษา : เพื่อยืนยันถึงความตั้งใจของนักเรียนในการที่จะนำสิ่งที่นักเรียนได้วางไว้
สำหรับวันนี้นำไปปฏิบัติ ครูให้นักเรียนเขียนหนังสือสัญญาระหว่างครู
กับนักเรียนว่านักเรียนจะนำสิ่งเหล่านี้ไปลองปฏิบัติ สำหรับวันนี้ก็ต้อง
ยุติการให้คำปรึกษาเพียงแค่นี้ เพราะหมดเวลาพอดี พบกันใหม่ในวันพุธ
เวลาเดิมที่ห้องแนะแนว สวัสดีค่ะ
- ส้ม : ขอบขอบคุณค่ะ

ภาคผนวก ก
คะแนนยุทธวิธีการเรียนของนักเรียน
ก่อนและหลังการทดลอง

ตาราง 10 แสดงคะแนนดิบยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนแต่ละกลุ่มก่อนและหลังการทดลอง

คะแนนยุทธวิธีการเรียน											
กลุ่มทดลองที่ 1			กลุ่มทดลองที่ 2			กลุ่มทดลองที่ 3			กลุ่มทดลองที่ 4		
คนที่	ก่อน	หลัง	คนที่	ก่อน	หลัง	คนที่	ก่อน	หลัง	คนที่	ก่อน	หลัง
	ทดลอง	ทดลอง		ทดลอง	ทดลอง		ทดลอง	ทดลอง		ทดลอง	ทดลอง
1	139	239	1	80	271	1	144	171	1	127	174
2	170	231	2	143	235	2	160	198	2	175	178
3	172	188	3	145	236	3	167	198	3	176	184
4	173	221	4	150	256	4	167	244	4	176	223
5	173	227	5	158	291	5	169	189	5	176	179
6	175	208	6	163	283	6	177	186	6	176	248
7	178	249	7	167	270	7	178	214	7	178	226
รวม	1180	1563	รวม	1006	1842	รวม	1162	1400	รวม	1184	1412
$\bar{X}$	168.57	223.29	$\bar{X}$	143.71	263.14	$\bar{X}$	166.00	200.00	$\bar{X}$	169.14	201.71

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวศิริภรณ์ เทพนิม
วัน เดือน ปีเกิด	26 มกราคม 2515
สถานที่เกิด	จังหวัดสงขลา
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 440/2 หมู่ 4 ถนนประชาอุทิศ ตำบลระโนด อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา
ประวัติการศึกษา	
พุทธศักราช 2528	ประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนบ้านระโนด (รัษฎาเจริญ) จังหวัดสงขลา
พุทธศักราช 2534	มัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนรัตนคูหา อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา
พุทธศักราช 2538	ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ) ศึกษาศาสตร์ วิชาเอกจิตวิทยาและการแนะแนว (เกียรตินิยมอันดับสอง) จากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี
พุทธศักราช 2541	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริง
ที่มีต่อยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนกุนนทีรุทธARAMวิทยาคม กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
ศิริภรณ์ เทพฉิม

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว
ตุลาคม 2541

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริงที่มีต่อยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกุนนทีรุทธารามวิทยาคม กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2541 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีคะแนนยุทธวิธีการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซนไทล์ที่ 30 จำนวน 28 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้นโดยใช้ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นชั้นจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1, 2, 3 และ 4 กลุ่มละ 7 คน กลุ่มทดลองที่ 1 เป็นกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและกลุ่มทดลองที่ 3 เป็นกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ทั้งสองกลุ่มได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง ส่วนกลุ่มทดลองที่ 2 เป็นกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและกลุ่มทดลองที่ 4 เป็นกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ทั้งสองกลุ่มได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือ โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง โปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริง และแบบสอบถามยุทธวิธีการเรียน แบบแผนการทดลองของการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบแฟคตอเรียลแบบ 2x2 (2x2 Factorial Design) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two – way Analysis of Variance)

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงมียุทธวิธีการเรียนแตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลแบบเผชิญความจริงมีคะแนนเฉลี่ยยุทธวิธีการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง
2. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันเมื่อได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงแล้วมียุทธวิธีการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีคะแนนเฉลี่ยยุทธวิธีการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ
3. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงกับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่มีผลต่อยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

A COMPARISON OF THE EFFECTS OF GROUP AND INDIVIDUAL COUNSELING
BASED ON REALITY THERAPY ON LEARNING STRATEGIES OF MATHAYOM
SUKSA III STUDENTS OF KUNNATEERUTHARAMWITTAYAKOM SCHOOL
IN BANGKOK

AN ABSTRACT
BY
SIRAPORN TAPCHIM

Presented in partial fulfillment of the requirements for the Master
of Education degree in Guidance and Counseling Psychology
at Srinakharinwirot University

October 1998

The purpose of this experimental research was to compare the effects of group and individual counseling based on Reality Therapy on learning strategies of Mathayom Suksa III Students of Kunnateerutharamwittayakom School in Bangkok in the academic year 1998. The subjects were 28 students whose scores of the learning strategies questionnaire were lower than the percentile rank of thirty. They were selected by stratified random sampling by the level of achievement. Subjects were randomly assigned into four experimental groups; each group consisted of seven students. The students in experimental groups I had high achievement and those in experimental groups III had low achievement. Both groups were exposed to the group counseling based on Reality Therapy while the students in experimental groups II had high achievement and those in experimental groups IV had low achievement. Both groups were exposed to the individual counseling based on Reality Therapy. The instruments were the Reality group counseling program, the Reality individual counseling program and the learning strategies questionnaire. The research design used in this study was the 2x2 factorial design. The data were analyzed by the Two – way Analysis of Variance.

The results were as follows :

1. The learning strategies of the students who exposed to group counseling based on Reality therapy were significantly different from those of the students who exposed to the individual counseling at .05 level. The mean scores of the learning strategies of the students in individual counseling were higher than those in group counseling.
2. The learning strategies of the students of different achievement levels were significantly different at .05. The students with high achievement level had higher mean scores of the learning strategies than those with low achievement.
2. No interaction between the counseling based on the Reality therapy method and the achievement levels on the learning strategies was significantly found.